

HERI KÖKLER

és az

ELF RÉMÁLMA

K. B. ROTTRING

1. A regény rabjai

Heri Kókler úgy aludt, akár egy csecsemő. Igaz, nem rakta tele reggelre a pelenkáját, de azért az álma édes volt, akár a frissen facsart, 1.5-ös zacskós anyatej. Amikor felébredt, megint úgy érezte magát, mint egy másnapos alkoholista. Fájt a feje, fájt a háta, fájt mindene. Hiába, nem volt hozzászokva ahhoz, hogy a kemény földön aludjon, piha-puha párnácskája és paplankája nélkül.

Heri lehunyta a szemét, és igyekezett még egyszer a jótékony álomba visszamerülni, de az álom, ami kellemes volt, és jó volt benne elfelejteni mindent, ami itt, ebben a szörnyűséges való világban várta, olyan gyorsan és könnyedén illant el, mint egy virág édes illata. Heri kinyitotta a szemét és beletörődött, hogy visszazökkent ide, ahová jobb lett volna soha többé nem visszazökkenni.

Amikor Heri végleg felébredt és felült, rájött, hogy fázik. Sőt, két másodperc múlva rádöbbsent, hogy majd megfagy, annyira fázik. Hiába próbálta meg összehúzni magán a köpönyegét, a durva, fekete, stilizált krumplinyomókkal díszített anyag sokkal vékonyabb volt, mint amilyen hideg idebent volt a labirintusban. Heri nagyot sóhajtott. A lehelete sűrű, fehér páráként tört elő a tüdejéből. Megpróbált egy kicsit tornázni, hogy elgémberedett tagjaiba visszatérjen az élet, és a vérkeringése is újra helyreálljon. Heriben megint tudatosult, hogy még mindig itt vannak bezárva ebbe a mágiával áthatott, különös labirintusba, ahonnan még a professzor sem találta meg a kiutat. Igen, csapdába estek, és Heri nagyon félt, hogy ez a csapda ezúttal tényleg halálos lesz.

A fiú a békésen hortyogó professzorra nézett, aki mellette nem messzire húzta a lóbórt. Időnként motyogott álmában valamit, néha pedig olyan varázsigéket is, amiket Heri felismerni vél, hiszen már ő is ismerte vagy hallotta őket valahol. Ám a varázsigék hiába is hagyták el a világ egyik leghatalmasabb fehér mágusának alvó ajkait. A máshol oly hatalmas bűvérővel bíró szavak itt üres hangok voltak, mert a mágia nem működött.

– Elátkozott hely ez! – bosszankodott Heri, és éppen meg akarta vakarni a viszkető orrát, amikor a keze, félúton az orra felé, megállt a levegőben. Heri lemondóan legyintett. – Most már semmibe sem tudom majd beleütni az orromat... – jegyezte meg nem kevés öniróniával.

– Hát... egyelőre biztosan nem – mondta Krampusz Dupladurr professzor, és hirtelen kinyitotta a szemét, majd felült. Inkább álmosan, mint együttérzően pislogott Herire.

– Jó reggelt, professzor úr! – mondta Heri rosszkedvűen. De hát milyen kedve is legyen az embernek, amikor az orra leszakadt a leprától, és hiába is viszketett a helye, megvakarni nem lehetett, mert csak a hűlt helye sötétlett ott a feje közepén.

– Milyen érdekes, hogy már nem hallom Voltmárvolt hangját! – figyelt fel a szokatlan csendre a professzor.

Heri egyetértően bólogatott. Ő maga nem is vette észre, de cseppet sem bánta, hogy a végtelenített automatika már nem darálta a fülükbe hangosan: „Csapdába estetek, hehehe! Itt fogtok az idők végezetéig vergődni. Vagy amíg meg nem haltok!”

– Mi történt vele? – kérdezte Heri.

– Talán elromlott... – morfondírozott Dupladurr professzor. – Tudod fiam, minden mechanikus szerkezet képes arra, hogy elromoljon. És ami elromolhat, az el is romlik egyszer.

– Murphy professzor híres tételeinek egyike – vágott az agya a fiúnak, akár a sebész szikéje.

– Akár így, akár úgy, de a lényeg, hogy elhallgatott ez a micsoda! – summázta a professzor. – De alvás közben eszembe jutott valami Heri – mondta a professzor, miközben nagyot nyújtózott. A kezét közben véletlenül nekiütötte a labirintus kőkemény falának, amitől a professzor vágott egy fura grimaszt.

– A csapda fala itten vala... – kacsintott aztán Herire, hogy picit jobb kedvre derítse.

De Heri nem igen lehetett jobb kedvre deríteni. Végtelenül el volt keseredve. Már két napja itt voltak a labirintusban, keresték a kiutat, de nem volt kiút, mert a labirintus állandóan változtatta az útvesztőit. Sem előre, sem pedig hátrafelé nem lehetett kitalálni belőle.

– Ha működne a varázserőm, akkor eltüntethetném az egészet – találta ki majdnem Heri gondolatát a professzor.

– De sajnos nem működik! – kesergett Heri. – Itt vagyunk Fekete Krumpli nyomóvá varázsolva és várjuk a halált...

– No, azért nem adjuk fel olyan könnyedén, fiam! – veregette meg Heri vállát a professzor. – Amíg élünk, remélünk. Ha pedig már meghalunk, akkor kísértetként fogjuk ugyanezt tenni. Nekem, mint fehér mágusnak és neked, mint leendő fehér mágusnak, etikai kódex írja elő, hogy így kell majd majd tenni.

Heri megrázta a fejét.

– Professzor úr! Azt hiszem, nincs értelme tovább kóvályognunk ebben az útvesztőben. A mágia itt nem működik, kikeveredni nem tudunk belőle, csak a csalfa vak remény az, ami délibábként űz velünk gonosz tréfát.

– Hű, Heri, te honnan tudsz ilyen irodalmi kifejezéseket? – nevette el magát a professzor.

– Csak úgy eszembe jutott – vont a vállát Heri, miközben a használhatatlanná vált, működésképtelen Szt. Ebonitrúddal, amit varázspálcaként forgatott, piszkálgatta a fülét. – Valamelyik kötelező olvasmányból villant az eszembe...

– Légy óvatos, Heri! – figyelmeztette aggódva a professzor. – Az a füled nagyon rossz állapotban van. Az éjjel, miközben aludtál, a cimpája már le is száradt. Te nem látod, de hidd el nekem, már csak az imádság és egy kicsike bőrcafat tartja a fejedet.

Heri aggódva kapott a füléhez. Bár ne tette volna! A szerencsétlen mozdulat hatására Heri füle leszakadt, és a kezében maradt, mint egy rosszul felvarrt kabátgomb.

– Hogy az ördögbe! – bosszankodott Heri. – Nem elég, hogy két napja az orrom, de már a fülem is odalett!

– Nézd a dolog jó oldalát – veregette meg a fiú vállát az igazgató bácsi. – Még mindig eggyel több füled van, mint orrod!

– Nagyon rossz ötlet volt, hogy éppen leprássá tetszett engem varázsolni – engedett meg egy kritikai észrevételt rossz hangulatának folyamánként Heri.

– Sajnálom, fiam! – mondta együttérzően Dupla-durr. – Pedig nagyon jó álcának tűnt akkor. És látod, be is vált, mert a leprától annyira félték az igazi Fekete Krumplinyomók, hogy egyáltalán nem is zaklattak, sőt a közelünkbe sem mertek merészkedni.

– Lehet, hogy azt is tudták, hogy mi vagyunk azok... – mondta Heri keserűen. – A csapda része lehetett az is, hogy agy ál talán nem akadályozták meg, hogy beszéljünk ebbe az elátkozott labirintusba.

Ezen az eshetőségen Dupladurr professzor is elgondolkodott.

– Nagyon logikus, amit mondasz – bólogatott kisvártatva a professzor. – De akár így van, vagy akár úgy, az a pillanatnyi helyzetünkön semmit nem változtat.

– Csapdába estünk! – nézett rá kétségbeesetten Heri, miközben a kezét tördelte.

– Heri – figyelmeztette Dupladurr –, ne tördelt a kezedet! Jelenlegi állapotodban ez még veszélyes is lehet. Heri felszisszent, mert átvillant az agyán, milyen nagy ostobaságot is művelt. Nem akarta az orra, az egyik füle és a remény mellett még a kezét is elveszteni.

– Nos, jól van! – mondta Dupladurr, miközben fel és alá kezdett el járkálni. A hideg és kemény földön, amelyen eddig aludtak, mindenféle bogarak futottak a csizmája orra elől. Heri a gyér fényben, amelynek igazán nem is volt forrása, csak úgy derengett itt valami, éppen csak annyi, hogy ne legyen teljesen sötét, merengve figyelte az igazgatót, aki láthatóan töprengett valamin.

– Biztos vagyok benne, hogy minden helyzetben van megoldás – mondta a professzor hirtelen, és megállt Heri előtt.

– Csak éppen nem tudjuk, hogy micsoda – mondta Heri, aki negatív volt, mint az akkumulátor egyik sarka, és folyvást az ördög ügyvédjét játszotta.

– A magunkkal hozott élelmiszer és víz talán még pár napra lesz elegendő. Utána mit fogunk csinálni, professzor úr?

– Talán barkóbázhathánk? – vetette fel Dupladurr vidáman. – De akár játszathánánk Kő-Papír-Olló játékot is. Fiatalkoromban nagyon szerettem, mert mindig nyertem benne. Persze nem volt nagy kunszt, mert mindig kitaláltam az ellenfelem gondolatát. Heri elvigyorodott.

– Egy varázslóval barkóbázni és Kő-Papír-Ollót játszani nem lehet valami sok sikerrel kecsegtető vállalkozás...

– Most játszathánánk, mert itt úgysem működik a mágia – vetette fel a professzor. – Így aztán én sem fogom látni a gondolataidat, és persze te sem az enyémet. A feltételek egyenlőek.

– Rendben – nevette el magát hosszú idő után Heri. – Játsszunk!

– Kő-Papír-Olló! – kiáltotta Dupladurr, és ollót mutatott.

Heri is, így döntetlen lett az első menet.

– Kő-Papír-Olló! – kiáltotta most Heri, de ezúttal meg mindketten követ mutattak, így ez is döntetlen lett.

– Kő-Papír-Olló! – kiáltotta a professzor, de legnagyobb meglepetésére megint nem volt győztes, mert ezúttal mindketten papírt mutattak.

– Professzor úr! – mondta Heri lassan és döbbenten. – Én éreztem, hogy mit fog mutatni.

– Én is tudtam, hogy te mit fogsz mutatni – mosolygott sejtelmesen a professzor. – De tudod mit!? Most barkóbázzunk! – javasolta az igazgató. – Máris gondoltam!

– Egy varázsszeprű – bökte ki Heri.

– Az! – heherészett a professzor és előbb nevetgélni, majd hahotázni kezdett.

Heri a fejét csóválta, mert semmit sem értett. Ezt a két játékot ötödéves koruk óta nem volt értelme játszani, mert mindenki, aki eljutott idáig az iskolában, már ki tudta találni a másik gondolatát. Nem volt etikus dolog persze mások elméjében kurkászni, de aki akarta, megtehetette.

– Megint működik a mágia? – csóválta a fejét Heri. – De hát hogy lehet ez, professzor úr?

– Ez nem mágia! – vigyorgott a professzor, és felemelte az ujját. Felvett a földről egy kavicsot, majd megpróbálta a levegőben tartani, de persze ez nem sikerülhetett, mert itt nem működött a mágia.

– Vesszek meg, ha értem! – rázta a fejét Heri.

– Meg is akarsz veszni, hát a lepra nem elég neked, fiam? – nevetgélt a professzor. Heri nem nevetett, csak a fejét csóválta még mindig.

– Hogy lehet az, hogy a mágia egyik része működik, a másik meg nem?

– A mágia nem működik, Heri! – figyelmeztette a professzor.

– De hiszen működik, hiszen kitaláltam a professzor úr gondolatait! – tiltakozott Heri.

– Mint ahogy én is a tiédet! – veregette meg a fiú vállát a professzor.

– Hát akkor meg? – értetlenkedett Heri. – Akkor mégiscsak működik, nem?

– Nem működik! – rázta a fejét Dupladurr.

– Ha nem mágia működött, akkor meg mi a csoda? – kérdezte Heri egyre bosszúsabban.

– Nem csoda, hanem telepátia! – mondta egészen halk hangon a professzor, mintha azt akarná, hogy a fiún kívül más meg ne hallja.

– A telepátia nem mágia? – nézett Dupladurra nagy szemekkel Heri.

– Nem bizony! A mágiát csak mi varázslók és varázslópalánták tudjuk használni. De a telepátiára elvileg mindenki képes, aki eléggé kifinomult és érzékeny ahhoz, hogy ráhangolódjon mások gondolataira.

– Mindig azt hittem, hogy ez mágia! – lepődött meg Heri.

– Sajnos, az iskolában is némely tanár kolléga azon a téves véleményen van, hogy a telepátia mágia. De nem! Mi most tudományos bizonyítékot is szolgáltatunk rá, hogy a telepátia nem mágia. Mert ha mágia volna, akkor most nem működne, lévén olyan helyen vagyunk, ahol a mágia nem működik.

– És ha a telepátia mágia volna, akkor most nem működne! – kiáltott fel Heri meglepetten.

– Így van, úgy van! – helyeselt nagy elánnal a professzor.

– De miért jó az nekünk, professzor úr, ha a telepátia működik idebent?

– Azért fiam, mert ha a telepátia működik, akkor mégsem vagyunk örökre elveszve. Nem kell magunkra hagyatottan várnunk ebben az átkozott labirintusban a halált, nem kell élelmünk és italunk kifogyása után a kannibalizmuson gondolkodnunk többé! Hanem immár a remény szikrája lobbanhat fel előttünk fényes fátylaként, mely hatalmas, vakítón tündöklő lángoszloppá emelkedve, kristálytiszta világítva mutathatja meg előttünk a menekülés útját.

– Professzor úr! – fűtyentett elismerően Heri. – Honnan tetszik ismerni ilyen szóvirágokat?

– Tudod, Heri, én is olvastam annak idején kötelező olvasmányokat... – szerénykedett a professzor.

– Értem! – bólintott Heri, de aztán rögtön visszakanyarodott a telepátiához, mert azért még nem értett meg mindent.

– Professzor úr! Hogy érti azt, amit az előbb mondott?

– Teljesen komolyan! – gesztikulált a kezével Dupladurr.

– A telepátia segíthet nekünk abban, hogy megmeneküljünk? – kérdezte Heri fürkésző tekintettel.

– Igen! – bólogatott elszántan a Rokforti Varázs Ló és Kedvesnővér Kitenyésztő Szagoskola igazgatója.

– De hogyan? – hebegte Heri.

– Nagyon egyszerűen, fiam! – tárta szét a kezét Dupladurr. Most azonnal meditatív állapotba helyezzük magunkat, és segélykérő üzeneteket fogunk sugározni.

2. Az elf rémálma

Cvölf az elf volt a legnagyobb Heri Kókler rajongó ezen a világon. Sőt, azon a mesebeli világon is, ahol a fantázia teremtményeként eddig a mindennapjait tengette. De mivel a legnagyobb fan-ok is éjszaka aludni szoktak, Cvölf sem tett mást. Úgy húzta a lóbőrt, hogy öröm volt nézni. Milyen kár, hogy senki nem látta!

Egy talán mégsem olyan nagy kár ez, hiszen Cvölf rémisztően aludt. Az hagyján, hogy hangosan horkolt, de időnként még fel is nyögött álmban és többször kiabált valakivel. Egészen bizonyos, hogy senki emberfia nem lett volna képes emellett az erdei tünde mellett éjszaka az igazak álmát aludni. Meglehet, részben ez is volt az oka, hogy Cvölf egyedül élt erdei házikójában, akár egy remete.

Cvölf igen fura fickó volt. Most, hogy hangosan aludt, és úgysem hallotta, hogy róla van szó, nyugodtan elmesélhetjük, milyen külön egy lény volt az istenadta. Noha tünde volt, méghozzá erdei tünde, hosszú és hegyes fülein kívül semmiben sem hasonlított fájának többi képviselőjére. Nem volt szép, karcsú, magas, nyúlánk, nem volt délceg és nemes arcvonású, nem tudott órákon át kitartóan loholni árkon bokron át, hegyen völgyön keresztül egy vágtazó ló sebességével, mint fajtársai. Nem bánt hihetetlen ügyességgel a nyíllal, nem tudott száz lépésről röptében eltalálni egy legyet, sőt meg kell vallani, hogy a kardot sem forgatta valami jól. Nem tájékozódott csalthatatlan pontossággal a rengeteg erdőben, sőt, el kell árulnunk, hogy amikor indiszponált volt, akár még egy kisebb hobbikertben is képes volt napokra eltévedni.

Szegény Cvölf! Fajtársai lenézték, megvetették, kinevették, mert kicsi volt, pocakos, puffók volt az arca és kissé hájas a teste. Nem hogy órákon keresztül, de még percekben keresztül sem volt képes loholni az erdőben, árkon-bokron keresztül, és sajnos nem hogy az íjjal, nyíllal, karddal, de még egy bonyolultabb zsebkéssel sem tudott bánni.

És hát a feje, szóval a feje az tényleg eléggé röhejes volt. Puffók kis arcában – ne szépítsük – igazi, apró, kicsike disznószemek ültek, nem pedig egy végtelen intelligenciát tükröző látószerv, kortalan lélekről árulkodó tekintettel.

Nem is csoda, hogy Cvölföt kiközösítették, szinte rögtön azután, hogy szülei egy sajnálatos erdei közlekedési balesetben, amikor is frontálisan ütköztek egy éjszaka egy kivilágítatlan vadkannal, életüket veszítették. Cvölf ekkor majná kisgyerek volt, alig múlt száz éves. Az általános elfiskola tanulója volt, de nem csak az iskolai mikroközösség, de a többi falusi elf is lassanként teljesen kiközösítette, mert már nem éltek a szülei, akik szociális védőhálót borítottak volna egyetlen kis csemetéjük fölé. Nem telt bele egy év és Cvölf az erdei kisházban találta magát, amit szülei ezidáig nyaralónak használtak.

Az elfek nem üldözték el maguk közül, nem, ők kultúrált, intelligens fajta voltak, akik soha nem tettek volna ilyet egyetlen fajtársukkal sem. Ellenkezőleg, közölték Cvölfel, hogy nem fogják elzavarni és kiközösíteni. Szegény fickó nagyon megörült ennek a hírnek. Már éppen meg akart hívni mindenkit egy erdei nektárra, amikor a vének tanácsa közölte vele a hír további részét is:

– Cvölf, te elf! Mától kezdve nem vagy elf, csak Cvölf. Elrendeljük, hogy önként távozz közülünk. Fajkutatóink kiderítették, hogy mivel nem vagy szőke és kékszemű, magas és nyúlánk, hanem fekete vagy és barna szemű, valamint kicsi és köpcös, egészen biztosan nem vagy elf, hanem valami mutáns fajtát. A füleid ugyan hegyesek és hosszúak, mint a mi füleink is, de ez lehet akár a véletlen műve is. Mi pedig nem szeretjük itt a mutánsokat. Mától kezdve pici malackás kitűzőt kell hordanod a szíved fölött, amivel egyértelműen jelzed közösségünk többi tagjának, hogy te egy alacsonyabb rendű fajta tagja vagy. Többé nem léphetsz be az elfek közé, nem használhatod ösvényeinket, nem használhatod épületeinket, nem használhatsz semmit, legfeljebb dezodort. Ha meglátjuk, hogy elhagyod kijelölt lakóhelyedet, amelyet azért jelölünk ki számodra, hogy ott éld le szinte végtelenül hosszú életedet, halálra fogunk ítélni. Mától fogva nem vagy az elf-társunk! Megértetted az ítéletet, Cvölf, a nem elf?

Szegény Cvölf! Hát hogyne értette volna meg! Hiszen nem csak elf nem volt, hanem hülye sem. Ellenkezőleg! Cvölf nagyon okos volt, jószándékú és kedves kis teremtmény, barátságos minden létformával, akiről az a hír járta, hogy még a hegyi törpékkel is képes volt bármikor barátságosan elbeszélgetni. Szerette az állatokat, nem csak roston, jól átsütve, hanem még akkor is, amikor éltek. Sőt, a növényeket is szerette, erről az a szép kis konyhakert valamint a még szebb örmkert is tanúskodott, ami a házat körbe-körbe-körbe-körbevette. Igen, többször is körbevette!

Egy szó, mint száz, Cvölf távozott az elfek közösségéből és megkezdte végtelen hosszúra tervezett remete életét. Ám Cvölf, mint minden lény, aki magas szintű intelligenciával rendelkezik, szeretett olvasni. Sőt, mondhatni, nagyon szeretett olvasni. Cvölf egész könyvtáryi könyvvel rendelkezett, amelyet a szüleitől örökölt. Cvölf szinte az összes könyvet már elolvasta, és olyan okos lett a sok-sok olvasástól, hogy időnként szinte megijedt magától a borotválkozó tükörben, mert annyira, de annyira okos lett a feje. Cvölfnek volt még egy különös tulajdonsága. Ő volt a világ legnagyobb Heri Kókler rajongója. Persze, ezt már mondtuk egyszer, de ki tilthatná meg pont nekem, a saját könyvemben, hogy ezt még egyszer le akarjam írni. Hát persze, hogy senki!

Cvölf erdei kis házikója nem volt nagy, inkább csak kicsi. Egyetlen szobából állt és egy konyhából, valamint egy fürdőszobából, ami kint volt az udvaron, és csak akkor lehetett benne fürödni, ha éppen nyáron esett az eső.

Igen, tényleg nem volt az a szuper luxus összkomfortos kérő, de hát ez volt, ezt kellett szeretni. A kis elf azonban nem volt boldogtalan, mert rengeteg könyvvel volt körbevéve, és a könyv jó barát, a sok könyv pedig sok jóbarát. Cvölf azonban a sok-sok tulajdonában lévő könyv közül mégis a Heri Kókler könyveket szerette a legjobban. Mindegyiket legalább tízszer olvasta, és az első hatot már kívülről tudta, képes volt hosszú oldalakat idézni belőle. Mindegyik könyv borítója díszesen be volt keretezve, és a feje és az ágya fölött a szoba falára volt kiszögezve. Cvölf nem csak olvasott, mint egy fanatikus, hanem ezenkívül hihetetlen szorgalommal gyűjtötte a Heri Kókleres relikviákat is. Nem csak bögréje, papucska, sálja, de speciális, rajongói törülközője, bilije, sőt még vécépapírja is volt. Igen, Cvölf tényleg igazi rajongó volt.

De ez a fanatikus éppen mélyen aludt most, akár a bunda. Miközben úgy horkolt, hogy az üvegablakok zsírpapír ablakbetétjei csak úgy rezegtek bele, Cvölf álmodni kezdett.

De hoppá! Álljunk csak meg itt egy pillanatra! Hogy lehet az, hogy Cvölf, aki elf volt, álmodott? Hiszen az elfek nem szoktak álmodni! Valamiért mélyen, hosszan, nyugodtan alszanak, de soha, de soha nem álmodnak! A fajukra jellemző ez az álomtalan alvás, és igazán furának tűnhet az elfek szakavatott ismerőinek, hogy egyikük mégis álmodott! Cvölf furaságai közül talán ez volt a legkülönösebb tulajdonság. Egy elf, aki rendszeresen álmodik! Ilyet még nem látott a fantasy világ!

De Cvölf mégis álmodott, méghozzá általában szépeket. Álmaiban igazi elf volt, magas, erős, sudár termetű, nemes tekintetű, erdőkön, mezőkön napokig végigloholó, íjjal és nyíllal kiválóan bándó, jóvágású, bátor ifjú, aki rendszeresen megmentette a világot. Ilyenkor boldog volt, mert álmaiban soha nem kellett viselnie a malackás kitűzőjét, és felszabadult volt, vidáman nevetgélt, ugrált örömeiben, táncra perdült az erdei állatokkal, rőzsegűjtő anyóákkal, sőt az eltévedt terepfutókkal is tangózott volna hatalmas nagy boldogságában, de ezek valamiért sikoltozva elmenekültek előle, amikor meglátták barátságosan vigyorgó holdvilág ábrázatát.

De ez a mai álom nagyon különös volt! Cvölf nyugtalanul morgott, dörögött álmában, és időnként hangosan fel is jajdult. Lerúgta magáról a paplankáját, a párnáját a feje tétjére gyűrte, majd rágcálni kezdte a végét, és közben morgott, akár a pitbull, amikor postást ebédel vacsorára.

Cvölf, az elf éppen rémeket álmodott. Kinyitotta a szemét, de akkor meg kis híján felkiáltott rémületében. Az ágya mellett ugyanis ott lebegett Heri Kókler, akár egy jelenés. Először azt hitte, valami fürdőköpenyes repülő manó az, de amikor meglátta Heri Kókler semmi máshoz nem hasonlítható nemes ábrázatát, a csakis rá jellemző kerek szemüvegét, a védjegyeként szolgáló villám alakú – tehát nem késsem vagy kanalam, hanem villám alakú – sebhelyét a homlokán, már biztos volt a dolgában.

Cvölf, az elf felkiáltott meglepetésében. Rémülete csak fokozódott, amikor észrevette, hogy Heri Kókler köpönyegbe és csuklyába burkolt fantomképe nem a földön áll, ahogy az ember, de főleg egy elf normális körülmények között igazán elvárta volna, hanem éppenséggel a levegőben lebeg. Cvölf hátán jeges veríték csordogált lefelé, homlokát kiverte a víz, szeme elkerekedett, szája hangtalan sikolyra nyílt, hegyes füle pedig égne állt, mint amit megdelejezték.

Ekkor Heri Kókler szelleme laza mozdulattal hátravetette a fejét takaró csuklyáját. Immár még jobban láthatóvá vált, hogy tényleg ő az, nem pedig

valak má. A jelenés azonban még további meglepetéseket is tartogatott Cvölf az elf számára, ugyanis minden átmenet nélkül beszélni kezdett: – Kérlek, segíts! Te vagy az utolsó reményünk! Heri Kókler vagyok, korunk hőse, a világ többszörös megmentője, rokforti varázslópalánta és Kavicslabda bajnok. Azért jelentem meg előtted, mert ezzel a telepátikus módszerrel szeretném a segítségedet kérni. Ugyanis bajban vagyok, nagyon nagy bajban. Egy gonosz mágiával átitatott helyen, amelyet a Hat Tyúk Tava néven lehet megtalálni bizonyos térképeken, csapdába ejtett engem és Krampusz Dupladurr professzort egy kegyetlen varázslat. Kérlek, haladéktalanul indulj el és segíts nekünk. Ellenkező esetben komolyan fennáll a veszélye annak, hogy hamarosan elhunytok. Akkor pedig nem lesz több folytatása kalandjainknak, és nem lesz többé senki, aki megmentené a világot a földkerekség leggonoszabb fekete mágusától, Gigawatt Voltmárvolttól. Még egyszer kérek, segíts! Te vagy az utolsó reményünk!

Cvölf az elf már éppen azt akarta kiáltani, hogy természetesen azonnal indul, hogy megmentse szeretett Heri Kóklerét, a hőst, akihez ő maga is mindig hasonlítani szeretett volna, amikor imádatának és csodálatának tárgya, a hős szelleme minden átmenet nélkül hirtelen eltűnt!

A házban siri csönd lett ismét, minden delejes fény kihunyott, csak a sarlóként világító Hold halovány fénye adott annyi világosságot, hogy Cvölf remegő kezeivel megtalálja a gyertyát és a gyufát. Olyan ideges és zaklatott volt, hogy csak ötödszörré tudta meggyújtani a gyertyát, de akkor meg elejtette, és kis híján felgyújtotta vele az ágynevelőjét. Amikor úrrá lett zaklatottságán, és az elharapózni készülő tüzet is találékony módon, sikeresen eloltotta, felhúzta a sliccét.

Cvölf az ablakot, mert a szobában olyan füst lett, hogy az *óráig* sem látott. A kinti hideg, éjszakai levegő jótékonyan magához térítette, zaklatott elméje kissé lenyugodni látszott, amikor Cvölf mélyeket lélegzett.

– Nem szabad idegeskedni, nem szabad idegeskedni! – mondta magának idegesen, és miközben fel alá kezdett el járkálni a szobában, mégis egyre idegesebb lett.

Cvölf teljesen ki volt akadva ettől a jelenéstől és az utána következő tüzesettől. Az, hogy majdnem felgyújtotta a házikóját, életének biztonságot adó otthonát, igencsak felzaklatta. De az, amit a jelenés, Heri Kókler szelleme – merthogy biztos volt benne, hogy ez valóban ő volt, a nagy Heri Kókler, a világ többszörös megmentője, korunk hőse, a világ legismertebb varázslópalántája – mondott, egyenesen feldúlta.

– Meg kell mentenem Heri Kókler! – torpant meg hirtelen, amikor megvilágosodott az agya, hogy mit kellene tennie, és az imádott hős egyik borítóképen vigyorgó portréjára esett a pillantása. – Hát persze! – kiáltotta. – Hiszen nem véletlen, hogy csakis itt, csakis most és csakis nekem jelent meg Heri. Hiszen tudja, hogy én vagyok a világ legnagyobb Heri Kókler rajongója. Hová is mehetett volna jelenni, ha nem ide? Cvölf ettől a gondolattól ismét olyan ideges lett, hogy majdnem elájult. A tény, hogy Heri Kókler idejött hozzá jelenni, hogy az ő segítségét kérje, olyan elemi erejű boldogsággal öntötte el, hogy kis híján felkiáltott örömeiben! – Igen, meg fogom menteni Herit, és megmentem a világot is! – ordította ki az éjszakába. Ezzel ugyan hülyét csinált az íróból, aki az előbb éppen azt írta, hogy Cvölf kis híján felordított örömeiben, mert hát ez azt jelentette, hogy nem kiáltott fel, holott pedig igen, de hát ez a kis elf nem törődött ilyen apróságokkal. Ha kellett, hát üvöltött, ahogy a torkán kifért a nagy boldogságtól, és nem foglalkozott azzal, hogy miket ír róla az a nagy író, aki cipőben 190 cm, és ez még csak a magassága...

Amikor egy picit lehiggadt, megtörölte kézfejjével az izzadságtól gyöngyöző homlokát. Körbenézett egy pillanatra, majd váratlanul kirohant a házból. De még mielőtt meglepődhattünk volna ezen, és elgondolkodtunk volna rajta, hogy vajon miért rohant ki olyan nagy elánnal a házból, Cvölf már vissza is tért, kezében egy létrát szorongatott. A létra a ház oldalához volt eddig támasztva, de Cvölf most gondoskodott róla, hogy már ne legyen odatámasztva. Felállította a létrát, majd a padlásfeljáró kampójába akasztotta a létra végére erősített karikákat. Amikor ezzel megvolt, gyorsan mászni kezdett felfelé. A feljáró deszkafedelét feje búbjával kilökte, majd felszökött a padlásra. Ám azonnal vissza is mászott onnan, mert rádöbbsent, hogy izgalmban elfelejtette felvinni a gyertyát. Cvölf idelelt remegő kezekkel meggyújtott egy gyertyát a már égő, asztalon álló vastag, tömzsi gyertyáról, és belehelyezte a kovácsoltvas gyertyatartóba, ami még az ükapjáié, bizonyos Drei nevezetű elfé volt. Ezután óvatosan, nehogy mászás közben a gyertya elaludjon, illetve nehogy a viasz a kezére folyjon, ismét felmászott a padlásra.

Cvölf letette a gyertyát egy téglá tetejére, majd megkereste a padláson féltve őrzött holmijait. Egy íjat, ami még az apjáié, bizonyos Cvei nevű elfé volt, és a hozzá való nyílvevőket, amelyek egy vastagra tömött tegezben voltak elhelyezve. A tegez egy hatalmas ládában volt, amely egyéb fegyvereket is rejtett. Két dobótőrt és két dobócsillagot. Utóbbi közül az egyik ötágú volt, a másik meg hatágú. Előbbivel kisebb baj esetén volt érdemes dobálózni, utóbbival viszont akkor, ha már ennél nagyobb probléma adódott. A ládában volt még egy hagyományos tör is, amit nem kellett dobálni, hanem egyszerűen csak az ember, de miket is beszélek itt, az elf nadrágszíjába kellett tűzni, és aztán alkalomadtán használni. Kenyérseleléshez, szalonnázáshoz, almafelvágáshoz, vad megnyúzásához, homokba rajzoláshoz, de még késeléshez is kiváló volt. Cvölf mindent amit talált, elrakott egy nagy zsákba, amit maga után vonszolt a lejárathoz. Még mielőtt elhagyta volna a padlást, utoljára visszanézett. Magában azon morfondírozott, hogy vajon nem hagyott-e itt valami fontosat, amire a hosszú út során, amire most éppen indulni készült, feltétlenül szüksége nem lesz. A pillantása megakadt a keresztfára akasztott kardon, ami még az ük-ük apjáié, bizonyos Fünf nevű elfé volt. Cvölf elmosolyodott, mert ük-ük apjának kardja igazi családi ereklje volt, borotvaéles pengével és díszes markolattal, és most, hogy végre hamarosan ő is a derekára köthette, mélységes elégedettség és büszkeség töltötte el.

Amikor fertályóra múlva mindennel megvolt, Cvölf elemőzsiát is pakolt magának, szendvicseket készített, kétszersültet, sózott húst és papírszalvétákat csomagolt magának. Megtöltött két kulacsot friss forrásvízzel. Na jó, nem volt a forrásvíz friss, de azért forrásvíz volt, és nem volt benne egy deka klór sem, nem úgy mint a városi falmelléki ásvány nélküli vizekben, amelyek fogyasztása hosszú távon biztos halállal kecsegtette mindazokat, akik ezt a víznek nevezett rettenetet itták.

Cvölf mindent ellenőrzött még egyszer. Felfegyverkezett, a batyuját a vállára vetette, majd a hosszú tündeját a kezébe fogva és azt vándorbotnak használva elindult, hogy megmentse Heri Kókler, a világ megmentőjét.

A hajnal első sugarai már beragyogták a tájat, amikor Cvölf kisétált a kertjéből. Már éppen búcsúzóul utoljára vissza akart nézni a birtokára és kis házikójára, amikor a fejéhez kapott és rémülten, azt is mondhatnánk, hogy hanyatt-homlok visszaroht az ajtóhoz.

Nem, nem gondolta meg magát, nem akarta lefújni a mentőakciót, nem akart gyáván megfutamodni Heri Kókler kiszabadításáról, nem akarta hitvány életét sem inkább megóvni a rá leselkedő veszélyektől. Nem, egész más okból rohant vissza a házhoz!

Hm... Hát szóval... nagy izgalmban elfelejtette bezárni az ajtót.

3. Balhé a tó körül

A Hat Tyúk Tava körül minden csendes volt, túlságosan is csendes. A Nap éppen delelőn járt, az idő meleg volt és verőfényes. A víz időnként meg-megcsillant a vakító fényektől, amelyek az ember szemébe tükröződtek a szél keltette apró hullámok fehér tarajairól. A levegő a víz illatát hordozta, a szél enyhe volt és időnként teljesen elcsendesedett.

Black Jack egyszerű horgászbácsinak álcázta magát. Ócska horgászbácsi ruhát vett fel, a fejére pedig széles karimájú szalmakalapot tett fel. Másfél óra alatt hosszú szakállat növesztett, a kezébe pedig pecabotot fogott. Az apró ladikot a vízre eresztette, mert elhatározta, hogy tökéletes áruhájában, és a kiegészítőként használt ladikjában körbe fogja kémlelni a tavat.

Nem, egyáltalán nem volt feltűnő, hogy miközben Black Jack a pecabotját a vízbe lógatta, egykedvűen pecázgatott, és néha egy-egy marék

korricát a vízbe hajította, ezzel is jelezte, hogy most éppen látványosan beeteti a halakat, a ladikja nem kevés mágiától meghajtva egy motorcsónak sebességével száguldott keresztül-kasul a vízen.

Malacka mindeközben nagyon magasan röpködő vadkacsának álcázta magát. Igaz, hogy a magára aggatott, papírból kivágott maskara rettentő módon akadályozta a repülésben, de a tökéletes vadkacsajelmez biztosította számára a profi álcázást. Olyan magasan járt már, hogy még távcsővel sem lehetett volna megmondani, hogy nem egy igazi vadkacsa, hanem egy repülő szerencsemalac az odafönt, ezer méter magasan, aki valójában közel akkora volt, akár egy elefántbébi.

Malacka, akinek rendes neve Szado Mazsi volt, de senki sem hívta így, hanem csak Malackának, mert az barátságosabb volt, felemelkedett a felhők fölé, és onnan kémlelte a tavat, a tó közepén lévő mágikus szigetet és a sziget közepén lévő újabb tavat és újabb szigetet, amely fölé már nem repülhetett be, mert mágia védte.

– Itt Madárka, itt Madárka! – mondta fojtott hangon a kézi adóvevőjébe Malacka. – Horgászbácsi, jelentkezz! Vétel!

– Mi az, hogy vétel? – recsegte bele az éterbe Black Jack, aki hírhedt szerencsejátékos volt, ártatlan tömeggyilkos és mellékesen Heri Kókler keresztapja. – Nem akarok venni semmit!

– A vétel azt jelenti, hogy most én várom, hogy te szólj bele, Jack!

– Megörültél, Malacka?! Izé, helyesbíték, Madárka. Kérek mindenkit, hogy aki ezelőtt véletlenül valami olyasmit hallott, hogy Malacka, az legyen szíves ezt törölni az agyából, és helyette új névként felvenni, hogy Madárka. Mert valójában ez a helyes név, az előbbi csak nyelvbottlás volt! Na szóval, Malacka, miért mondtad ki a nevemet?! Most már mindenki, aki lehallgat minket, tudja, hogy ki vagyok valójában!

– Ó, ezer bocsánat, Jack... azaz, Horgászbácsi! – szabadkozott Malacka. – De hátha nem hallgat le minket senki. Hiszen azért nem használunk szándékosan mágiát, nehogy bemérjenek minket a mágia detektorokkal a Fekete Krumplinyomók...

– Ne mondd ki a nevüket! – sziszegte Black Jack. – Inkább használd a titkos kifejezéseket, amiket megbeszéltünk!

– Rendben – recsegte vissza Malacka. – Akkor most mondom a titkos kódot: A Krumplievők a Putriban vannak. Ismétlem, a Krumplievők a Putriban vannak.

– Milyen Putriban? – kérdezett vissza Black Jack. Az egész adóvevő a horgászbójájába volt beépítve, így tökéletesen észrevétlenül tudott kommunikálni barátjával és régi harcostársával. Bár a botból kiálló óriási mikrofon időnként, nagyobb hullámverés esetén, belefűrődött a szápadlásába, a bot végére szerelt hangszóró pedig nem csak nehéz volt, és emiatt két kézzel kellett megtartani a bot egyensúlyát, de még az előre és az oldalirányba történő kilátásban is akadályozta.

– Hát a szigeten vannak – magyarázta Malacka. – Tudod, ahová nem tudok berepülni, mert fölötte ott van az a védővarázslat. Ha föléje szállok, rettentően elgyengülök.

– Már megint nem használod helyesen a titkos kódot! – figyelmeztette Jack, aki most Horgászbácsi volt inkognitóban. Nem, ez nem egy sportszermárka, hanem titkos identitás. Nem, az identitás sem egy súlyos betegség latin neve, hanem... Mindegy, hagyjuk...

– Milyen titkos kódot kellene már megint használnom? – aggódott Malacka, illetve ezer bocsánat, Madárka. – És hogy érted azt, hogy nem használom helyesen?

– Hát tudod...!? A titkos neve a szigetnek az, hogy Karika. Emlékszel, ezt beszéltük meg idelent, amikor bejelöltük egy négyzettel a térképen?

– Vétel! Igen, már emlékszem! – recsegte Malacka. – Tehát tévesen emlékeztem. Kérek mindenkit, aki eddig lehallgatott minket, hogy szíveskedjen a tévesen említett Putrit átjavítani a feljegyzéseiben Karikára!

– Madárka, Madárka! – mondta fojtott hangon a Horgászbácsi! – Hol vannak a Mieink? Látod már őket?

– Nem látok senkit, csak Krumplievőket – jelentette Madárka. – A Mieinknek nyoma veszett!

– Rossz hír! – morgolódtott a Horgászbácsi.

– Igen! De még van ennél is rosszabb – nyögte Malacka.

– Micsoda, Madárka? – kérdezte a Horgászbácsi.

– A Műholdunknak nyoma veszett! – jelentette Malacka. – Valaki elvágta a műholdkábelt, ezért az egész kerek sajt, amit műholddá varázsoltunk néhány héttel ezelőtt, *sajtnos* elszabadult.

– Ez nem lehet igaz! – bosszankodott Black Jack!

– De bizony igaz! – recsegte az éterbe Malacka. – A sajt eltűnt, valószínűleg ellopták!

– Magasságos ég! – átkozódott Black Jack, azaz a Horgászbácsi.

– Igen, tényleg ott volt, mégis ellopták! – sajnálkozott Malacka. – De van egy ennél is rosszabb hírem...

– Ne kímélj, Madárka!

– Vissza kell jönnöm, mert pottyintanom kell!

– Pottyints inkább odafönt! Még sok mindent ki kell kémlelned! Ha most visszatérsz, a mai nap már nem tervezhetünk titkos akciót. A Mieink pedig még nem tértek vissza. Kezdek aggódni értük. Úgyhogy csak maradj fönt és kémlelj tovább!

– Itt Madárka! Én is kezdek aggódni, Horgászbácsi.

– Miért aggódsz, Madárka?

– Azért, Horgászbácsi, mert úgy tettem, ahogy parancsoltad.

– Hogy parancsoltam? – értetlenkedett a Horgászbácsi.

– Hát... idefent pötytyintottam...

– És ez neked miért baj, Madárka?

– Nekem nem baj, Horgászbácsi...

– Ha neked nem baj, akkor ne izgasd magad feleslegesen. És engem sem... Majd a pötytyantásod nyilván a fejére esik valami Fekete Krumplinyomónak, aki ezen majd jól felbosszantja magát. Ne is vesztegessünk erre több szót. Ha már sikeresen pötytyintottál, ismét a feladatra koncentrálhatsz.

– De Horgászbácsi!...

– Semmi de, Madárka! Tedd, amit mondok! Kémkedj tovább!

– De Horgászbácsi! Fontos dolgot szeretnék közölni...

– Mi az már megint? – bosszankodott a Horgászbácsi. – Ezernyi gondunk van, mondd, mi jöhet még?

– Hát... szóval... Az a gond, hogy... – kezdte Malacka, majd elharapta a nyelvét, mert észrevette, hogy miféle baj közeledik szegény Black Jack felé. Illetve fölé...

Ebben a pillanatban egy hatalmas, félig lány, éjjeli szekrény méretű, sivítva érkező trágyabomba csapódott a ladik elejébe. A titkos küldetésen pecázgató Horgászbácsi, aki a ladik végében ült, és tudjuk, hogy valójában ő volt az, Black Jack, valósággal robbanásszerűen katapultált a vízi alkalmatosságból. A másodperc tört része alatt több tíz méter magasra emelkedve, messze-messze repülve, hangos jajveszékélés és ordítozás után, óriási csobbanással vágódott bele a tóba.

– Ó, jaj! Mit tettem? – kiáltott fel Madárka, de senki sem válaszolt neki. A repülő Szerencsemalac erre felhangosította az adóvevőjét, de akkor is csak mintha nagyon messziről, először gurgulázó, majd fuldokló röhögést hallott volna, ami néhány perc múltán hörgésbe ment át, végül elhallgatott. Madárka nem tudta mire vélni a meglepő hangeffektet, ezért úgy döntött, megszakítja a küldetést, és a megbeszéltek szerint nem keresi Horgászbácsit, hanem haladéktalanul visszarepül a bázisra.

* * *

A Hat Tyúk Tava közepén húzódó sziget partján két Fekete Krumplinyomó sétált komor tekintettel.

– Nézd, Arzén, ez is halott!

– Talán azt gondoltad, Cián, hogy csak szunyókál? – bosszankodott a megszólított.

– Nem, persze, hogy nem! – szabadkozott Cián. – Csak úgy kiszaladt a számon, bocsáss meg, kérlek!

Arzén, aki az idősebb volt kettőjük közül, és a rangidősnek számított, nem szólt semmit, csak bosszankodott tovább magában és időnként félhangosan átkozódott.

– Mi az ördög történhetett velük?

– Valami mágia? – kérdezte óvatosan Cián.

– Én is arra gyanakodtam először – hümmögött Arzén –, de be kell lássam, hogy tévedtem. A mágia mindig hagy maga után valami jelet, amelyet egy gyakorlott mágus azonnal észrevesz. És mivel én ilyen gyakorlott mágus vagyok – veled ellentétben –, természetesen azonnal észrevennék bármi ilyesféle jelet.

– Az én mágia-detektorom sem jelez semmit – kotyogott közbe Cián, és a készülékre bökött a varázspálcájával.

– Na látod, Cián! Ugye, megmondtam! Bár nekem nincs szükségem ilyesféle mankóra, mert már akkor képzett fekete mágus voltam, amikor te még csak egy szerelmes gondolat lehettél a szüleid fejében.

– Ó, igen! – pirult el Cián. – Tudásodhoz semmi kétség sem fér, Arzén. És én tisztelettel meghajolok a hatalmad előtt.

– Nem szeretem, ha minden ok nélkül nyaliznak nekem – morgott Arzén. – A fekete mágiában szerzett jártasságom önmagáért beszél. Felesleges bárkinek is, főleg pedig neked állandóan dicshimnuszokat zengened rólam.

– De azért a reggel elszavalt dicsőítő költemény elnyerte tetszésedet, Arzén? – kérdezte Cián aggódalmas képpel.

– Természetesen igen, mert a szolid negyedórás hősköltemény még nem lépte át azt a határt, amelyen túl minden más, érzésem szerint már a nyalizás kategóriájába esne.

– Értem, Arzén! – hajbókolt Cián.

– Ne hajbókolj itt előttem, mert eltakarod a kilátást, és nem látom a csuklyás fejedtől a hullákat!

– Bocsánatodat kérem, Arzén! – mondta esdekelve Cián. – Nem fogok többé hajbókolni előtted.

– Csak akkor, ha ezt előzetesen megkövetelem tőled! – figyelmeztette Arzén.

– Mindenben úgy fogok tenni, ahogy parancsolod, Arzén! – ígérte Cián.

– Ezt el is várom tőled! – nézett Ciánra az aszott arcában megbúvó hideg savó szemeivel Arzén.

– De most ne vesztegessük az időt ostobaságokra. Nézzük tovább a hullákat, Fekete Krumplinyomó kollégáink földi maradványait és próbáljuk megfejteni, hogy vajon mi történhetett velük, amiért ilyen tragikus hirtelenséggel, ilyen tömeges mértékben, ilyen megmagyarázhatatlan körülmények közepette az életüket veszítették.

Cián nem szólt semmit, csak bólogatott.

Mindkét Fekete Krumplinyomó tovább vizsgálta a holttesteket. Már közel három tucatnyit számláltak meg itt a parton, de még néhányan feküdtek kissé beljebb, egy másik megfigyelő helyen is.

– Különös! – jegyezte meg Arzén. – Valami nagyon nem tetszik itt nekem!

– Nekem sem! – bólogatott Cián.

– Bökd ki, hogy mire gondolsz! – nézett a szemébe Arzén.

– Mindegyik kollégánk megmagyarázhatatlan módon, külsérelmi nyomok nélkül, mindenféle látható magyarázat és ok nélkül hunyt el. Mágiának pedig még csak a legkisebb jelét sem találtuk rajtuk!

– És mit jelent ez, Cián? – kérdezte fenyegető hangon Arzén.

– Azt, hogy már nem élnek?

– Persze hogy azt, te ostoba! – emelte fel a hangját dühösen Arzén. – De ezen kívül még mit?

– Hát... fogalmam sincs... – ismerte el Cián. – Kérlek Arzén, ne feledd, hogy én még csak gyakornok vagyok. Csupán csak három hónapja vagyok Fekete Krumplinyomó.

– Persze, persze, te csak egy újonc vagy! – gúnyolódott Arzén. – De azért gondolataid még lehetnek, igaz?

– Természetesen, vannak... – szerénykedett Cián.

– És mit gondolsz, mi történt?

– Szerintem... nos... fogalmam sincs – ismerte el Cián. – Sajnálom, de fogalmam sincs, Arzén.

– Cián! A megfigyelőképességed sajnálatosan nem éri el a Fekete Krumplinyomóknál minimálisan megkövetelt szintet – dorgálta meg Arzén.

– Hát... igen... lehetséges – az előbb nevezett égett mint a rongy.

– Nézd csak meg, Cián az elhunytak arcát! – mondta Arzén, és egymás után Cián felé fordította a halottak fejait. – Mondd el, hogy mit látsz rajtuk, ami nem szokványos?

– Legyeket? – próbálkozott Cián.

– Te ostoba! – bosszankodott Arzén. – Hát persze, hogy legyeket! Minden hullán előbb utóbb megjelennek a legyek. De a legyek nem érdekesek! Az arcukat nézd, ha mondom!

Cián azt nézte, majd bizonytalanul kibökte:

– Csak nem? Ezek mindannyian olyan furán? Hát hogy is mondjam... Mintha... Mintha mosolyognának?

– Nem, Cián, ezek nem mosolyognak, hanem valami mást csináltak, mielőtt meghaltak volna! – mondta Arzén. – De jó nyomon jársz!

– Csak nem azt akarod mondani, hogy amikor életüket veszítették nem csak hogy mosolyogtak, hanem egyenesen röhögtek? – kérdezte Cián.

– De bizony, éppen erre gondolok! – mutatott a hullákra Arzén. – És nézd meg mindegyiket! Kivételesen röhögtek, amikor a halál elérte őket! A röhögés még mindig görcsbe torzítja az arcizmaikat. Soha életemben nem láttam még ilyet. Főleg nem ilyen tömeges méreteken.

– Ilyen veszélyes nevetni? – döbönt meg Cián.

– Bizonyos körülmények között, nos, úgy vélem, igen! – bólogatott töprengve Arzén.

– De miért haltak meg a nevetéstől? És vajon miért nevettek ennyire? – kérdezte Cián?

– Azt hiszem, tudom a választ, Cián – mondta hátborzongató hangon Arzén. – Ezek a kollégáink minden jel szerint halálra röhögtek magukat. De hogy mitől röhögtek magukat halálra fogalmam sincs. Azonban biztos vagyok benne, hogy meg fogjuk tudni, mert gyűjtünk néhány fejet, hogy a

későbbiekben a Fekete Krumplinyomó Tudományos és Mágiaközpontban okkult módszerekkel analizáljuk őket, és mágia segítségével megtudjuk, hogy vajon min nevétek magukat halálra.

– Értem, Arzén! – hebegte Cián áhitattal, és annyira megilletődött, hogy nem is mert Arzénre nézni.

– És most vedd elő a hosszú és éles késedet, Cián! Fejeket fogunk gyűjteni a nagyobbik mintavételi zsákunkba.

* * *

Malacka a nádasban megbúvó stégen állva, távcsővel a kezében figyelte a vizet.

– Nem látok semmit! Nem látok semmit! – jajongott félhangosan.

– Persze, hogy nem látsz, cimbora! – hahotázott mellette az éppen a vízből kikászálódó, nagyon bűdös kémhatású levét eresztő Black Jack. – A távcsövet nem elég csak a kezedbe fogni, ha messzire akarsz látni, akkor a szemed elé is kell illeszteni... Igen, ezt valóban elfelejtettem neked mondani, de azt gondoltam, erre magadtól is rá fogsz jönni.

– Jack! Hát te itt? De örülök! – örömködött Malacka, amikor meglepetéssel vegyes örömmel fordult hátra. – Már azt hittem, halálra bombáztalak.

– Szerencsére csak a ladikot találtad el, nem pedig a kobakomat. De amikor a fentről érkező anyag szétrobbant, én is jócskán kaptam belőle. Nem is beszélve az ijedségről. Azt hittem, menten meghalok. De a rám fröccsenő rettenetes anyag volt mégis a legrosszabb! Fúj... Ezer szerencse, hogy itt a vízben teljesen sikerült lemosnom magamról.

– Hát... – mondta lassan Malacka, miközben aggódalmas képet vágott –, az a helyzet, hogy nem teljesen sikerült... A fejed teteje és a hátulja, a kabátod eleje, valamint a nadrágod még mindig... hogy is mondjam... szóval...

– Le van ejtve! – legyintett Black Jack.

– Igen, én is pont ezt a szót kerestem... – mondta Malacka kissé pironkodva.

– Ilyen semmiségekkel most nem foglalkozunk – rázta a fejét Black Jack. – Két nap eltelt, hogy Heri és a professzor úr elment, és még mindig semmi hír felőlük. Már régen vissza kellett volna térniük. Nagyon aggódom, és rossz előérzetem van.

– Mi tagadás – vakargatta Malacka is a kobakját – nekem is ilyenem van. És még van valami, amit nem is tudtam elmondani a baleseted miatt...

– Baleseted miatt? – morgolódott Black Jack. – Nagyon finoman fogalmazol, cimbora!

– Nem mondhatod, hogy rád se kakkantok – heherészett Malacka, de Black Jack most nem volt éppen vicces kedvében, ezért nem nevetett, csak bosszankodva mutogatott valamit. Malacka fintorgott, majd amikor eloszlott a bűdös, kibökte:

– Láttam odafentről mind a Hat Tyúkot. A tő különböző részein figyeltem meg őket. És láthatóan kutya bajuk.

– Ez azt jelenti, hogy a professzornak még nem sikerült a mágikus erőközpontot megsemmisítenie – csóválta a fejét Black Jack.

– És hamarosan letelik a két nap is – bólogatott Malacka aggódalmas arckifejezéssel.

– Azt kell tennünk, amit a professzor úr mondott, mielőtt elment – mondta fájdalmas pillantással Black Jack.

– Egész biztos vagy benne, hogy ne próbáljunk meg utánuk menni? – kérdezte Malacka. Magában ő is tudta, hogy teljesen értelmetlen volna megkísérelniük felkutatni Herit és a professzort. Szíve szerint azonnal indulnék utánuk – mondta Black Jack. – De megígértem Dupladurr professzornak, hogy ha nem jönnek vissza időben, akkor az utasításai szerint fogok eljárni. Te is tudod, hogy mi ez, igaz?

– Igen! – bólogatott komoran Malacka. – Nekem Rokfortba kell repülnöm, hogy segítséget hozzak, neked pedig itt kell várnod, amíg meg nem érkezik az erősítés.

4. Jelenések

A hajnal halk recsenéssel hasadt meg a Rokforti Varázs Ló és Boszorkánya Előkészítő Szagiskola körül és persze odabent is. A Csippendél csapat hálókörletében a korai időpont ellenére is óriási volt a felfordulás, mert a kilencesikrek egymás szavába vágva, magukból teljesen kivetkőzve kiabáltak, fel alá rohagáltak és magyaráztak egymásnak. Ha valaki látta volna őket, aki nem tartozott a szűk családi körhöz, teljesen jogosan hihette azt, hogy ezek kilencen teljesen megőrültek. A srácok ugyanis fél szavakból is megértették egymást, sőt, néha még szavak sem kellettek hozzá, csak szagok, és már akkor is tudták, hogy mi a dörgés.

– Mondom, hogy nekem jelent meg először Heri! – bizonygatta Controlles. – Ha hiszitek, ha nem, de akkor is így volt! De ha jobban belegondolok, akkor ez természetes is, hiszen én vagyok a legjobb barát...

– Hazudsz, Controlles! – vágott közbe Capslock! – Te nem is vagy pap!

– Ne marhaskodj, mert bemosok egyet! – hepciáskodott Controlles.

– Nem is tudsz mosni, csak géppel! – piszkálta meg egy kicsit Pagedown is.

– Ne hülyeskedjetek! – hadonászott nyolcfelé Controlles! – Elmarhuljátok a dolgot, pedig a helyzet kőkemény! Heri nagy bajban van! És azért jelent meg, mert azt akarja, hogy segítsünk neki!

– Controllesnek igaza van! – kiabált közbe Altefnégys is. – Hülyeség itt azon veszekednünk, hogy kinek jelent meg először Heri.

– A lényeg, hogy megjelent! – bólogatott békülékeny hangulatot árasztva Pageup.

– Kissé halálra rémültünk, de azért alapjában véve nem haragszunk a fiúra... – vigyorgott Overlay.

– Ideje volna visszaugranunk az eredeti témára – javasolta Backspace.

– Ne nagyítsuk túl a nézeteltéréseinket, inkább koncentráljunk a megoldásra! – javasolta Capslock is.

– Teljesen mindegy, hogy kinek jelent meg először Heri! A lényeg, hogy megjelent, és azt üzenete, hogy mentsük meg! – ragadta magához néhány másodperce a szót Shift.

– És ideje volna már valamit cselekednünk! – javasolta Delete. – Töröljétek ki az elmétekből a veszekedést, és kezdjünk el csomagolni mihamarabb!

Delete szavai nyomán mindenki azonnal abbahagyta a kiabálást. Delete elégedetten vigyorgott, mert maga sem hitte volna, hogy ilyen hatással bírnak a szavai a testvéreire.

– A nemjóját, Delete! – kapott a fejéhez Controlles. – Hogy én egy mekkora nagy marha vagyok!

Controlles nem tudta végigmondani, mert az összes testvére hevesen helyeselni kezdett.

– Ne legyetek szenyók, fiúk! – grimaszolt Controlles. – Szóval, csak azt akarom mondani, hogy végül is tökmindegy, hogy kinek jelent meg Heri. Másnak-e vagy nekem, mint ahogy tényleg történt...

– Már megint kezdi! – mutatott testvéreire vádlón Pageup!

– Nem, már be is fejeztem, srácok! – emelte fel a kezét védekezően Controlles. – Csak azt akartam mondani, hogy tényleg, igaza van Deletének, kezdjünk el csomagolni. Mert hosszú útra megyünk! Ebben a pillanatban kinyílt a szobájuk ajtaja, és Hermelin rontott be rajta lélekszakadva.

– Nem fogjátok elhinni, amit mondok – lihegte.

– Csak mondd nyugodtan! – javasolta Controlles barátságos mosollyal.

– Ha hiszitek, ha nem, ma hajnalban megjelent előttem Heri szelleme. Fekete csuklyában volt, méghozzá olyan feketében, amilyen feketét én

azelőtt még soha életemben nem láttam. Mélyfekete volt a köpönye is, és hajói vettem ki a sötétben, akkor fekete krumplinyomó motívumok díszítették a ruházatát. – Hermelin lélegzetvételnyi szünetet tartott, majd halálra vált hangon, tágra nyílt szemekkel folytatta: – Először azt hittem, valami rémálmot látok, mert teljesen úgy nézett ki, mintha Fekete Krumplinyomó lett volna belőle. Mert, hogy ő volt az, ahhoz szemernyi kétség sem férhetett. A rá jellemző kerek szemüvege és a homlokára ragasztott villám alakú sebhely egyértelműen jelezte, hogy ő az és nem más. De amikor megszólalt, tudtam, hogy ez ő, és amit mondott, abból biztosan kikövetkeztettem, hogy nem lett belőle gonosz fekete mágus. Csak azért jelent meg, mert rettentő nagy bajban van. Dupladurr professzorral együtt csapdába esett a Hat Tyúk Tavánál, és arra kért, hogy segítsék neki megmenteni őket. És azt is mondta, hogy én vagyok az utolsó reménye. Ettől annyira meghatódtam, hogy fél óráig sírdogáltam. Ezért jöttem csak most... Fiúk! Heri bajban van! Meg kell mentenünk! – Hermelin elhallgatott. Legnagyobb megdöbbenésére az összes fiú meglehetősen unottan hallgatta, és nem látszott rajtuk a meglepetésnek még csak a leghalványabb jele sem.

– Igen? És? – kérdezte Controlles látszólag egykedvűen, de azért egy picit gonoszkodva.

– Hé! Srácok! Hát nem vettétek, hogy mit mondtam az előbb?! – kiáltotta Hermelin. – Megjelent nekem az éjjel Heri szelleme és segélykérő jeleket sugárzott magából! Hát nem igaz, hogy ez nem hoz lázba titeket!

– Az ikrek egymásra néztek, hümmögtek, majd egyszerre azt mondták:

– Nekünk is megjelent Heri, és tök ugyanezeket mondta, amit most elmondtál...

– Hogy?... Hogy?... – hebegte Hermelin és nagy szemeket meresztett meglepetésében. – Mi az, hogy megjelent? Azt hittem, csak nekem jelent meg? És csak nekem mondta azt, hogy én vagyok az utolsó reménysége!

– Hermelin! – lépett oda elé Controlles. – Az a helyzet, hogy Heri mindenkinek ezt az üzenetet mondta el. Mi már fél óráig veszekedtünk ezen, hogy kinek címezte, de rájöttünk, hogy tökmindegy, hogy kinek, csak az a lényeg, hogy azonnal el kell indulnunk, hogy megmentjük őt. – Induljunk! – bólintott Hermelin is izgatottan, de egy másodperc múltán máris a fejét rázta.

– De hát hová menjünk? Tudja valaki, hogy hol van ez a Hat Tyúk Tava? Hermelin kérdése több mint jó volt. Noha Controlles azt javasolta, hogy nézzék meg a térképen, és az ötlet osztatlan sikert aratott, a keresés azonban sajnos nem járt eredménnyel. Még a Bazi Nagy Világatlaszban sem volt benne ilyen nevű földrajzi név.

– Ez csakis azt jelentheti, hogy valami titkos, mágikus hely lehet, ahová nem lehet csak úgy akárkinek odatalálni! – vetette fel Controlles.

A többi gyerek, Hermelinnel az élen, helyeselve hümmögött a bölcs megállapítást követően. Igaz, ez még egy picikével sem lendítette előre az ügyet. Továbbra sem tudta senki, hogy hová kellene menni Herit és a professzor urat megmenteni.

– Van egy ötletem! – vetette fel Controlles. – Küldjünk haza egy postabaglyot és kérdezzük meg Apát, hogy hol van a Hat Tyúk Tava.

– Nem jó az ötlet! – rázta a fejét Delete. – Mire a bagoly megjárja az utat, akár egy hét is eltelhet, nekünk pedig nincs annyi időnk! – És különben is, egyáltalán nem biztos, hogy Apa elárulná, hogy hol van a Hat Tyúk Tava – szolt közbe Altefnég. – Ha egy nagyon titkos helyről van szó, talán még ő sem tudja, hogy hol található.

– Szerintem biztos, hogy tudja, hiszen Apa nagy ember, a Mágja- és Rőzseügyi Mini Sztérium munkatársa! – figyelmeztette testvérét Shift.

– De pontosan azért nem árulná el soha, mert lefogadom, hogy titkosítva van az a hely legalább kétszáz évre. Aki elárulja, hol található, az azonnal felgyullad és olthatatlanul, valamint elevenen elég – Pagedown olyan arcot vágott, hogy minden jelenlévő megborzongott az iszonyattól.

– Csak most találd ki! – bökte oldalba a könyökével Hermelin és hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Na, jó, hát elismerem, egy kicsit túljátszottam a szerepet – vigyorgott Pagedown.

Mindenki egyszerre kezdett el kiabálni, de amikor Hermelin levette a melltartóját, mindenki azonnal elhallgatott, és kiguvadt szemekkel, nyálcsorgatva meredt a lányra.

Jó lett volna igaz, ha így folytatódna ez a történet? De sajnos nem így folytatódott. Viszont az is igaz, hogy az ikrek, ha kissé csalódottan is, de legalább elhallgattak, mert Hermelin csendre intette őket.

– Tudom, mit kellene tennünk! – mondta Hermelin.

– Mit? – kérdezték az ikrek.

– Beszélünk kellene az egyik tanárunkkal...

– Nem jó ötlet! – rázta a fejét Controlles. – Nem hinnének nekünk.

– És ha még hinnének is, akkor sem valószínű, hogy elárulnák nekünk, annak a titkos tónak a helyét – okoskodott Delete.

– Akkor mit tegyünk, fiúk? – kérdezte Hermelin csalódottan. – Üljünk itt ölbe tett kézzel, és várjunk a csodára?

Az ikrek erre nem tudtak mit felelni. Csak hallgattak, mint kutyagumi a fűben és kérdőn nézegettek egymásra.

– Látom, ötleteitek nektek sincs! – pattant fel hirtelen a helyéről Hermelin. – Nem hagyom, hogy Heri és a professzor úr halálát lelje a gyávaságotok miatt! Ha nem teszünk semmit, azzal csak a halálos ítéletüket írjuk alá. Én pedig nem fogom hagyni, hogy holmi tanároktól való félelem miatt itt üljünk, és ne tegyünk semmit! – Hermelin arca pipacsvörösre változott, és már úgy kiabált, hogy az ikrek egészen félni kezdtek tőle, egymás mellé bújtak, majd kisvártatva már egymást átölelve, rémülten vacogtak a félelemtől, mint a három kismalac, amikor jött a gonosz farkas. Persze csak marhaskodtak, de azért tudták, hogy a lánynak igaza van. Az élet olyan, akár a leves. Aki mer, az nyel. De aki nem mer, az éhes lesz.

– És most gyertek utánam! – parancsolta Hermelin. – Megkeressük Kinyerma Meggenya professzor asszonyt a szobájában. Ti is és én is elmeséljük neki, hogy miféle jelenést láttunk.

Az ikrek csak bólogatni tudtak az ellentmondást nem tűrő szózat hallatán.

– Biztos vagyok benne, hogy meg fogjuk győzni – mondta Hermelin öt perc múltán, amikor Kinyerma ajtaja előtt még egy pillanatra megállt, és végigtekintett a kilencesikrek bizakodó arcot vágó csipet-csapatán.

– Mi lesz akkor, ha mégsem? – aggodalmaskodott a kis Genny, aki idő közben csatlakozott a csapathoz, mert mint kiderült, Hermelinhez hasonló módon, neki is volt saját, különbejáratú jelenése. Csak a kis Genny annyira megijedt, hogy bebújt a ruhásszekrénybe, és ott reszketett félelmében. Csak amikor Hermelin magához vette a Tökfejek Térképét, ami a ruhásszekrényben lévő egyik bőrröndjének zsebében volt biztonságos módon elrejtve, akkor látta, hogy van valaki a szekrényben. Először felsikoltott, mert azt hitte, hogy egy mumus az, de amikor ráütött egy vállfával, a mumus olyan hangon kezdett el könyörögni az életéért, mint amilyen a kis Gennynek van. Miután kiderült, hogy a kilencesikrek kishúgának is volt Heri Kókleres jelenése, már nem volt semmi akadály a számára, hogy immár ő is csatlakozzon a társasághoz.

– Ne gondoljunk a rosszra, mert a rossz megjelenik! – javasolta Hermelin, a bölcs. – Csakis arra gondoljatok, hogy siker koronázza ügyünket.

Amikor mindenki pozitív hangulatba lovalta magát, Hermelin még egyszer utoljára végighordozta tekintetét a társaságon.

– Ez az, erre gondoltam! És most: szerencse fel! – mondta, majd kopogott az ajtón.

– Tessék, gyertek be! – hallatszott odabentről egy hang.

Hermelin agyán még átfutott egy kósza gondolat, hogy vajon honnan tudhatta odabentről, a csukott ajtón keresztül Meggenya professzor, hogy ők azok, de rögtön eszébe jutott a válasz. Hiszen Meggenya professzor hatalmas nagy varázsló, képzett boszorkány, ergo egészen biztos, hogy képes átlátni az ajtón, és érzékelni, hogy ki akar bebocsátást nyerni hozzá.

Amikor mindenki bevonult a terembe, a kis Genny, mivel ő volt a legkisebb, ezért ő állt leghátul, ahogy nagyobb tömegben általában mászol és

másutt is mindig történni szokott a kis termetű emberekkel valamint a gyerekekkel, becsukta a nagy tölgyfaajtót.

A gyerekeket meglepő látvány fogadta.

Nem, nem volt Kinyerma Meggenya professzor a falra szögezve! Sőt, nem is táncolt pörgős discozenére szexi fehérneműben az íróasztalán! Nem, egyáltalán nem csinált ilyet! Meggenya professzor a szobája tulsó felén helyet kapó ágyon feküdt. De nem csak ott feküdt, hanem jajongott is. Az egyik keze és az egyik lába lelógott az ágyról, de a másik kezével és a másik lábával a homlokára szorított egy hatalmas nagy vizes törülközőt, minden bizonnyal borogatás gyanánt.

– Jaj a fejem! Jaj a fejem! – jajongta hangosan.

A gyerekek megszeppenve toporogtak az ajtó előtt. Még Hermelin is, akinek általában hatalmas nagy szája szokott lenni, aggódva pillantott a gyengélkedő tanerőre.

Meggenya professzor óvatosan levette a fejről a vizes borogatást, majd a gyerekekre nézett. Nagy nehezen felült, körbenézett a szobában, majd miután rájött, hogy más nincs itt, csak a gyerekek, suttogó hangon megkérdezte.

– Mi járatban vagytok, gyerekek? Hermelin volt a legbátrabb, ő válaszolt:

– Szeretnék négyszemközt beszélni önnel. Meggenya professzor kissé gunyorosan elnevette magát: – Akkor a többiek vagy menjenek ki, vagy hunyják be a szemüket...

– Inkább behunyjuk! – ígérte Controlles.

– Mondd, lányom, mi ez a fontos dolog, amiért ennyien a szíнем elé járultatok?

Hermelin egyik lábáról a másikra állt, nehezen tudta, hol is kezdje, de aztán beszélni kezdett.

– Ma éjjel mindannyiunknak jelenése volt...

– Nocsak! – hökkent meg Meggenya professzor. Izgatottan eldobta a vizes borogatását, és felpattant az ágyról. Odalépett Hermelin elé, és kérdő tekintettel nézett az arcába. – Ne tessék ennyire fixírozni, mert elfelejtem a mondanivalómat!

– Miféle jelenések voltak! – kérdezte fojtott hangon Meggenya professzor.

– Megjelent előttünk Heri Kókler! – kotyogott közbe Controlles.

– Valóban? – lepődött meg Meggenya professzor. – Igen! – nézett Controllesre kissé szúrós szemmel Hermelin, amiért a fiú lelőtte a legjobb poénját.

– No, és mit mondott? – kérdezte Meggenya professzor szinte suttogóan halk hangon.

– Nagyjából azt, hogy egy Hat Tyúk Tava nevű helyen tartózkodik éppen Dupladurr professzor úr társaságában. De sajnos csapdába estek, és nem tudnak megszabadulni onnan. Arra kért bennünket, persze nem együtt, hanem egyenként, hogy induljunk el segíteni rajtuk, mert mi vagyunk az utolsó reményei.

– Sajnos, még nem sikerült eldöntenünk, hogy igazából kire is célzott, az utolsó reménység tekintetében – szólt közbe megint Controlles.

– Azt gondoljuk, tényleg nagy bajban lehetnek – mondta Hermelin óvatosan. – Mindaz amit elmondott, alátámasztani látszik ezt a feltételezésünket.

– Ugyanezt mondta nekem is! – mondta láthatóan igencsak meglepetten Meggenya professzor. Hitetlenkedve rázta a fejét.

– Nahát!? Önnek is megjelent Heri? – csodálkoztak a gyerekek. Meggenya professzor különös mosollyal a szemében a fejét rázta.

– Nem, nem jelent meg Heri...

– Nem jelent meg? – suttogták a gyerekek némileg értetlenkedve.

– Nem Heri jelent meg! – mondta Meggenya professzor rejtélyesen.

– Ha nem Heri jelent meg, akkor meg szabad kérdeznünk, hogy kicsoda jelent meg? – kérdezte Hermelin szinte suttogva. Észre sem vette, de remegett a hangja az izgatottságtól.

– Meg szabad kérdeznetek...

– Akkor... megkérdeznénk... – hebegte Controlles és érezte, hogy kiszárad a szája izgalmában.

– Dupladurr professzor szelleme jelent meg – fakadt sírva Meggenya professzor. – De nem értem, hogy lehet ez, hiszen szegény nemrégiben meghalt... Eltemettük, megsirattuk... és most meg... Még mindig érzem a karjaimban annak a piszok nehéz koporsójának a súlyát. Ha nem használunk mágiát, biztosan elejtettük volna. Olyan nehéz volt, mint a mi szívünk a gyász hatalmas nagy súlya alatt. És most lássatok csodát, szellemként létezik tovább, hogy harcoljon a gonosz ellen... – Meggenya professzor zokogni kezdett, lefeküdt az ágyra és a fejére tette a vizes borogatást.

– Ezért vagyok ennyire ki. Nincs testi bajom, amit bármelyik gyógyító varázsló megbízható módon megvájákolhatna, ellenben olyan lelki trauma ért, amit csakis a homlokomra elhelyezett vizes borogatás hozhat helyre. A gyerekek izgatottan beszélni kezdtek, mindannyian egyszerre, de Hermelin egyetlen mozdulattal leintette őket, akár a karmester a szimfonikus zenekart. Mindenki elhallgatott, csak Hermelin kezdett el beszélni.

– Professzor asszony! Dupladurr professzor úr nem halt meg! Sőt, nagyon is él! Olyannyira, hogy néhány nappal ezelőtt Herivel együtt egy titkos küldetésre indult a Hat Tyúk Tavához.

– Miket beszélsz, te lány!? – ült fel megint Meggenya professzor, és láthatóan hitetlenkedve a fejét rázta. – Szegény Krampusz kilehelte nemes lelkét, mert az az átokfajzat Cotton lemészárolta. Saját szememmel láttam, hiszen néhány méternyire állt csak tőlem.

– Bizonyítani tudjuk, hogy a professzor úr él! – mondta hirtelen Hermelin, és elővette a blúzából az összetekert Tökfejek Térképét, és kiterítette a nemes diófából készített, többszáz éves tölgyfaasztalra.

– Hát ez meg micsoda? – húzta össze a szemét Meggenya professzor.

– Nem volna szabad ezt megmutatnunk senkinek sem, mert ez a holmi Heri Kókler tulajdonát képezi – kotyogott közbe megint Controlles. – De a rendkívüli helyzet megköveteli, hogy mégis megtegyük...

– Így van, ahogy Controlles mondja – bólogatott mindegyik iker, a kis Genny és kivételesen Hermelin sem vetett rá megsemmisítő pillantást. Controlles előre furakodott ikrei gyűrűjéből, előkapta a varázspálcáját, majd a térképre bökött vele.

A térkép mágikus fénnel felizzott, majd miután üzembe helyezte magát, Controlles magyarázni kezdett.

– Ez a térkép még Heri apjáé volt. Tőle örökölte. Mindenki, aki ebben az iskolában él és mozog, kikereshető rajta. Tetszik látni például itt ezt a villogó pontot?

– Mintha egy macskát látnék? – lepődött meg Meggenya. A varázspálcáját finoman megsuhogtatta, mire a varázstárgy végéből egy okuláré ugrott elő. – Ez az olvasószemüvegem – magyarázta Meggenya, majd közelebb hajolt egy picit, hogy jobban lásson.

– Ez a tanámó! – magyarázta Controlles.

– Egy macska? – hökkent meg Meggenya.

– Minden személyt egy stilizált szimbólum jelöl. A Tökfejek Térképe mutatja, hogy az illető éppen merre található és a mozgását is követni lehet rajta – magyarázta Controlles.

Meggenya meglepetten tanulmányozta a térképet.

– Nahát! Ez tényleg én vagyok! Ez itt a szobám, ez a rengeteg gyerek meg ti vagytok. Jé, ez a porfelhő meg kicsoda? Várjatok csak!... Kitalálom!

Csak nem Hurrá Slukkor? És ez a Májkrémes konzervdoboz? Háhá, ez meg Rágó Máyfolt! És ott az a madárka? Csak nem Madám Fly? – Meggenya professzor gyermeki örömmel nézegette a térképet, felismergette a kollégáit, néhány gyereket is, majd egyszer csak elkomorult.

- Tudjátok, hogy az iskolában szigorúan tilos ilyesféle térképet birtokolni?
- Mi tudjuk, ezért soha nem jutna eszünkbe ilyen térképet tartani – bizonygatta Controlles.
- A térkép Heri tulajdona, mi csak véletlenül megtaláltuk – magyarázta Altefnég.
- A bűdös zoknijai közé rejtette, amikor titkos küldetésre indult a professzor úrral. Amikor karitatív módon ki akartam neki mosni, hogy legyen tiszta cucca, mire visszatér, véletlenül megtaláltam – árulta el Hermelin.
- Véletlenül? – húzta össze a szemöldökét Meggenya.
- Teljesen véletlenül – bizonygatta Hermelin. – Még láttuk, amikor Dupladurr igazgató úr szobájában találkoztak, majd láthatóan együtt mentek el.
- Ezt nem hiszem el! – rázta a fejét Meggenya. – Hiszen mondom, hogy a saját szememmel láttam, hogy szegény Krampusz odalett...
- Lehetséges, hogy csak valami mágia volt. Szemfényvesztés vagy varázslat – találgatott Controlles.
- Be tudom bizonyítani, hogy láttuk Herit a professzor úrral – mondta Controlles. Nem várta meg a jóváhagyást, rábökött a pálcájával a térképre mire a térkép a három nappal ezelőtti állapotot kezdte el mutatni.
- Nem is tudtam, hogy ilyen funkció is van benne! – lepődött meg a kis Genny.

Controllesnek most kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy válaszoljon a hugicájának. A térképre meredt, és a varázspálcájával mutatta az alakokat.

- Ez a hosszú szakáll a professzor úr, és ez itt pedig, a kerek szemüveg Heri Kókler. Tessék megnézni, itt találkoznak! – Controlles diadalmasan nézett Meggenyára, aki döbbenten bámult. Látszott, most már elhiszi, hogy a professzor él.
- Controlles, fiacskám! Meg tudnád nekem mutatni azt a napot is, amikor a temetés volt?
- Természetesen igen! – bólintott Controlles a tele észterképész.

Mindenki felhőrdült, amikor Dupladurr professzort Cotton professzor társaságában pillantották meg, mindketten az igazgatói szobában voltak az ablak mellett.

- És azt a napot, amikor Cotton megölte Dupladurr professzort? – kérdezte Meggenya hebegve.

Controlles ezt is megmutatta. De az el sem követett gyilkosság végén mindannyian meglepetten látták, hogy Dupladurr és Cotton azonnal az igazgatói szobába teleportált. Merthogy ennek kellett történnie, mivel az egyik pillanatban még a Nagyteremben voltak, a másik pillanatban pedig az igazgatói irodában. Mindez olyan gyorsan történt, hogy kizárható, hogy gyalog mentek volna.

- Ez hihetetlen! – rázta a fejét Meggenya. – Tényleg csak varázslat volt! És kivétel nélkül mindenki elhitte, hogy valóság az, amit lát!
- Biztosan azért csinálta, mert titkos küldetésre kellett mennie. Biztosan jó oka volt a professzor úrnak arra, hogy mindenki elhitesse, meghalt.
- Magam is így gondolom! – ujjongott Meggenya professzor. – Hihetetlen, de ezek szerint mégis igaz! É!!!! Az arca felderült, egyre jobban mosolygott, míg végül örömeiben nevetgélni kezdett, táncra perdült, és sorban megölelte és megcsókolta az összes gyereket.
- Drágáim! El sem tudom mondani nektek, hogy mekkora nagy örömet okoztatok ma nekem!
- Azért tessék csak megpróbálni! – mondta Controlles némileg szemtelenül, de Meggenya ma nem tudott senkire sem haragudni. – A drága Krampusz mégsem halt meg, és én ennek annyira örülök, hogy ha nem szégyellném, kirepülnék örömben az ablakon és madarat fognék. Tessék nyugodtan kiugrani, mi addig idebent egy tea mellett megvárjuk! – javasolta Controlles, de Hermelin könyökkel oldalba vágta, és egy pillantással jelezte neki, hogy most már ne feszítse túl a hűrt.
- Már szinte minden világos! Krampusz, vagyis Dupladurr professzor azért jelent meg nekem, mert tőlem vár segítséget. Heri viszont nektek üzent. Ez azt jelenti, hogy tényleg nagy a baj. Haladéktalanul útnak indulok, hogy megmentsem őket.
- És minket nem tetszik magával vinni? – kérdezte Controlles csalódottan. Az összes iker, valamint Hermelin és a kis Genny is egyszerre kiabálni kezdett, hogy őket se hagyják itthon.
- Nem tehetem, gyerekek! – rázta a fejét Meggenya. – Gondoljatok arra, hogy milyen veszély leselkedne ott rátok. Különben is, iskolába kell járatok. Ha egyik napról a másik napra eltűnnétek, mindenki benneteket keresne. No meg a szüleitek sem örülnének, ha megtudnák, hogy halálos veszedelembre vittelek benneteket.
- De professzor asszony! – kérlette Controlles. – Heri segítséget kért tőlünk! Mennünk kell, hiszen veszélyben van a barátunk. Minket hívott, és ha nem megyünk, akkor azt gondolja majd, cserben hagytuk. Tessék megérteni, hogy muszáj mennünk!

Meggenya a fejét rázta.

- Nagyon köszönöm nektek a segítséget és azt, hogy beavattatok a titkokba. Ígérem, senkinek sem fogom elárulni, hogy tudok a Tökfejek Térképéről. De akkor sem vihetlek el benneteket. Az út veszélyes, a Hat Tyúk Tava messze van, egyedül kell menjek.
- Szóval, a professzor asszony tudja, hogy hol a Hat Tyúk Tava? – vágott közbe Controlles.
- Természetesen, tudom – bólintott Meggenya.
- És hol van? – kíváncsiskodott Controlles.
- Egy titkos helyen, de nem árulom el, hogy hol. Nem akarom, hogy valami örültséget csináljatok. Én azonnal indulok. Kérlek benneteket, hogy tartsátok titokban, hogy hová megyek. Senkinek se szóljatok egy szót sem. Megígéritek?
- Megígérjük! – mondták nem nagy túl kedvvel a gyerekek.
- Köszönöm még egyszer! – ölelte meg őket Meggenya.
- Ha majd tetszik találkozni Herivel, tessék azért elmondani neki, hogy mi nagyon akartunk menni – kérte Controlles.
- Feltétlenül meg fogom neki mondani – ígérte meg Meggenya professzor.

Miután a gyerekek lelombozódva távoztak, Meggenya professzor gyorsan összecsomagolt, majd a titkos kijáraton keresztül elhagyta az épületet. Nem sejtette, hogy az erdő sűrű fái között, a szélben hajladozó, susogó lombok közül egy kíváncsi szempár figyel minden mozdulatát. És azt is látta ez a szempár, amikor Meggenya professzor pici üvegcsét vett elő a varázslóköpenyéből, kihúzta az üveg dugóját, majd valami sűrű, gomolygó, füstszerű anyagot eresztett ki belőle, amely először előtte és mögötte terjengett, majd végül körülötte is teljesen beborította a boszorkányt.

- Köd előttem, köd utánam! – mondta Meggenya, majd a következő pillanatban úgy eltűnt, mintha azelőtt soha nem lett volna ott.

5. Elf-túra

Cvölf tegnap hajnalban idült el otthonról. Azóta szinte megállás nélkül gyalogolt. Hegyeken, völgyeken, mezőkön vágott keresztül, patakokon, folyókon kelt át, átúszott egy tavat, és lezuhant egy kisebb vízesésbe is, majd egy még nagyobbba. De nem törődött semmivel, a tűző nappal, a hőséggel, a hideg vízzel, éhséggel, szomjúsággal, fáradtsággal, a gyenge tőzsdei mutatókkal, sem pedig az arany unciánkénti árával. Csak ment, ment, mendegélt, a csizmái valósággal falták a mérföldeket.

Ugye csak azért állt meg időnként, mert pipilnie, pottyintania kellett, vagy kizárólag akkor, amikor a térképet böngészte. Ja, és természetesen legfeljebb csak akkor, amikor megéhezett, megszomjazott, no és óránként kétszer, amikor megpihent egy-egy fél órára.

Nem csoda hát, hogy Cvölf rettentő gyorsan haladt. A csizmájának sarka félig elkopott már, mire elérte a Homokos Sivatagot. A sivatag az itt élő különös férfiakról kapta a nevét. Ezek a férfiak soha nem nőültek meg, ellenkezőleg, egymás társaságát keresték, és annyira gyűlölték a nőket, hogy egyáltalán nem voltak hajlandók fogyasztani ilyen tartalmú ételeket.

Igen, ők voltak a Buznyások. Kihalás fenyegette őket, és az útikönyv szerint már annyira kevesen voltak, hogy egész évben vadászati tilalom volt rájuk érvényben. Mindannyian speciális tangadrágát viseltek, amely egész álló nap *melegen* tartotta őket. Napközben csordákban jártak, éjszaka pedig a közösség tagjai összebújtak, hogy a hirtelen és erőteljesen lehűlő levegőben melegítsék egymást. Olyan hatékonyan össze tudtak bújni, hogy a testhőmérsékletük állandóan meleg maradt, nem kellett tüzet sem gyújtaniuk. Igen ám, de ennek ellenére sem tudtak megfelelő módon szaporodni, ezért is fenyegette őket a kihalás, ami ellen a tagtoborzás hatékony fegyverével harcoltak. A tagtoborzás úgy történt, hogy időnként, amikor az éj leszállt, a Buznyások csapatosan felkerekedtek, és tagokat toboroztak, hogy ki ne haljanak. A tagtoborzás néha erőszakkal történt, mint ahogy mi is hamarosan látni fogjuk.

Cvölf a második nap éjszakáján találkozott a Buznyákokkal. Éppen mit sem sejtve menetelt még éjszaka is a homokban, amikor meglepték a Buznyások. Cvölf hiába is tiltakozott, a Buznyások erőnek erejével elvitték magukkal, és meg akarták őt is melegíteni, mert valamiért azt gondolták, hogy majd az elf örülni fog ennek, másrészt nem akarták, hogy kihűljön. De Cvölf, aki nagyon de nagyon nem szeretne volna, hogy őt is megmelegítsék, nemhiába volt elf. Fogta magát és egyszerűen *elf utott*.

A Buznyások egy darabig üldözték, de Cvölf mégiscsak egy elf volt, akit az embereknek nem volt könnyű *elfogni*, ha igazán *elfutott* előlük. Igaz, hogy a fajtársai között ő volt a leglassúbb, de ha kirúszoszott ajkú, szörletlenített mellkasú és hónaljú férfiak üldözték, és közben azt kiabálták neki, hogy „hová szaladsz, szivike?” akkor Cvölf bámulatos módon fel tudott gyorsulni.

A Buznyákokkal való találkozás szerencsére nem hagyott *mély benyomásokat* Cvölfben. De azért elhatározta, hogy legközelebb nagyobb óvatossággal fog menetelni a sötétben. A növekvőben lévő Hold elegendő fénnel világította meg előtte a nem létező utat. Cvölf elhatározta, most, hogy már talán elegendő távolságra jutott a Buznyáoktól, mégiscsak le fog táborozni, hiába is világítja meg előtte a Hold megfelelő fénnel a nem létező utat.

Cvölf fáradtan körbenézett. Legnagyobb meglepetésére épp egy oázisban állt. Az oázis meglepően kicsinek tűnt, csupán néhány fa, bokor, cserje és egy sziklából épített kávézó kút alkotta. Ha a két hipermarketet, a három plázát, a shopot, a kaszinót és a repülőteret a hozzátartozó kiszolgáló létesítményekkel és lakóépületekkel, parkokkal, szökőkutakkal, orvosi rendelővel, benzinkúttal, városházával, börtönnel, sheriff irodával, tűzoltólaktanyával és mentőállomással nem számítjuk.

Nem, ez csak vicc volt, igazából az oázis egyszerű volt és kicsi. Ha már hárman lettek volna itt, akkor nagy tolongás alakult volna ki mindenfelé.

Cvölf elhatározta, hogy reggel meg fogja nézni azt a kútát. Mivel most éjszaka volt, az elf nem akart még véletlenül sem belepottyanni a kútba. Természetesen, nappal sem akart volna ilyet tenni, de éjszaka meg pláne nem.

– Fő az óvatosság! Meg az egészség! – motyogta magában Cvölf. Már hosszú ideje élt magában, ezért aztán rászokott arra, hogy időnként magában beszéljen. Ha valaki látta volna, biztosan teljesen bolondnak nézi, de mivel senki nem látta, Cvölf nyugodtan, és következmények nélkül beszélgethetett magában.

Mindenfelé pálmák, datolyák és ananászkonzerv fák nőttek. Cvölf letelepedett az egyik parafa alá. Kortyolt egy kicsit a kulacsából, evett egy kevéske kétszersültet, de azután szinte azonnal mély, pihentető álomba zuhant.

Egy darabig csak horkolt kimerülten, de néhány óra múltán álmodni kezdett. Nem, ezúttal nem jelent meg előtte ismét Heri Kókler, hogy ismételten felkérje hőnököt arra, hogy legyen szíves megmenteni őt a csapdából, amelyből nincs másképp szabadulás.

Ám Cvölf mégis valami különös, fura álmot látott. Egy mesebeli helyen járt álmában. Egy olyan csodás, széles folyó által körbeölelt szigeten, ahol csakis és kizárólag minimum 110-es mellbőségű fiatal hölgyek éltek. Még nem tudta, hogy ők az amazonok, de amikor meglátta, hogy milyen csodaszép hiányos öltözetet viselnek, már nagyon szerette volna meg... meg... megtudni.

Az amazonok különben az erdő közepén éltek, csodaszép városállamukban, Amazoniában. Gyönyörű házaik, tereik, parkjaik, szökőkútjaik voltak a dzsungelben, de valami mégis nem stimmel itt. Minden nagyon szép volt, minden nagyon jó volt, de Cvölf rájött álmában, hogy itt csak nők vannak.

Az elf fintorgott álmában, mert arra gondolt, hogy ez a maga nemében legalább annyira természetellenes, mint amit a Buznyások műveltek egymással éjszakai melegítés közben. De nem volt idő a megbotránkozásra, mert az álomban egyszercsak megjelent egy csodálatosan szép nő.

Ő volt a legszebb az összes szépség közül, és neki volt a legnagyobb mellbősége is.

– Én vagyok a szépségkirálynő! – mondta a gyönyörű nő megtestesítője.

– Örvendek... – hebegte Cvölf, de nem bírt többet kinyögni, mert elcsöppent a nyála a nagy gyönyörűségben.

– Én vagyok az amazonok választott uralkodónője. Bármit megadunk neked, ételeket, italokat, gyönyört, mindent, amit csak el tudsz képzelni. De egyvalamit nem kaphatsz meg.

– Mit? – kérdezte az álomban Cvölf.

– A Varázskönyvet, amelyben benne van minden varázslat kvintesszenciája. Minden varázslat kötése és oldása. A tudás, amire neked most szükséged van...

– De én pont ezt a könyvet szeretném! – mondta Cvölf, és kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a csodaszép hölgyeményt, de hiába is nyújtózkodott, arra ébredt, hogy a parafát csókolgatja, amely alatt éjszaka az igazak erotikus álmát aludta. Cvölf zavartan köhintett, majd óvatosan körbenézett, azt kutatva, vajon nem látta-e őt valaki, amint felfokozott érzelmi állapotában éppen párosodni akart az előbb egy növényvel.

– Hála az égnek! – lélegzett fel a kis elf, és megtörölte a homlokát, amelyről csak úgy gyöngyözött az izzadság. Gyorsan abbahagyta azt a tevékenységet, amelynek leírásáról a továbbiakban legfeljebb csak 18-as karika kíséretében tehetnénk kíséretet.

Cvölf ledől a fa alá, és a különös álmon merengett.

– Varázskönyv? – motyogta magában. – Még soha nem hallottam efféle varázskönyvről! Sohasem hittem volna, hogy létezik hasonló, de ha tényleg létezik ilyen, akkor meg akarom szerezni. Biztos vagyok benne, hogy szegény Heri Kóklernek pontosan erre a könyvre, illetve erre a hatalmas nagy tudásra van szüksége.

Cvölf elővette a kulcsát, majd ivott egy keveset.

Azért keveset ivott, mert a kulacs vízkészlete kimerült mint a lengyelpiacon vett gagyi laposelem, és egy kanyi víz nem sok, annyi sem maradt benne.

– Még szerencse, hogy éppen egy oázisban történt ez velem! – vigyorgott Cvölf, miközben magában hálát adott az írói gondviselésnek, hogy a vízkészlete éppen itt fogyott el, nem pedig mondjuk egy tűzforró nap délutánján, kint a sivatagban, ahol egy kóbor tuareg nem sok, még annyi élőlény sem jár, akitől talán egy kis vizet lehetne vásárolni.

Cvölf feltápászkodott a földről, majd hozta a kulacsait, hogy vizet vételezzon a kútból.

Ám amikor odaért a kávéhoz, pontosabban, amikor áthajolt fölötté, hogy vizet vételezzon az oázis növényeit tápláló éltető hákettőből, szörnyű

meglepetés érte.

Az oázisban egy csepp víz nem sok, annyi sem volt!

– Ó! – mondta halkan, de elkerekedett szemmel Cvölf. Többet szegény nem is tudott kinyögni. Csak állt ott, és bámulta a kiszáradt kút fenekét. A szél lágyan lengedezett, a környező növényzet levelei halkan susogtak, mint szabadúszó vállalkozó testén a gyűrött melegítő.

Néhány percig Cvölf nem tudott magához térni a döbbenettől. Erre az eshetőségre, hogy nem talál itt egy csepp vizet sem, egyáltalán nem volt felkészülve. Egy darabig magában kesergett, picit káromkodott is, de azután eszébe ötlött, hogy hátha a kút csak ideiglenesen száradt ki, hátha a víz azért ott van benne, talán némi ásás, kaparás után már kinyerhető lesz odalentről.

Cvölf visszament a hátizsákjához, egy darabig matatott benne, olyan remegő kézzel, mint az éhes guberáló a kukában, majd előhúzott egy gondosan összetekert kötelet. A kötél egyik végét egy vastag törzsű fához erősítette, a másikat pedig a derekára kötötte. Ezután fogta magát és ügyesen lemászott a kútba.

Nem, ez nem volt teljesen igaz! Valójában ügyesen elkezdett lemászni, de félúton megcsúszott és belepottyant a kútba. Ez a dolog igen fájdalmas volt így, hogy víz nem volt benne, csak ő. Az elf csak később döbrent rá, hogy mi az a dolog, ami miatt biztos nem tud működni a bándzsidszámping. Hát persze, hogy a túl hosszú kötél miatt! Amikor magához tért néhány percig tartó ájulásából, Cvölf nekidurálta magát és ásnak kezdett, mint egy kisvakond. Ásója nem volt persze, mert nem parasztizálni indult el otthonról, hanem Heri Kóklert menteni, amihez úgy gondolta nagyon logikusan, hogy ásóra nem lesz szüksége, inkább csak bátorságra. De most belátta, mekkorát tévedett. A küldetésének sikeréhez elengedhetetlenül szükség volt arra, hogy ne haljon szomjan közben, ehhez pedig a víz sem hiányozhatott bizony, a víz kinyerésének egyetlen módja pedig most az ásás volt. Legalábbis Cvölf ezt gondolta.

Cvölföt nem olyan puhafából faragták, mint aki könnyedén feladja. Több mint két percig ásott és csak utána fakadt sírva reménytelenül, mert elhatalmasodott rajta a közelgő halál demoralizáló hangulata.

Még mielőtt teljesen belelovalta volna magát az önsajnálatba, hangokat, emberi szót, sőt, kiáltozást hallott.

Hát persze, hogy azt hallott, mert megjelent két utazó ügynök, akik mellnagyobbító kenőcsökkel üzleteltek, és halvány fogalmam sincs, hogy hogy a fenébe kerültek ide az én könyvembe. Ez a két ügynök már iszonyatosan ki volt tikkadva, mert napok óta bolyongtak a sivatagban. Étlen, szomjan, de főleg szomjan. Talán nem véletlen, hogy éppen ezért rettentően megőrültek, amikor meglátták az oázist és a kutat. Már éppen azon voltak, hogy megegyék a kenőcskészletüket, de az utolsó pillanatban meglátták ezt a helyet, így aztán egyelőre még vártak vele.

– Víz! Víz! – ordították boldogan, és már majdnem belevetették magukat a hitük szerint vízzel csordultig lévő kútba, hogy teleigyak magukat, amikor Cvölf kidugta a fejét és óvatosan megkérdezte:

– Víz? Hol?

A mellnagyobbító krémmel üzletelő két ügynök valósággal halálra rémült a látványtól.

– Egy szörnyeteg lakik a kútban! – sikoltotta az egyik!

– Igen! – sikoltotta nem túl kreatívan a másik. Ezután sarkon fordultak és már éppen el akartak rohanni, vissza a sivatagba, a biztos szomj – és hőhalálba, amikor Cvölf kimászott a kútból és rohanni kezdett utánuk.

– Várjatok! Hé, várjatok!

Talán még mást is mondott volna, de nem tudott mondani semmit, mert a derekára kötött kötél a rohanás közben egyszer csak piszok váratlanul elfogyott, és Cvölföt visszarántotta. Cvölf hátraesett, a lába és a keze az ég felé kalimpált, miközben lihegett és nyögött, aztán meg ordítani kezdett. A menekülő, mellnagyobbító krémet áruló utazó ügynökök a jelenetet látva megtorpantak, majd visszafordultak, hogy megnézzék ezt a fura lényt.

– Úgy látom, nem kell annyira félnünk, mert a szörnyeteg meg van kötve – mondta az egyik a másiknak.

– De akkor se menjünk vissza, mert nézd csak meg, milyen hosszú a pórása! – mutatta a másik még mindig remegve.

– Kérem, ne féljenek tőlem! – tápáskodott fel az elf. – Én nem bántok senkit. A nevem Cvölf, az elf. Éppen vándorúton vagyok. Éjszaka érkeztem ide, de reggel arra ébredtem, hogy az oázis kútjában nincs víz. Lemásztam, hátha sikerül kiásnom az alját, reménykedtem, hátha feltör mégis mélyebbről a víz, de hiába. Sajnos egy csepp nem sok, annyi sincs odalent.

A két ügynök közelebb merészkedett. Kissé idegenkedtek Cvölfől, de amikor látták, hogy teljesen ártalmatlan, láthatóan sokkal barátságosabbak lettek.

Meg az idő előrehaladtával egyre szomjasabbak.

Pedig immár mindhárman ástak, fél óránként váltották egymást, hogy jobban haladjanak, de mindhiába. A kút nem adott egy csepp vizet sem.

– Biztosan kiszáradt! – mondta az egyik ügynök. Nem érdekes, hogy mi volt a neve, milyen volt a ruházata, nem érdekes, hogy ki volt ő, mi volt a hobbija, mi az ördögért árult éppen mellnagyobbító krémet, és persze hogy a nyavalyába csöppent ide. Nem, mert hiszen ez a fickó csak ebben a fejezetben fog szerepelni, úgyhogy igazából ezek az információk hosszú távon teljesen érdektelenek voltak, és csak feleslegesen terhelnék vele a kedves olvasó agykapacitását.

– Biztos vagyok benne, hogy kiszárad! Mégiscsak meg kell együk a mellnagyobbító krémeket! Magas a víztartalmuk, néhány napig még bírhatjuk velük... – mondta a másik, akire szintén az vonatkozott, mint az elsőre.

Cvölf a fejét rázta.

– Biztos vagyok benne, hogy van itt víz! Már érzem a szagát.

A két ügynök, aki mellnagyobbító krémet árult, nem hitt neki.

De az este így is úgy is beköszöntött. Mind a hárman megvacsoráztak, Cvölf kétszersültet evett bűdös sajttal, a mellnagyobbító krémet áruló ügynökök pedig mellnagyobbító krémet. Mindkettőnek ugyanolyan szaga volt, de a sajt még akkor nem volt bűdös, amikor Cvölf elhozta otthonról. Csak menet közben, a meleg és a bepállás okán nyerte el jelenlegi, csakis a mellnagyobbító krémmel összevetéshető aromáját.

Az egyik ügynök éppen meg akarta kérdezni Cvölfől, hogy honnan jött, miért jött, miért éppen erre jött, vannak-e barátai ellenségei, kedvenc ételei, itala, van-e felesége, gyereke, meg ilyesmiket, amikor Cvölf felugrott a helyéről.

De a két ügynök is felugrott, mert ők is meghallották.

– Istenem! Ez nem lehet igaz! – ordította az egyik ügynök, és kiköpte a szájából a mellnagyobbító krémet.

– Miért köpted ki? – kérdezte a társa. – Egy vagonba kerül, hisz te is tudod?

– Azért köptem ki, mert ha tele van a szám ezzel a vacakkal, nem tudok inni!

– Tényleg! – ismerte el a másik, aki sóhèrebb volt társánál, és nem köpte ki, inkább lenyelte. De nem telt bele két másodperc, és mindketten Cvölf után iramodtak, aki már azóta a kútnál állt és mohón ivott. A kút ugyanis minden átmenet nélkül színültig telt kristálytisztá, hideg, életet adó vízzel.

– Csoda történt, csoda történt! – kiáltozták az ügynökök, és ők is mohón inni kezdtek. Amikor mindhárman teleítették magukat, gyorsan szaladtak a kulacsokért és megtöltötték valamennyit.

Másnap reggel a kút alja megint porzott, akár a karavánút kora délután.

– Micsoda egy fura kút! – jegyezték meg a mellnagyobbító krémet áruló ügynökök.

– Bizony az! – értett egyet Cvölf a fejét csóválva. – De én most már indulok, mert meg kell mentenem Heri Kóklert és ezáltal lehet, hogy a világot is.

Küldetésem van, úgyhogy isten veletek.
– Hé, te Cvölf! – kiáltottak utána az ügynökök.
– Igen? – kérdezte Cvölf.
– Veled mehetnénk?
– Felölem?
– Akkor ezt vehetjük igennek?
– Vehetitek! – bólogatott Cvölf.
– Na és, ha szabad kérdeznünk, merre tartasz most, azon kívül, hogy meg akarod menteni ezt a Helikoptert, vagy kit, akit az előbb említettél? – kérdezte az egyik ügynök.
Nem, rosszul láttam, valójában nem is az egyik, hanem a másik kérdezte, csak az erős nap a szemembe tűzött, ezért nem láttam jól őket.
– Nem Helikoptert, hanem Heri Kóklert! – javította ki Cvölf, az elf. – Ez a fiú a világ többszörös megmentője. Még csak egy varázslópalánta, de máris többször megmentette a világot.
– Na, és hogy mentette meg a világot? – érdeklődtek az ügynökök.
– Hát... ez bizony hosszú történet lesz. Pontosan tizenegy történet. Tényleg azt akarjátok, hogy elmeséljem nektek?
– Van időnk! – biztosították az ügynökök. – Ki akarunk jutni ebből a sivatagból, de addig éppen elmesélhetnéd, hogy ki is ez a te Heri Kóklered.
Cvölf elmesélte. Két nap múlva befejezte.
Az ügynökök addigra minden részletet behatóan megismertek, és maguk is nagy Heri Kókler rajongókká váltak. Cvölf elégedett volt, bár kissé kiszáradt a szája, mire befejezte.
– És most pontosan hová is tartasz, Cvölf? – kérdezték tőle az ügynökök.
– Álmodtam nemrégiben. Egy olyan remek helyről láttam álmoképeket, ahol csak gyönyörű nők élnek. Na, éppen oda igyekszem.
– Gyönyörű nők!? – kiáltott fel a két mellnagyobbító krémet áruló ügynök. – Nekünk is ott a helyünk!
– Biztosan nagyon szerethetitek a gyönyörű nőket! – mondta Cvölf álmodozva.
– Elviseljük őket! – nevettek az ügynökök. – De ne feledd, mi üzletemberek vagyunk. És mivel a célcsoportunk megegyezik a te célcsoportoddal, akár mehetnénk együtt is.
– El akartok nekik adni mellnagyobbító krémet? – csodálkozott Cvölf.
– El bizony! – bólogatott a két ügynök.
– De az álomban úgy láttam, hogy ezeknek a gyönyörű nőknek már így is bazi nagy melleik vannak. Nem hiszem, hogy még ennél is nagyobb mega-bazi melleket akarnának...
– Cvölf, már ne is haragudj, de te nem értesz ehhez. A kimutatások szerint éppen azok a nők akarnak leginkább mellnagyobbító krémet használni, akiknek igazából semmi szükségük sincs erre a termékre.
– Igazatok lehet, én ilyesmihez nem értek – vont a vállát Cvölf. – De ettől még persze velem tarhattok.
A két ügynök elégedetten bólintott, és úgy tettek, ahogy mondták. Cvölffel tartottak. Az elf ment elől, utána lépkedett az egyik ügynök, azután meg a másik. A nap végére kiértek a sivatagból, a következő nap délelőttjén pedig elérkeztek a folyóhoz, aminek nem tudták a nevét. Ennek az volt az oka, hogy nem nézték meg a térképen, csak most.
– Tökharapó folyó! – mondta Cvölf, mert nála volt a térkép.
– Milyen fura neve van! – jegyezték meg az ügynökök gyanakodva.
Cvölf hosszan nézte a folyó közepén álló szigetet, majd egyszer csak kijelentette:
– Akár hiszitek, akár nem, ez az a sziget, amiről beszéltem nektek! Hihetetlen! Igen, pontosan ezt láttam! – ujjongott az elf, és már éppen bele akarta vetni magát a vízbe, amikor csöngött a telefon.
– Csöng a telefon! – mondta az elf.
– Nem a miénk! – tiltakoztak az ügynökök.
Ekkor Cvölf észrevette, hogy nem messze tőlük ott áll egy telefonfülke. Abban volt egy telefon, ami éppen csöngött. Cvölf a másik kettőre nézett, akik biztatóan bólogtak, és kézjelekkel mutogatták, hogy csak nyugodtan vegye fel. Ezért aztán Cvölf odasétált és felvette.
– Halló, itt Cvölf, az elf beszél.
– Én pedig Megadidi királynő vagyok, kis drágám, álmaid nője. Gyere, ússz át hozzám a szigetre! De vigyázz, a folyóban él egy krokodil, aki mindenkinek leharapja a tökéit. És mivel egyéb gonosz mágia is átítja, az a szegény fickó, akinek leharapja az említett testrészét, ezentúl pösze is lesz. Mi így azonnal rá fogunk jönni erre, és vissza fogjuk dobni a sziget másik oldalán a folyóba haleledelnek, mert alkalmatlan lesz arra, hogy minden kívánságát teljesítsük. Megértetted, amit mondtunk?
– Igen... – mondta Cvölf. – De...
– Nincs semmi de! Ússz át ide, közben vigyázz a krokodillal, és utána bármit kérhetsz tőlünk – mondta Megadidi királynő, majd letette a telefont.
– Na, ki volt az és mit mondott? – érdeklődtek a mellnagyobbító krémet áruló ügynökök.
– Megadidi királynő volt az – mondta Cvölf. – Azt mondta, ha átúszunk hozzá, akkor minden kívánságunkat teljesíteni fogja.
– Hát ez remek! – ujjongtak az ügynökök. – Akkor rá fogjuk venni őket, hogy vegyék meg az összes mellnagyobbító krémünket.
– Várjatok! – mondta Cvölf. – Még azt akarom mondani, hogy...
– Nem várunk, Cvölf! – nevettek rajta az ügynökök. – Most már itt vagyunk, itt a biztos üzlet, ezután már boldogulunk nélküled is.
– Ahogy gondoljátok! – vont vállat Cvölf, és leült a folyó partjára. Elővette az elemőzsiáját, hogy meguzsonnázzon.
– Én megyek először! – mondta az első ügynök.
– Ússz csak! – mondta a másik, aki magában arra gondolt, hogy jobb is az, ha nem ő megy előre, mert mi van akkor, ha a folyóban esetleg valami ragadozó él, akkor bizony meglehet, hogy bölcsőbb dolog előre engedni a társát. Hiszen ha az át fog érne sértetlenül, akkor neki sem fog semmi baja sem esni. Az üzlet pedig nem olyan jellegű, hogy ne várhatna még néhány percet.
Az első ügynök nem vacakolt sokat, beleugrott a folyóba, majd átúszott a szigetre. Ott várta már a rengeteg csaj, készen arra, hogy minden kívánságát teljesítse.
– Fiaftok kiflányok! Én fagyok a...
Nem tudta szegény befejezni, mert az amazonok körbevették, inzultálták, majd átvitték a túlsó partra, hogy azután bedobják a vízbe haleledelnek.
A másik ügynök, aki látta, hogy a társa milyen szerencsésen átúszta a folyót, már akkor beleugrott a vízbe és úszni kezdett, amikor amaz kimászott a partra.
Persze ő sem járhatott nagyobb szerencséivel:
– Fiaftok kiflányok!
Hát persze hogy őt is körbevették az amazonok, és a másik oldalon bedobták a folyóba.

– Hm, ez komoly! – motyogta magától Cvölf. Először arra gondolt, hogy hanyatt-homlok elmenekül, és hagyja a nagy küldetést a fenébe. De másodszor, amikor arra gondolt, hogy talán ezzel Heri Kókler halálát és a világ pusztulását, a gonosz diadalát okozza, Cvölf megemberelte magát. Nem is gondolnánk, hogy milyen nehéz lehetett ez neki, mivel nem ember, hanem elf volt. Cvölf levette a ruháit, letette a fegyvereit, és mindenre elszánt tekintettel, alsógatyában belegázolt a folyóba. Hogy a folyóban mi történt, azt nem lehetett tudni, hiszen a vízben nem lehetett látni semmit. De a lényeg, hogy Cvölf átúszott és miután kimászott a partra, köpködött egy keveset, lihegett, végül illendően köszönt és bemutatkozott: Üdvözlét önöknek kedves hölgyeim! A nevem Cvölf, az elf. Azért jöttem, mert szükségem van valamire, ami egyelőre az önöké, de mivel azt ígérték, hogy ha átúszom anélkül, hogy a krokodil leharapná a tökömet, minden kívánságomat – teljesítik. Még azt is, hogy nekem adják a Varázskönyvet... – Ezt nem mondtuk! – tiltakozott Megadidi a szépségkirálynő és egyben uralkodó. De a „minden kívánságodat teljesítjük”-ben ez is benne – foglaltatik – figyelmeztette Cvölf Megadidi királynőt. – Nem! – tiltakozott a királynő. – De! – mondta Cvölf. – Ha nem teljesíted a kívánságomat, akkor hazug leszel. Ez pedig nagyon ártani fog a jó hírednek. És ilyen hazudós előélettel sehol a világon nem lehetsz politikus, az állam legfőbb vezetője, legfeljebb csak Magyarországon. – Jaj, ne! Nem akarok oda menni! Az egy borzasztó hely! – sápadt el a királynő. – Lányok! Azonnal hozzátok ide a Varázskönyvet! Miután Cvölf megszerezte amit akart, távozni készült. – Várj még, Cvölf! – marasztalta a királynő. – Mi lenne, ha még itt maradnál nálunk egy darabig. Tudod, a népszaporulat érdekében... Mi már annyira rákésztünk, hogy minden kívánságodat teljesíteni fogjuk, hogy nagy csalódás, hogy mégis ennyire sietve távozol... – Sajnos nem tehetem, mert most éppen meg kell mentenem Heri Kókler és a világot. De ha sikerrel jártam, megígérem, visszajövök még hozzátok. – És áruld el kedves Cvölf, hogyan sikerült kijátszanod a krokodil éberségét? – kérdezte Megadidi királynő, akinek a mellbősege mellett a kíváncsisága is a legnagyobb volt. – Sehogy! Sajnos, nem sikerült kijátszanom, pedig bíztam benne, hogy sikerül, de mégsem jött össze. – Hát akkor meg hogy tudtál sértetlenül átúszni a folyón, anélkül, hogy leharapta volna a harapnivalódat? – Hm... ezt kérdezték meg inkább tőle – szerénykedett Cvölf, majd távozott a hölgyek gyűrűjéből. A Varázskönyvet a feje felett tartva, nehogy víz érje az értékes kiadványt, visszaúszott a partra a holmijaihoz. A krokodil közben kimászott a partra, majd az amazonok füle hallatára ezt ordította Cvölf az elf után! – Te pifok vadállat! Jöff te még af én uffámba!

6. Malac szerencse

A következő napon, amely Meggenya professzor távozását követően virradt fel, a gyerekek kénytelenek voltak részt venni Hurrá Slukkipor óráján. A professzor ettől a félétől új tárgyat tanított nekik, amelynek az volt a neve, hogy Szenya Varázslatok Kivédése. – Megint valami életszerűtlen, ostobasággal fogja tömni a fejünket! – elégedetlenkedett Controlles. – Ne lázadozz, tesó, az órákon részt kell vegyünk, mert különben kirúgnak az iskolából! – csitították az ikrei. – Inkább rúgnak ki, de nem bírom elviselni, hogy nem vitt el magával Meggenya – rázta a fejét Controlles. – Ehelyett itt kell dekoljok, és ölbe tett kézzel kell várom, hátha meg tudja menteni Herit és a professzort. És mi van akkor, ha nem jár sikerrel? Még csak üzenetet sem tud küldeni, hiszen egyedül indult útnak! Szerintem nagy felelőtlenség volt, amit csinált. És azok után, hogy beavattuk mindenbe! Mindent elmondtunk neki, megmutattuk a térképet is. Már nem sok hiányzott ahhoz, hogy még a működésére is megtanítsam! Ha még két percig beszélgetünk, lehet, hogy neki is adom... És erre meg ezt művelte velünk! A hálátlan! Nagyon, de nagyon neheztelek rá! Jövőre semmiképpen sem fogok járnai az óráira. Inkább Cottonhoz fogok beiratkozni, mert legalább róla tudom, hogy genya. De hogy Meggenya is genya, ez már sok az én finom kis lelkivilágomnak! – Az ember a legrosszabbul mindig azt viseli, ha valaki olyan hagyja cserben, akire pedig számított volna – bölcsekedett Hermelin, aki nem csak okos volt, de még bölcs is, mint ahogy az most újfent kiderült. – Pontosan így van, ahogy mondd! – bólogatott Controlles. – És az a legszomorúbb, hogy a világon semmit nem tehetünk. Hiába tudjuk, hogy nagy szükség volna ránk, mégisincs semmi esélyünk arra, hogy valaha is kiderítsük, hogy hol van az a Hat Tyúk Táva. Arról nem is beszélve, hogy hogyan is tudnánk odautazni. – Én már írtam Anyának! – szólt közbe a kis Genny. – Egyszerűen megkérdeztem tőle, hogy hol van az a hely. Azt is írtam, hogy egyáltalán akarok oda elmenni, de mégis egyszer hallottam róla, és érdekelne, hogy mégis hol van, mert különösnek találtam, hogy a térképen nem szerepel. – Megörültél? – kerekedett el az összes iker szeme. – Valami rosszat csináltam? – nézett félénken egyik fiúról a másikra a kis Genny. – A lehető legrosszabbat! – dühöngött Controlles. – Ha kiderül, hogy tudunk a Hat Tyúk Taváról, akkor jaj lesz nekünk! Tartok tőle, hogy mindentől eltíltanak bennünket és örök szobafogság vár ránk. Ismeritek Anyát!? Ha megtudja, hogy valami életveszélyes ügybe keveredtünk, saját kezűleg fog minket széttrancsírozni. Hermelin iszonyattal hallgatta a beszélgetést, különösen a saját kezűleg történő széttrancsírozással beharangozott bekövetkezésre váró erőszakos rész kilátásba helyezését, de nem szólt semmit. Csak hálát adott az égnek, hogy az ő szülei soha nem szóltak bele a dolgaiba, vagy ha bele is szóltak, soha nem ellenkeztek vele. Ha pedig ellenkeztek, akkor egyszerűen elvarázsolta őket egy kicsit. Persze, nagy szerencse, hogy a szülei nem voltak varázslók, mert így azért könnyebb volt bánni velük. Sőt, néha varázslatosan egyszerű. Az ikrek és a kis Genny családi veszekedésbe kezdett, de még mielőtt elmérgesedett volna az ordítozás és sikítozás, és jött volna a verbálisan máris beigért párnacsata, Hermelin csendre intette őket. – Teljesen meg vagytok húzatva? Kikiabáljátok a legféltettebb titkainkat! Lakatot kellene tenni a szátokra! – Hermelinnek igaza van! – ismerte el Controlles. – Ezer szerencse, hogy itt vagyunk a saját hálókörletünkben, mert itt nincs senki, aki kihallgatna minket. Szegény Controlles! Ha tudta volna, hogy mekkorát tévedett volna, biztosan elszalad egy mérőszalagért és leméri vele, hogy mekkorát. De mivel nem tudta, ezért aztán szokásához híven vigyorgott és a testvéreit noszogatta, hogy most már ők is hagyják abba. – Le kell menjünk az órára! – figyelmeztetett mindenkit Hermelin. – Hurrá Slukkipor már epekedve vár bennünket. – Remélem, ma nem fog könyvjelzővé varázsolni, mint a legutóbbi órán... – vágott olyan képet Controlles, mintha kilapult volna az arca. – Én meg megyek Bambi professzorhoz – mondta a kis Genny. – Ma fogjuk tanulni a paradicsomkarók szaporítását. Mondhatom, érdekfeszítő egy téma – sóhajtott, majd meg sem várva a többiek együttérző hümmögését, ment a dolgára. Közben hangokat hallott a fejében: Gyere kis Genny, gyere. Nem, a kis Genny nem volt örült, csak szólította a kötelesség. A kilencesikrek és Hermelin is eltávoztak az épület másik szárnyába, ahol

másis kezdődött Hurrá Slukktor. Tényleg érdekfeszítő volt, mert ma arról esett szó, hogy egy jó varázsló miként igényle mindenféle olyan, eredetileg varázserővel nem rendelkező eszközt, berendezési tárgyat, ami egyébként a küzdelem közben véletlenül a keze ügyébe kerül.

– Gyerekek! – magyarázta Hurrá Slukktor. – Bármiből lehet fegyvert kovácsolni. Egy kis bűbáj, egy csipetnyi mágia, egy icipici varázslat és még egy olyan ártalmatlan tárgyból, mint például egy könyvjelző is halálos fegyvert lehet csinálni.

– Jaj, már megint el akar varázsolni! – nézett segélykérően Hermelinre Controlles, és kezdett lecsúszni a pad alá, hogy ne vegye észre a tanerő.

– Controlles! – csettintett egyet az ujjával Hurrá Slukktor. – Lennél kedves kifáradni ide egy pillanatra?

– Igen, professzor úr! Máris kifáradtam! – jajongott Controlles, és akár egy veszthely felé tartó halálraírt, kívánszorgott a katedra elé, ahol már Hurrá Slukktor kezét dörzsölgetve várta.

– Gyerünk, fiacskám, úgy mozogsz, mint egy halálraírt. Jut eszembe, gyerekek, ismeri valaki azt a viccet, amikor a veszthely felé tart a halálraírt és a hóhér? Nem, akkor elmesélem: Rettentő rossz az idő, esik az eső, minden olyan nedves, nyirkos, sáros, hogy mindkettőjüknek rendkívül rossz a kedve.

– Micsoda pocsék idő! – mondja a halálraírt.

– Maga könnyen beszél! – feleli a hóhér. – De nekem még vissza is kell majd jönnöm.

Remek vics volt, mindenki vigyorgott, a bátrabbak nevettek is.

– Máyfolt, kisfiam! Hát te meg miért nem nevisz a tanárbacsi remek vicsén? – kérdezte Hurrá Slikktor.

– Mert nem jó vics! – szemtelenkedett Máyfolt.

Hurrá Slukktor békés, barátságos, kicsit lökött tanerő volt, de valamivel nagyon ki lehetett hozni a sodrából. Ez az egyvalami pedig az volt, ha valaki nem nevetett a viccein.

– Máyfolt! Hogy a feketelelkű apád mindenit! Hát nem nevisz a vicsmen?

– Nem! – morcoskodott Máyfolt és tüntetőleg karba fonta a kezét a mellkasán.

– Na, gyere csak ide, de rögtön! – mondta dühösen a tanerő. – Controlles, te ma nem leszel könyvjelző, mert szépen, hangosan nevetél a vicsmen. Nem úgy, mint ez a feketelelkű, humortalan iskolapadtöltelék.

– Köszönöm, professzor úr! – derült fel Controlles arca, és azonnal el is tűnt a tett színhelyéről.

Hurrá Slukktor nyakon ragadta Máyfoltot, de az hiába is vergődött, nem eresztette.

– Ma elmesélem nektek azt az esetet, amikor egyszer, nagyon régen, még fiatal koromban történt, hogy párbajoztam egy sötét varázslóval. Egy ódon kastélyban esett meg a dolog, ahol a falakon mindenféle kardok, török, drága festmények lógtak, a csillár drágakövekből készült, és minden aranyozva volt, még a vécépapírtartó is. Már nem emlékszem, hogy milyen titkos küldetést teljesítettem éppen arra felé, de lényeg a lényeg, hogy a kastély ura, egy képzett fekete mágus rajtakapott, amint éppen információt gyűjtöttem róla és sötét ügyeiről. Természetesen nem sokat kérdezősködött, azonnal rám támadott, mert nem értékelte túlzottan az ilyesfajta családlátogatást. Csak úgy repkedtek az átkok, villogtak, suhogtak a varázspálcáink, és olyan küzdelem bontakozott ki, mint amelyet még nem láttatok.

– Csak most találja ki az egészet! – mondta Máyfolt, a megátalkodott, mert eddig a professzor nem szorította eléggé a nyakát. Mondom eddig...

– Ne is törődjete vele! – pillantott a kékülő fejű Máyfolt a szeme sarkából a tanerő. – Jó kezekben van! De hogy visszatérjek tudományos fantasztikus történetem elregezéséhez... Hol is tartottam? Ja igen, tudom már! Szóval úgy küzdöttünk, mint két oroszlán, mint két megvadult bika, de nem bírtunk egymással. Már minden átkot és ellenátkot kiöltünk egymásra, már a falakon lógó összes tört, kardot és festményt némi mágia segítségével egymás fejéhez vágunk, illetve ki is védünk, amikor észrevettem, hogy ellenfelem már fáradni látszik. Mint ahogy én is fáradt voltam, de tudtam, ilyenkor kell valami meglepővel előállni. A meglepetés fél siker! Még nem tudjátok, de jobb lesz, ha eszetekbe vésitek. Gondoltam egy merészet, és a pálcámmal hirtelen zsugorfóliává varázoltam a földön elterülő gyönyörű, több méterszer sok méter hosszú és széles szőnyeget. Ellenfeletem meglepte, hogy váratlanul nem támadtam tovább, és azon is elcsodálkozott, hogy miért varázoltam zsugorfóliává a szép és bizonyosan rettentően drága szőnyegét. A figyelmét teljesen elvonta a meglepetés és az anyagi kár fejében történő kiszámolása. Néhány másodpercre elfeledkezett a küzdelemről, és a tudatát egészen betöltötte a szőnyege elvesztése, illetve az átalakulása miatt érzett düh és harag. Hát még mennyire meglepődött, amikor pöccintettem egyet a varázspálcámmal, és a következő pillanatban a fickó úgy be volt zsugorfóliázva, mint egy sütsre előkészített bontott csirke. – Hurrá Slukktor elhallgatott, majd diadalmasan pillantott körbe az osztályon. – Na, mi ebből a tanulság? Ki tudja a választ? A gyerekek láthatóan rettentően gondolkodtak, de senki nem mert megszólalni, mert mindenki félt attól, hogy esetleg a professzor valami mókás, de annál kellemetlenebb dologgá fogja elvarázsolni őket a következő órán. Sőt, esetleg már most, ezen az órán... – Azt hiszem az, hogy az ember soha nem tudhatja, hogy mikor történik vele valami olyan dolog, amire álmában sem számított – mondta Controlles saját élményeiből is jócskán merítve.

– Így van, fiam! Kitűnő a válasz! – nevetett boldogan Slukktor. – Látom, jót tett neked, hogy az elmúlt órán könyvjelzővé varázoltalak. Azóta minden órán figyelsz, gondolkozol, jelentkezel, jó válaszokat adsz. Remek, Controlles, szóbeli vállonveregetésben részesítelek!

Controlles rosszat sejtett, ezért még nem mert igazán örülni.

– Éppen ezért, most az óra végén megint könyvjelzővé fogom varázsolni Controllest. Nem, nem büntetésből, hanem ezúttal jutalomból. Miért, miért? Mert látom, hogy jó hatással van rá ez a dolog... Hé, Controlles, fiacskám!? Most meg hová mész? Hát nem tudod, hogy nem szabad csak úgy elrohanni a tanóráról?

Mindenki csak dőlt a nevetéstől, kivéve a megátalkodott Máyfoltot, aki még csak el sem mosolyogta magát.

– Mára végeztünk, gyerekek! Máyfolt, ma megúszad, de a következő órán egész biztos, hogy valami vicces dologgá foglak varázsolni. Igen, már tudom is hogy mivé. De nem árulom el, mert azt akarom, hogy meglepetés legyen. És most mehetek, vége az órának, nincs házi feladat sem, és könyveket sem kell hozni legközelebb. Igen, gyerekek, most jön az a rész, amikor kórusban azt kell ordítani, hogy éljen a professzor úr...

A gyerekek pedig hihetetlen lelkesedéssel pont ezt ordították, mert senki sem akarta, hogy a következő órán, vagy már ebben az órákőzi szünetben Hurrá Slukktor professzor könyvjelzővé, vagy valami mássá varázsolja őket.

Controlles az ágy alatt várta, hogy a tesői megérkezzenek. De nem azok érkeztek meg előbb, hanem Malacka, aki egyszerűen csak berepült az ablakon, akár egy szúnyog. Igen, jogos az észrevétel, talán tényleg egy nagyobb méretű szúnyog, de azért berepült, és lehuppant a padlóra. Ettől a padló majdnem beszakadt, Controlles meg halálra rémült.

– Jaj, professzor úr! Inkább tessék könyvjelzővé varázsolni, de ne ijesztgessen halálra! Már megyek is, ne tessék keresni, itt vagyok az ágy alatt. Igen, azért vagyok itt, mert félek, de nagyon. Beismerem, csak ne tessék elvarázsolni, hogy amikor olyan a hangulatom, itt szoktam rettegni az ágy alatt.

– Controlles! – lepődött meg Malacka, amikor Controlles kimászott az ágy alól.

– Nahát! Te vagy az, Malacka! – hökkent meg Controlles is. – Egészen másra számítottam!

– Én vagyok! – lihegte Malacka, és leengedte kicsi, de annál erősebb szárnyait, amelyekkel úgy tudott repülni, mint egy vadászgép. Na, jó, lehet, hogy annyira nem volt gyors, de legalább annyira megijedtek tőle azok, akik meglátták.

– Hát te meg hogy kerülsz ide? – meresztett nagy szemeket a repülő Szerencsemalacra.

– Hosszú történet ez, de megpróbálom elmondani röviden, mert nincs sok időnk – felelte Malacka, de éppen amikor nagy levegőt vett, hogy belekezdjen, beözönlöttek a helyiségbe az ikrek és a nyomukban Hermelin.

– Malacka! – ujjongtak a gyerekek. – De régen láttunk!

– Ó, gyerekek! – ujjongott Szado Mazsi, és recsegett, ropogott, nyikorgott a bőrruhája, amikor megölelte őket. – Nahát, hogy megnőttetek, amióta nem láttalak benneteket! – hűledezett Malacka.

A gyerekek szerénykedve vigyorogtak, de nem sokáig, mert Controlles rögtön a tárgyra tért.

– Malacka! Képzeld, mi történt! Heri és a professzor úr néhány nappal ezelőtt elmentek a Hat Tyúk Tavához, hogy végrehajtsanak egy titkos küldetést. De ez még mind semmi. Ma reggel mindannyian jelenést láttunk! Megjelent előttünk Heri Kókler és arra kért minket, hogy mentjük meg, mert csapdába esett a professzor úrral együtt.

Malacka annyira meglepődött, hogy le kellett ülnie egy székre. Na jó, nem egyre, mert egyre nem fért rá, de háromra simán le tudott ülni, sőt még maradt is néhány centi hely mellette.

– A professzor úr és Heri csapdába estek? – kérdezte holtsápadtan.

A gyerekek megrendültek, mert még soha nem látták ennyire elsápadni Malackát.

– Igen, csapdába estek! – ismételte remegő hangon Controlles. – Heri szelleme ezért jelent meg nekünk, hogy segítséget kérjünk tőle. Mi erre értesítettük Meggenya professzorasszonyt, és elmeséltük neki a rémálmot...

– Értesítettétek Meggenya professzort? – kérdezte remegő hangon Malacka. Látszott rajta, hogy még mindig nem talál szavakat, mert annyira meglepődött az imént.

A gyerekek egy emberként bólogattak. Nem volt könnyű ám egy emberként bólogatni, de mivel előtte sokat gyakorolták, már egészen jól ment nekik.

– Azonnal beszélnem kell Meggenya professzorral! – pattant fel a székről Malacka.

– Meggenya professzor nincs itt! – vette át a szót Hermelin. – Amikor elmeséltük neki, hogy Dupladurr professzor mégsem halt meg, hanem Herivel együtt titkos küldetésre indult, fogta magát, és utánuk indult, hogy megmentse őket.

– Mi az, hogy Dupladurr professzor mégsem halt meg? – hűledezett Malacka és visszarogyott a székekre. – És mi az, hogy Meggenya professzor elindult, hogy megmentse őket?

– Minden úgy van, ahogy mondtuk, Malacka! – bizonygatta Controlles. – Először azt hitte, hogy Dupladurr professzor urat tényleg megölte Cotton professzor, de aztán kiderült, hogy az egészet csak megrendezték. Cotton professzor úr Dupladurr professzor úr szövetségese, aki igazából soha nem ölné meg Dupladurr professzor urat...

– Várjatok! Egy kicsit lassabban! – kapkodta a fejét Malacka. – Már semmit sem értek! Miért ölte volna meg Cotton professzor úr Dupladurr professzor urat?

– Most mondjuk, hogy nem ölte meg! – rázta a fejét Hermelin. – Csak megjátszották az egészet.

– Még csodálatosan szép temetés is volt, ahol a tanári kar tagjai cipelték a professzor úr koporsóját – magyarázta a kis Genny, akinek nemrégien lett vége az órájának, és most, hogy szünet volt, valamiért úgy érezte, hogy ide kell jönnie, hogy ő is bele tudjon pampogni a beszélgetésbe.

– Minden annyira élethű volt, hogy mindenki elhitte, Dupladurr professzor tényleg halott. Még mi is... – vallotta be Controlles. – Pedig valójában csak azért csinálhatta, hogy az ellenségei bizonyosan azt gondolják, Dupladurr professzort sikerült eltenni láb alól. Az összes gyerek és az összes tanár azt hiszi, Dupladurr professzor úr halott. Csak mi néhányan tudjuk, és persze Meggenya professzor, de ő nincs már itt, mint említettem, ugye?

...

Malacka kifinomult, zseniális agyában lassanként összeálltak a mozaikok.

– Olyan ez, mint egy... puzzle – okoskodott Controlles.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Malacka.

– Igen... – bólogatott Controlles.

Malacka erre felemelte a kis kunkori farkincáját és lepúzta Controllest.

– Köszí, hogy megengeded. Biztosan az idegesség lehet az oka, vagy a babkonzerv, amit utazás közben dobtam be reggelire, de már majd szétduzzant a belem, annyira kellett... Köszí, hogy ilyen lazák vagytok... És örülök, hogy az ilyesmi nem zavar benneteket. Végül is, a meleg baráti légkör azt jelenti, hogy nem zavar benneteket, ha valakivel egy levegőt kell szívnotok.

– Jaj, miért kaptam ezt? – hányadozott szegény fiú. De a tesói és Hermelin sem voltak sokkal jobb bőrben.

– Nem egészen erre gondolt Controlles! – nyögte Hermelin.

– Ez rosszabb volt, mint amikor könyvjelzővé varázsoltak! – vallotta be Controlles.

– Akkor nagy szerencse, hogy éppen ezen a nyitott ablakon repültem be az épületbe – kacsintott rájuk Malacka, mert igyekezett elterelni a figyelmüket az iménti kellemetlen élményről.

– Szerencse? – ingatta a fejét Hermelin. Látszott, nem hiszi, hogy erről volna szó.

– Valójában nem véletlenül repültem be éppen hozzátok, gyerekek – vallotta be Malacka. – Mint ahogy ti is jól tudjátok, néhány regénnyel ezelőtt megvádoltak bizonyos dolgokkal, amelyek miatt egyesek azt hiszik rólam, hogy bűnöző vagyok. Ezért aztán Heri keresztapjával együtt régóta illegálisban élünk. Volt néhány izgalmas megbízatásunk, nem egyszer, nem is kétszer a vásárra vittük a bőrünket, de eddig szerencsénk volt, sikerült épp bőrrel megúsznunk minden életveszélyes küldetést. Mint ahogy bizonyára tudjátok, Dupladurr professzor legnagyobb hívei vagyunk, az életünket adnánk érte, ha kérné.

– Igen, tudjuk – mondták a gyerekek. – Mint ahogy mi is!

Malacka egészen elérzékenyült, amikor végignézett a sok-sok fanatikus szempáron, majd folytatta.

– Minden úgy van, ahogy mondtátok. Dupladurr professzor és Heri elindultak egy küldetésre. Én is ott voltam, bár ezt nem tudtam, hogy még a saját temetését is megrendezte a professzor úr. Nagyon ravasz ötlet, mondhatom, ez teljesen rá vall – Malacka elvigyorodott egy pillanatra, ám utána szinte rögtön el is komorult. – De ami a nagy baj, nem jöttek még vissza. Pedig már vissza kellett volna térniük. Black Jack és én tudtuk, hogy baj van. Azért jöttem ide vissza az Oskolába, mert segítséget kell vigyek.

– Vigyél minket magaddal! – kérlelte Controlles. – Meggenya tanárnő nem vitt magával minket, pedig segítettünk neki, hogy megértse, Dupladurr professzor úr nem halt meg, sőt most is éppen az ellenséggel harcol. Erre meg hálából itt hagyott minket, és egyedül indult el a napokig tartó, veszélyekkel teli útra, a világ végére.

– Nem azt mondtátok az előbb, hogy a Hat Tyúk Tavához indult Meggenya professzor? – lepődött meg Malacka.

– De igen! – bólintott Controlles ártatlan szemekkel. – De tudjuk ám, hogy a Hat Tyúk Tava iszonyatosan messze van, szinte a világ végén.

– Á, dehogyis! – nevette el magát Malacka. – A Hat Tyúk Tava itt van egy köpésre. Igaz, hogy egy mágikus hely, amit egyszerű halandó soha nem találna meg, csak egy képzett varázsló, de ha hiszitek, ha nem, az iskolából még egy alagút is vezet oda.

A gyerekek összenéztek, az arcokról óriási meglepetés tükröződött.

– Itt van egy köpésre? – hebegte Controlles.
– Mi végig azt hittük, hogy valahol a világ végén van – ámuldozott Hermelin. – Most meg kiderül, hogy alagút vezet oda!
Hihetetlen! – mondták döbbenet az ikrek.
– Pedig igaz! – bólogatott Malacka. – Én csak azért jöttem a levegőben, mert az alagút nagyon szűk volna az XXXXL-es méreteimnek.
– Malacka! – mosolygott olyan ellenállhatatlanul Hermelin, hogy minden férfi szíve és agya teljesen ellágyult volna tőle – elárulnád nekünk, hogy melyik alagút vezet a Hat Tyúk Tavához?

7. Fekete mágia

– Cickafark! Hű szolgám, te pondró! Készen állsz? – kérdezte Gigawatt Voltmárvolt.
– Igen, nagyuram, én mindig készen állok! – remegte Cickafark, és nagyot nyelt félelmében. Eddig sok rettenetes dolgot kellett kiállnia, mi több megcselekednie ura parancsára, de ez a mostani mindegyiknél szörnyűbbnek ígérkezett. Cickafarkot kilelte a hideg, amikor megint eszébe jutott hogy hamarosan mi következik.
Nem, nem egy újabb bekezdés! Annál sokkalta rosszabb!
Cickafark nagyot sóhajtott, hogy el ne ájuljon félelmében. A fekete vár fekete pincéjének nehéz, dohos levegője, amely feltehetően tele volt mindenféle penészgombák, baktériumok és egyéb, a patkányok által is terjesztett vírusok tömkelegével, heves köhögési rohamot idézett elő Voltmárvolt legundorítóbb, de leghűségesebb csicskásában.
– Megtiltom, hogy éppen most, életemnek ebben a nehéz, sőt, nyugodtan mondhatom, hogy sorsfordító pillanatában megfulladj! Éppen akkor, amikor arra készülök, hogy emberi alakot öltsek ismét. Megparancsolom, hogy azonnal jöjj rendbe! Szükségem van rád, Cickafark, mert mint mindig, te fogsz nekem segédkezni.
– Igen...khhhhhhh... nagyuram, már khhhhhhh... rendben is vagyok! – biztosította fekete urát Cickafark, akinek becsületes neve Pedigré Pál volt. De miután letért a jó útról, elárulta barátait, közöttük éppen Heri Kókler apját, aki azóta már el is hunyt szegény, és a gonosz Fekete Krumplinyomók egyikévé vált, hogy azután Netuddki szolgája legyen, immár ezen a fedőnéven volt ismeretes: Cickafark. Hívhatták volna természetesen másképp is, például Lófarnak, de az mégsem lett volna ennyire találó elnevezés, lévén Cickafark kicsi volt, akár egy kerítőrőp.
– Cickafark! – dörrent a hintaló, azaz Gigawatt Voltmárvolt sötét és gonosz hangja. – Hamarosan véget vetek ennek a rettenetes létezési formának, amelyben azóta vagyok kénytelen leledzeni, amióta az az átkozott Dupladurr fekete varázslóhomok szemet csempészett a Nagyön Büdös Rokfortinak nevezett csodatévő erejű, katalizátorként működő varázs-sajtba. A mágia, amelyet hűséges Fekete Krumplinyomóim segítségével akartam végrehajtani, hogy ismét emberi alakot ölthessek, és végre mindörökké levehessem nevetséges, Pinokkió fatestemet, balul ütött ki, és azóta hintalóként tengetem életemet. De ennek most vége! Ismét alkut kötöttem az Alvilág urával, és most olyan varázslatra készülök, amelyet még soha nem követtem el. Nem leszek többé a mindenki által kicsúfolt Telivér Herceg, hanem az leszek, aki mindig is voltam, a Fekete Nagyúr.
– Ajjaj! – motyogta rosszat sejtve Cickafark. Mivel már nem kevés alkalommal vett részt ilyesféle szeánszokon, Voltmárvolt szolgáján rossz előérzet uralkodott el, mert az esetek nagy többségében soha nem ment semmi simán. Általában valami nem várt és szörnyű fordulat következett be a visszaváltozási varázslat közben, és ilyenkor mindig közvetlen életveszélybe kerültek mind a ketten. Bár az is igaz, hogy általában soha nem haltak meg eközben, illetve ha igen, akkor is legfőljebb Voltmárvolt. De neki végül is mindegy volt, hiszen a szó hagyományos értelmében már úgys halott volt, illetve nem volt igazán élő. Valahol a kettő között létezett, de úgy, hogy egyszerre volt rá igaz, hogy már, illetve hogy még nem létezik.
– Cickafark! – sötétedett el Voltmárvolt lóporfában ülő faló tekintete. – A hozzáállásod negativitása kezdi kikezdeni az idegeimet! Csak nem azért sóhajtottál fel az imént, idézem: ajjaj!, mert nem hiszel a kísérlet, de mit is beszélek, az eljárás sikerében?
– Dehogynem, nagyuram! – hazudott Cickafark. – Csak azt akartam jelezni, hogy mennyire várom már az általad említett mágikus cselekvést. Izgalmamot szerettem volna csak leplezni ezzel a felkiáltással, hogy ajjaj!..
– Hiszek neked, Cickafark! – dörrent Voltmárvolt sötét és mély hangja. – Hű szolgám vagy, és már nem először segédkezel nekem abban, hogy végleg visszaváltozzam emberré.
– Így van, nagyuram! – hajbókolt Cickafark. – Mindenre készen állok!
– Akkor csapjunk a lovak közé! – nyertett Voltmárvolt.
– Pontosan hová kívánod nagyuram, hogy odacsapjak? – kérdezte Cickafark bizonytalankodva.
– Ó, te ostoba kis pondró! Ez csak amolyan nyelvi fordulat! Nem szó szerint értettem! – bosszankodott Voltmárvolt, aki közben rájött, hogy falóként nem volt talán a legszerencsésebb dolog ezt a kifejezést használnia. – Azt akartam ezzel kifejezni, hogy mennyire szeretném, ha gyorsan és hatékonyan hozzáfognánk már végre a varázseljáráshoz.
– Magam is így gondoltam! – bólogatott Cickafark. – Mondd, mit tegyek, nagyuram?
– Elmagyarázom nagy vonalakban, hogy miféle fekete mágiával átítatott eljárást fogunk végrehajtani – kezdte Voltmárvolt, majd úgy döntött, ha elkezdte, akkor folytatni is fogja. – Egy hihetetlenül mély lyukat fúrtam mágia segítségével a földre. A lyuk alja egészen az Alvilág tétjéig ér. Cickafark óvatosan közelebb hajolt a lyukhoz, majd benézett a feneketlen mélységbe, amelynek alján mintha narancsvörös színű fények is megvillantak volna.
– Milyen keskeny! – mondta meglepetten Cickafark. – Ebbe nem fog beleférni egy ember!
– A lyuk átmérője pont akkora, mint amekkorára szükségünk van – jelentette ki Voltmárvolt magabiztosan.
– És mi ez a fojtogató, kesernyés, tojásszagú forró pára, ami feltör onnan? – aggodalmaskodott Cickafark.
– Ez a kénközság, ami odalent a Pokolban teljesen természetes atmoszféra. Én, aki már jártam egyszer odalent, természetesen tudom, hogy ez adja meg a hely semmi máshoz sem hasonlítható légkörét – biztosította szolgáját Voltmárvolt.
– Biztos vagy benne nagyuram, hogy ez normális? – kérdezősködött tovább Cickafark.
– Most mondtam, hogy igen! – ordította türelmetlenül Voltmárvolt.
– Jaj, kérlek, ne ölj meg most nagyuram! – vinnyogott a szolga.
– Megígérem, hogy most nem öllek meg! – sziszegte Voltmárvolt, ami egy hintalótól eléggé szokatlan hangeffektus volt. – De azt nem merem ígérni, hogy később sem foglak legyilkolni. Mert mi van akkor, ha egyszer majd mégis megérdemled? Ha akkor sem ölnék meg, az bizony igazságtalanság volna, főként azokkal a néhai szolgálaimmal szemben, akiket korábban hasonló vétségekért kivégeztem.
Bölcs vagy, nagyuram! – nyalizott Cickafark. – Bölcsességed végtelen, akár az ismert Univerzum. Kérlek, rendelkez – velem!
– Éppen ezt akarom tenni! – dörrent Voltmárvolt hága. – Beszélj, hű szolgám, Cickafark! Elhoztad a vérkészletet, amire oly nagy szükségünk van?
– Igen, nagyuram! – bólogatott Cickafark. – Mint ahogy megparancsoltad, kiraboltam az egész vértranszfúziós állomást. Elhoztam az egész vérkészletet.
– Hol van? – kereste a tekintetével Voltmárvolt a hatalmas konténereket, amelyekben az ellopott vért kellett volna tárolni.

Cickafark remeg a hangon beszélni kezdett.

– Nagyuram! A vérkészlet itt van a hátizsákomban.

– A hátizsákodban? – hökkent meg Voltmárvolt. – Mit jelentsen ez, Cickafark?

– Csak azt, nagyuram, hogy az emberekben csökkent a véradásra való hajlam.

– Na, de ennyire? – döbbsent meg Voltmárvolt.

– Bizony, nagyuram! – bár délután mentem vért rabolni, mert azt gondoltam, addigra jól teleszívják magukat az ott dolgozók, de csalódnom kellett. Csak ennyi vért tudtam szerezni. Egyszerűen nem volt több.

– Ördög és pokol! – káromkodott Voltmárvolt féktelen dühében.

– Itt az Ördög és a pokol, véte! – jött letről egy nagyon mély és félelmetes hang.

– Jaj, valaki beszélt a lyukból! – riadt meg Cickafark, és gyorsan hátralépett, nehogy véletlenül valami érje odalentről.

– Hát persze, te ostoba! – dörent Voltmárvolt. – Az Ördög az!

– Mi az, hogy ostoba? – ordította sátáni hangon az Ördög. – Hogy merészelsz káromolni, te faló, he?

– Félreérted a helyzetet, ó, Alvilág Rettentő Nagyura! – kiáltott bele a lyukba Voltmárvolt. – Csak az ostoba szolgálommal perlekedtem. Természetesen soha nem jutna eszembe, hogy hatalmasságodat káromolni merészeljem. Főként azok után nem, miután hatalmas nagy fekete kegyet gyakoroltál irányomban. Ezért örök hálával és a fekete lelkeimmel tartozom neked.

– És meg kell majd tanulnod a házirendet is, ha egyszer végleg leköltözöl! – kiabálta fel az Ördög.

– Betéve fogom tudni! – hazudta Voltmárvolt.

– Megszerezted a vért, amit cserében kérek azért, hogy ismét emberré válhass?

– Természetesen, ó, Sötétség Ura! – hazudta Voltmárvolt. – Még néhány perc és máris leöntöm neked, hogy azonnal benyakalhasd.

– Nem tudok várni már néhány percet sem! – ordította a Sátán. – Most azonnal öntsd le!

– De még nem vagyunk teljesen készen! – próbálta meg egy picit húzni az időt Voltmárvolt. – Jobb volna, ha előbb emberré változhatnék. Akkor jobban tudnám önteni a vért. A szolgálom már idős, gyakran remeg a keze, főleg pedig akkor bizonytalankodik, amikor halálfélelme van. Most pedig úgy látom, hogy megint rájött ez az érzés, féltő, hogy elejti az üvegeket. Akkor pedig az értékes anyag nem fog soha lejutni hozzád, ó, Sötétség Nagyura.

Egy darabig csend volt, majd hatalmas sóhaj hallatszott odalentről.

– Észérveid meggyőztek, Voltmárvolt! Hajlandó vagyok azért a rengeteg vérért cserében, amit megígértél nekem, hogy elsőként én adjam oda, amiben megalkudtunk.

– Ó, köszönöm, Hatalmasság! – hálálkodott Voltmárvolt.

Cickafark nem mert még hangosan levegőt sem venni, mert annyira rettegett attól, hogy a Sátán esetleg észreveszi, hogy ő is ott van.

– Ne félj tőlem. Cickafark! – röhögött a Sátán. – Tudom, hogy ott vagy, ne hidd, hogy elrejtőzhetsz előlem! Látom a gondolataidat is. Félelem árad belőled, rettegés, és azt hiszed, elkerülheted a sorsot, ami vár rád. Pedig nem kerülheted el! Az életed végén ott vár majd a Halál. Már mindent lezsíroztam vele. Ha eljön a nagy kaszájával és elnyisszantja életed fonálát, a lelkedet elhozza nekem, mert bérelt helyed van itt egészen az örökkévalóságig. Egy forró üstben foglak rotyogtatni egészen addig, amíg vége nem lesz a világnak. De mivel a világnak soha nem lesz vége, ezért a rotyogtatásod is örökké tart majd. Cickafark ettől annyira megrémült, hogy már most, odafent is elkezdett rotyogtatni.

– Fúj! – hány adózott Voltmárvolt! – Ne csináld ezt Cickafark, mert menten rosszul leszek!

– De én annyira félek, nagyuram! – sírta rettegő hangon Cickafark.

– Ne rezelj be, hű szolgálom! – súgta neki Voltmárvolt. – Ez csak amolyan marketing fogás. Mindenkienek ugyanezt a szöveget mondja.

– Ne gúnyolódj velem, Voltmárvolt! – hallatszott a feneketlen mélységből a feneketlenül mély és haragos hang. – Hogy merészelsz így beszélni rólam? Ha feldühítesz, semmisnek tekintem a megállapodást, és nem teljesítem a kérésedet. Élhetsz lóvátett falóként, és az egész világ rajtad fog röhögni. Ha nagyon megharagszom, akkor hatékony kommunikációs csatornáim segítségével közhírré fogom tenni, hogy még egy rendes lócitromot sem tudsz produkálni jelenlegi állapotodban, hanem olyan nyomorúságos egy létforma lettél, hogy faforgácsot és fűrészpport kakkantasz.

– Jaj, csak azt ne! – rogyott térdre Voltmárvolt és rimánkodni kezdett. – Kérek, ó Sötétség Nagyura, ne mondd el senkinek, hogy ilyen nyomorék féreg lettem! Elég baj ez nekem, hogy én tudom, mivé lett régi dicsőségem és fekete hatalmam.

– Akkor meg minek szemtelenkedsz velem, te pondró?

– Pondró? – hökkent meg Voltmárvolt, mert nem volt hozzászokva, hogy bárki is így nevezze.

– Igen, ezt mondta, hogy pondró – bólogatott Cickafark. – Én is hallottam...

Voltmárvolt erre forgatni kezdte a szemét haragjában, és dühösen belerúgott Cickafarkba, aki a pince túlsó végébe repült és felkenődött a nedves, nyákos, bogaraktól hemzsező falra.

– Csak azért mondtam neki, mert nem akartam, hogy rémületében elejtse az üvegeket, amelyek a kezében voltak – hazudta Voltmárvolt. – Mindössze arról van szó, hogy igyekeztem megnyugtatni a szolgálomat. Ezért próbáltam meg bagatellizálni kissé rettentő fenyegetéseidet, ó, Sötétség Nagyura – hazudta Voltmárvolt.

Hogy milyen gyakran hazudott, az ész megáll, ugye?

– Hazudsz, mint mindig! – csattant fel az Ördög hangja.

– Igen... – vallotta be Voltmárvolt, mert tudta, ez a bukott angyal átlát rajta, mint más a szítán.

– Vért akarok! – üvöltötte a Sátán. – Elmondhatatlanul vágyom rá! Már éget a kín, annyira akarom!

Voltmárvoltot kilelte a hideg, mert az üvöltés, ami a lyukból ezúttal feltört, még neki is *sokk* volt egy kicsit.

– Van itt vér, mégpedig rengeteg! – mondta Voltmárvolt. – Mindenféle fajta. Rh pozitív, negatív, A és B valamint AB, de ha nagyon ingyenc vagy, akár még nullást is kaphatsz, ó, Hatalmas Nagyúr. Már alig várom, hogy beöntsem neked a lyukadba...

– Hát akkor öntsd már! – hörögte a Sátán. – Emberi lelket bármikor kaphatok, már csömöröm is van tőlük szinte, de a vér olyan ingyencség, amihez soha nem juthatok hozzá. Mire ide kerülnek hozzám, az emberek olyanok, mint a választási eredmények a szavazás napjának éjszakáján, az urnák zárása előtt nem sokkal.

– Milyenek? – kérdezte Voltmárvolt, mert azért minden kérdésre ő sem tudta a választ.

– Hát magas a feldolgozottságuk – röhögte a Sátán. – Már egy csepp vér nem sok, annyi sincs bennük.

Voltmárvolt nem röhögött, hanem kétségbeesetten gondolkodott. Kevés a vér, de mégiscsak van itt néhány liter abban a hátizsákban. Ha pedig már sikerül rávennie a Sátánt, hogy változtassa vissza emberré, akkor már nem reklamálhat. Ő újra ember lesz, a Sátánnak pedig lesz vére. Noha nem ennyit beszéltek meg, de majd azt fogja mondani neki, hogy biztosan azért érzi hogy kevés volt, mert nagyon ki volt rá éhezve.

– Ó, Hatalmasság! Már alig várom, hogy beönthessem neked a vért, de sajnos képtelen vagyok rá! – jajongott álnokul Voltmárvolt.

– Miért, gyermekem? – kérdezte mézesházos hangon a Sátán. Bizony, ilyen hangon is tudott szólni az emberhez, és ilyenkor volt a legveszélyesebb.

– Azért, ó Hatalmasság Feketeség, mert a szolgám gyengélkedik...
– Mi az, hogy gyengélkedik? – lepődött meg a Sátán.
– A végét járja. Az előbb, rettentő dühömben, amikor meg akart sérteni téged, olyat rúgtam bele, hogy felkenődött a falra, és jelenleg domborműként vegetál. De látom rajta, hogy már nem sokáig. Szívárogo ki belőle az élet, és hamarosan eljön érte a Halál.
– Remek munkát végeztél, Voltmárvolt! – mondta elégedetten a Sátán, – Példát kell statuálni ezekkel a mocsok kis emberekkel. Aki nem tisztel eléggé, azt ki kell nyírni!
– Igen, ó Hatalmasság, csak hogy van itt egy kis bibi... – folytatta Voltmárvolt.
– Miféle bibi? – kérdezte aggodalmas hangon a Sátán.
– A szolgám jelenleg nem képes arra, hogy haldokló kezével kibontsa a hatalmas tartályokat, amelyekben a hihetetlen mennyiségű vért tároljuk.
– Hát akkor csináld te! – javasolta mohón a Sátán. – Ne várakoztass, mert úgy feldühödök közben, hogy nem állok jól magamért.
– Előbb vágnám le a szolgám kezét, minthogy téged fel merjelek dühíteni, ó Rettegett hatalmasság!
– Ezt el is várom tőled, Voltmárvolt. De most már ne beszélj annyit, öntsd be a vért. Ígérem, rögtön utána embert csinállok belőled.
– Sajnos, nem tehetem, ó, Alvilág Fekete Ura! – sajnálkozott Voltmárvolt annyira élethűen, hogy kis híján elsírta magát. Nem volt nehéz, hiszen ő is legalább annyira félt, mint Cickafark, de neki sokkal nehezebb volt, ugyanis nem volt kómában.
– Mi az, hogy nem teheted? – ordította a Sátán. – Már megint ravaszkodsz, alakoskodsz, sőt, látom sötét szándékodat, hogy ismét alkudozni merészszt velem.
– Minden gondolatomat látod, ó, Alvilág Ura! – ismerte el Voltmárvolt. – Tudom, hogy látod rettegésemet, és a sajnálkozást is, amiért képtelen vagyok megtenni azt, amit parancsolsz. De meg kell értened, képtelen vagyok rá, hogy megcselekedjem azt, amit óhajtasz.
– De miért? – kérdezte a Sátán. – Látom, hogy igazat beszélsz, de nem értem, miért nem tudsz cselekedni?
– Azért nem tudok cselekedni, ó, Pokol Ura, mert egy nyomorúságos hintáló vagyok. Nincs kezem, amivel bármit is megfoghatnék. Csak lábaim vannak, de azok is fából vannak. Sőt, ami a legrettenetesebb, a lábaim hozzá vannak szögezve egy félkörívben meghajlított fához. Ezért folyton folyvást előre-hátra hintázok...
– Nem érdekel a nyomorod, Voltmárvolt! – röhögte a Sátán.
– Általában én magam sem törődök vele, sőt, néha már ügyet sem vetek rá, de értsd meg kérlek, hogy ha nem változtatok vissza előbb emberré, akkor nem fogom tudni beönteni neked a lyukba a vért, amit pedig annyira óhajtasz... – Voltmárvolt elhallgatott és várt.
Odalentről csak mély csönd volt a válasz.
– Megint úgy érzem, hogy át akarsz verni! – dörrent olyan váratlanul a Sátán, hogy Voltmárvolt felnyerített rémületében. Erőnek erejével, megmaradt kis mágiájának minden fekete erejével kellett magát kényszerítenie, nehogy megbokrosodjon.
– Soha többé nem tennék ilyet, ó, Fekete Hatalmasság! – ígérte Voltmárvolt.
– De egyszer már megtetted, amit soha nem fogok neked elfelejteni! – emlegette fel gonoszul az Ördög.
– Csak a külső körülmények kényszerítettek rá – vallotta be Voltmárvolt. – Igazából nem is volt az igazi árulás, csupán csak egy kis félreértés. Honnan tudhattam volna, hogy az a szűz lány, akit akkor kértél, már nem az, aminek látszott...?
– Hát igen, megesik az ilyesmi... – ismerte el a Sátán.
– Akkor hát megtennéd, hogy végre visszaváltoztatsz emberré? – érdeklődött kissé rámenősen Voltmárvolt.
– Ha nincs más megoldás... – sóhajtott az Ördög, mire egy iszonytató lángoszlop tört fel a nyílásból és hatalmas nagy lyukat égetett a pince tetejébe.
– Jaj, ó, Fényességes Feketeség! – kérlelte rémülten Voltmárvolt. – Könyörgök, ne tégy ilyet többet, mert mi idefent, gyarló testünkben, főleg én, mint a legveszélyesebb tűzvédelmi fokozatba tartozó, különösen gyorsan égő anyagok közé tartozó hintáló, porrá égünk!
Az Ördög nem kért elnézést, mert nem volt az a fajta. Csak röhögött odalent, és nagyokat nyeldekelt. Ki tudja, mi járhatott borzalmas lelkében?
– Voltmárvolt! – ordította hirtelen. Nevezett kis híján összeizgulva magát ijedtében.
– Igen, ó, Hatalmasság?
– Rendben van, belemegyek abba, hogy előbb emberré varázsoljalak. De meg kell ígéred becsszóra, hogy nem vágysz át, beöntöd nekem a rengeteg vért. Mert ha nem, akkor olyan kínokat eszelek ki a számodra, hogy amikor majd idekerülsz, még azt is megbánod majd, hogy meghaltál!
– Ígérem, nem csaplak be – mondta Voltmárvolt. – Az összes vért beöntöm neked, ami csak nálunk van. A szolgám elhozta a vértranszfúziós állomáson talált összes vért, egy cseppet sem hagyott ott a betegeknek és a vérkészítményből előállított gyógyszerekre váró szerencsétleneknek.
– Helyes, helyes! – dörzsölte elégedetten a mancsát az Ördög, mire kénes szikrák kezdtek el pattogni a lyukból.
Voltmárvolt hátrahőkölt, de szerencséjére most sem fogott tüzet.
– Készen állok, Hatalmasság! Kérlek, tedd meg, amit meg kell tenned! – kiáltotta.
– Farolj a lyuk fölé, Voltmárvolt! – kiáltotta odalentről az Ördög. Voltmárvolt odafarolt.
– Most pedig hunyd be a szemed, és gondolj valami szépre.
– Levágott fejek jók lesznek? – érdeklődött a beteg lelkű fekete mágus.
– Teljesen mindegy nekem – mondta az Ördög. – A lényeg, hogy amikor majd felküldöm a csodatévő erővel rendelkező, végtelen teleszkópos képességgel megáldott villás végű farkamat, akkor ne halj meg rémületedben, és tudj valamibe kapaszkodni, amikor majd visszaváltozol emberré.
– Így lesz! – ígérte Voltmárvolt, akin olyan izgatottság lett úrrá, mint két éves korában, amikor az első gyilkosságát készült elkövetni.
Amikor Voltmárvolt a lyuk fölé farolt, és az Ördög feldugta a nyíláson a varázserejű villás farkát, amivel hátulról megérintette Voltmárvolt faszívét, csoda történt! Voltmárvolt felnyerített rémületében és fájdalmában, de nem sokáig nyírított, mert a nyírítése hamarosan emberi ordításba csapott át.
Amikor az Ördög kihúzta immár emberivé lett testéből a villás végű farkát, Voltmárvolt is abbahagyta az ordítást. Azután megint ordítani kezdett, de most már nem fájdalmában, hanem rettenetes örömeiben ordított.
– Ember vagyok! Újra ember! – kiabálta, és ugrálni kezdett féktelen nagy örömeiben. Percekig tartó eszeveszett ordítózásának neszeire az eddig csendben haldokló Cickafark is felébredt.
– Nagyuram! – nyögte. – Kérlek, segíts!
Voltmárvolt odarohant Cickafarkhoz, kirántotta szolgájának varázspálcáját, majd kettőt vágott vele Cickafarkra. Valamit ordított is, de annyira artikulátlan hangon tette, hogy nem lehetett érteni a bűvös erejű szavait. Tulajdonképpen teljességgel lényegtelen is, hogy mit ordított, mert Cickafark teste felfénylett, majd mintha kékesfehér tűzben égne, elkezdett ragyogni.
– Ó, jaj, könyörgök, ez fáj! – ordította Cickafark.
– Mindjárt meggyógyulsz, te nyomorult! – hahotázott Voltmárvolt. Cickafark még egy percig ordított fájdalmában, de utána tényleg felépült. Olyan egészséges benyomást keltett, mintha wellnes hétvégén vett volna részt a szeretőjével.
– Vért akarok, vért akarok! – üvöltötte a Sátán. – Emberré váltál, most a jussomat akarom! – követelte ellentmondást nem tűrő hangon.

Köszönöm, ő, Hatalmas Feketeség! – ordította Voltmárvolt. – Mint ahogy megígértém, az összes vért, amink csak van, mindjárt beöntjük a lyukba.

– Beöntjük? – lepődött meg a Sátán. – Hát már nem vagy egyedül?

– Hatalmasság! Miután visszanyertem korábbi, legyőzhetetlenül hatalmas és óriási varázslóhatalmamot is, hű szolgámat, aki eddig haldoklott, meggyógyítottam, mert úgy véltem, ketten gyorsabban és több vért tudunk majd beönteni neked a lyukadba.

– Helyesen cselekedtél Voltmárvolt! – ordította a Sátán. – De most már ne vacakolj, küldd le azt a rengeteg vért, mert úgy érzem, menten szomjan halok.

Voltmárvolt intett szolgájának. Cickafark odacipelte a hátizsákját, amiben tényleg volt néhány liternyi vér, de Voltmárvolt már előre látta, hogy ez a Sátán rettentő szomját nem igen fogja csillapítani.

– Máris öntjük – kiabálta megnyugtatóként.

– Már itt állok a lyuk alatt, kitátottam a pofámat és várom a fincsi nedűt! – ordította vissza a Sátán.

– Cickafark! – mondta fojtott hangon Voltmárvolt. – Ez elég kevés anyag!

– Ennyi volt csak! – súgta Cickafark félelemtől remegve.

Voltmárvolt is remegett. Hiába no, az embernek nem mindennap adódik alkalma arra, hogy lopott vért öntsön egyenesen a Sátán nyitott pofájába.

– Rajta! Öntsétek! – ordította a Sátán.

Voltmárvolt és Cickafark pedig öntötték, ami belefért. De az anyag nagyon hamar és vészesen fogyni kezdett.

Voltmárvoltnak hirtelen mentő ötlete támadt. Odaállt a lyuk fölé, mintha csak egy férfivécében a piszoár előtt állna, és intett szolgájának, hogy ő is ugyanezt tegye.

– Cickafark! Folyadékra van szükségünk, mert fel kell vizezzük az anyagot.

– Értem, nagyuram! – készségeskedett Cickafark.

– Érted bármire képes vagyok...

– Pofa be, Cickafark! – rendelkezett Voltmárvolt. – Amikor szólok, sliccet lehúzni.

– Igen, nagyuram!

– Most! – kiáltotta Voltmárvolt.

8. A labirintusban

– Ismered azt a viccet, Heri, hogy a szatyorka és a bőrröndke őrt állnak? – kérdezte Dupladurr professzor. Már egy ideje vicceket meséltek egymásnak, hogy jobban teljen az idő. Persze az idő nem telt jobban, csak úgy érezték. Ám ez nagy eredmény akkor, amikor az ember be van zárva egy labirintusba, ahonnan nincs menekvés. Hát még akkor, amikor nem is egy ember, hanem két ember van bezárva, és két ember érzi ugyanezt.

– Nem – felelte Heri. – Nem ismerem.

– Remek, mert akkor elmesélem – nevetett már előre a professzor. – Szóval, a szatyorka meg a bőrröndke már órák óta őrt állnak, de már nagyon fáradtak, alig bírnak ébren maradni. Egyszer csak megszólal a szatyorka:

– Te, én már nem bírom sokáig!

– Tarts ki! – mondja a bőrröndke. – Mindjárt jön a váltáska!

– Hát ez jó! – heherészett Heri. – Jön a váltáska... hahaha...

– Talán nekünk is jönni fog valaki hamarosan – mondta a professzor, és barátságosan hátba veregette Herit. – De nem a váltáska, hanem remélem, hogy Meggenya.

– Én is nagyon remélem, professzor úr! – bólogatott Heri. – Azt hiszem, remekül sikerült S.O.S. jeleket sugároznunk. Szerintem, minden telepata ismerősünk vette az adást. Ha szerencsénk van, és minden jól megy, már akár ma este otthon alhatunk.

– Én is remélem – nevetett biztatóan a professzor. – Meggenya professzornak például nagyon hatásos módon sikerült megjelenem. Még fényeffektusokat is látott, sőt hangokat is hallott közben. Nagyon remélem, hogy képes volt feldolgozni ezt a semmi máshoz nem hasonlítható érzést, és nem került be tőle a bolondokházába. Nagy szükségünk volna egy képzett varázslóra, aki mindenfajta mágiában jártas, és megfelelő lehet arra a feladatra, hogy megfejtse azt a rejtélyt, ami bennünket is csapdában tart – Dupladurr elhallgatott. Még elárulhatta volna Herinek, hogy megpróbálkozott még valamivel, de mivel nem volt benne biztos, hogy a telepátia téren és időn kívül is működik, egyelőre nem beszélt erről.

– Meggenya professzor ilyen – bólogatott Heri. – De nem tudom, hogy nem fogja-e őt is becsapni ez a hely?

– Hát, bizony, ezt nem tudhatjuk. Innen bentről, mágia nélkül soha nem leszünk képesek megfejteni a varázslatot, amelyet Voltmárvolt megszőtt.

Nagyon rafinált, jól álcázott varázslat ez, még életemben nem találkoztam hasonlóval. De remélem, ha kijutunk innen, még valamikor fogok.

Azonban annak örülök, hogy Voltmárvoltot sikerült egy időre úgy elvarázsolnunk, hogy még az Ördög sem fogja tudni visszavarázsolni emberré.

– Igen, ez valószínű – vigyorgott Heri. – Biztosan ott dül-fül a bűvőhelyén és miközben hintázik előre-hátra, azon töri a fejét, hogy miként szabadulhatna meg a csapdából, amibe került.

– Különös, hogy ő is és mi is csapdába estünk. Bár másfajta csapdába, de azért mégiscsak egy csapdába. Remélem, hogy még egy ideig el lesz foglalva a saját bajával. Nem szeretném, ha hamarabb visszanyerné az erejét, mint ahogy mi kiszabadulunk innen. Ha lépéselőnybe kerül, akkor mindig valami nagy gátsággal szokott előrukkolni. Ezer szerencse, hogy már fafiúként is korlátozottak voltak a mágikus képességei, de amikor hintalóvá tettük, akkor aztán végképp csökkentettük a varázsserejét. Nagyon bízom benne, hogy mi vagyunk most lépéselőnyben, nem pedig ő.

– De vannak szolgái, akik segíthetnek neki. Például a Fekete Krumplinyomók. Bár ők szerintem soha nem tudnának nélküle semmit sem csinálni, mert Voltmárvolt ott az ész, ők csak legfeljebb kiszolgálják fekete urukat.

– Lehet hogy így van, de azért ne felejtőd el Heri, hogy soha nem szabad lebecsülnünk az ellenségünket. Inkább mindig tiszteljük nagyon és tételezzünk fel róla sokkal többet, mint azt valójában gondoljuk. Ellenkező esetben könnyen abba a hibába eshetünk, mint amibe most én is estem. Látod, fiam, még néha én is hibázom!

– De a professzor úr elismeri. És aki elismeri, az nagy ember! – jelentette ki Heri bátorítóan.

– Nagyon kedves tőled, fiam, hogy ennyire tisztelek a tudásomat – mosolyodott el Dupladurr. – Tény és való, hogy öregségemre már elég sok mágikus ismeretet összeszedtem, némi gyakorlatom is lett a varázseljárásokban. Szóval, tényleg nem vagyok egy kezdő varázslótanonc. De azért, mint ahogy most magad is látod, néha bizony én is követek el hibákat. Nagyon remélem, hogy jóvá tudom még tenni. Másrészt pedig Voltmárvolt azért is van előnyben velem szemben, mert annyira gonosz és gátlástalan, hogy fekete mágiával végrehajtott varázslatai közepette nem tisztel sem embert, sem istent, sem pedig a természet törvényeit. Mindent és mindenkit képes lenne kihasználni, elpusztítani. Tudom jól, még az Ördöggel is cimborálna azért, hogy visszanyerje a hatalmát. Heri nem tudott erre mit mondani, csak bólogatott egy ideig komoran, majd azért még hozzátette: – Már régen nem öltem meg ökelmét, szinte visket a tenyerem, ha rágondolok arra a tényérbemászó, kígyószerű pofájára.

– Eddig sikerült öt jónéhány meglepned fiam, de most már sokkal rafináltabb és óvatosabb lett veled kapcsolatban is. Eddig lenézett téged, alábecsült és azt gondolta, csak véletlenül értél el sikereket gonosz életének többszöri kioltásában. De most már, ahogy te is erősödsz a varázslás tudományában, fokozatosan és egyre inkább egyenlő ellenfelének fog elismerni. És akkor semmilyen – és ezt jól véd az eszedbe – semmilyen eszköztől sem fog visszariadni, ha majd arra készül egyszer, hogy megvívja veled a végső ütközetet.

– Hát lesz ilyen? Ilyen végső ütközet? – kérdezte Heri, akit ennek gondolatától teljesen kilelt a hideg.

– Nem akarok riogatni, de biztos vagyok benne, fiam. Persze csak akkor, ha közben véletlenül nem sikerül egyikőtöknek már hamarabb legyőznie a másikat.

– De a professzor úr már többször is említette, hogy nem fogom tudni végleg megölni Netuddkit, csak akkor, ha összegyűjtjük és megsemmisítjük azokat a varázseszközöket, amelyekben a manáját elrejtette. Mert enélkül mindig vissza fog térni, még könyvek tucatjain keresztül gonoszkodik majd, én pedig hiába is fogom elpusztítani akár százszor is, teljesen nem tudom megsemmisíteni a gonosz lelkét, ami pedig folyton vissza fog térni ide, az élők világába.

– Ezt mondtam, Heri. Méghozzá azért, mert ez így is van, sajnos. Ha innen kijutunk, tovább fogjuk folytatni a kutatást. Fel kell lelnünk minden varázstárgyat, és csak akkor tudjuk Netuddkit örökre elpusztítani, ha a gonosz manáját is megsemmisítjük.

– Én készen állok mindenre, professzor úr! – szorította ököibe a kezét Heri.

– Ám mindemellett amit mondtam, úgy gondolom, csakis egy képzett varázsló lehet képes arra, hogy felvegye a harcot a világ leghatalmasabb, legokosabb és leggonoszabb fekete mágusával.

– Ismer a professzor úr ilyet? – kérdezte Heri ártatlan tekintettel.

– Nos, egyelőre csak egyet, de szerénységem tiltja, hogy egyértelműen kimondjam, hogy ez én vagyok. De legyen annyi elég, hogy te is jól ismered ezt az embert és most is itt vagy vele.

– Hmm... talán én vagyok ez? – kérdezte Heri a feje búbját vakargatva.

– Majdnem, Heri, majdnem! – bízta a professzor, de már nagyon közel jársz hozzá. Ebben a pillanatban furcsa dolog történt. Heri és a professzor is nagyot nézett. A félhomályt, amely a labirintusban eddig uralkodott, felváltotta egy növekvő fényesség. Az eddigi halovány derengéshez hasonlóan ennek sem volt forrása, a növekvő fényesség azonban – fokozatosan és szó szerint –, jól látható módon egyre erősödött.

– Mi lehet ez? – ugrott talpra Heri. Eddig a földön guggolt, a hátát a labirintus hideg kőfalának vetette, mint ahogy Dupladurr professzor is. Ám most már mind a ketten talpon voltak, a hátukat egymás hátának vetették.

– Valami történt! – mondta fojtott hangon a professzor.

– De micsoda? – kérdezte Heri.

Nem gondolták, hogy Voltmárvolt hangja fog nekik válaszolni. Éppen ezért meglehetősen idegesek lettek, amikor mégiscsak a rettegett főgonosz undorító röhögése szólt meg valahonnan a végeláthatatlanul tekergőző, folyton változó, éppen ezért kiismerhetetlen labirintus visszhangzó falai közül.

– Még mindig csapdában vagytok, nyomorultak! Azért ennél többet feltételeztem rólad, Krampusz! Vicceket mesélsz ennek a kölyöknek és várod, hogy majd a pipogya varázslóbarátaid megmentsenek? Hát már ennyire öreg vagy? Miért nem mentél idejében az idősek otthonába? Ott talán nagyobb biztonságban lennél... – Voltmárvolt gonoszul röhögött.

– Honnan tud erről? – kérdezte elápadva Heri.

– Fogalmam sincs! – vallotta be Dupladurr professzor. – Még senkinek sem mondtam, hogy otthonba akarok menni...

– Mint ahogy észrevettétek, idebent nem működik a mágia. Hiába is próbálkoztok vele, semmire sem fogtok menni. Addig lesztek itt, amíg csak akarom. A foglyaim vagytok! Akár azonnal elpusztíthatnának benneteket, de nem teszem, mert a hirtelen halál csak a jéghegy csúcsa. A való világban már nem annyira – Voltmárvolt felröhögött. – Inkább, el akarok veletek szórakozni. Néhány érdekes kalandot eszeltem ki nektek. Biztos vagyok benne, hogy én jól fogok szórakozni.

– Ne törődj vele, Heri, ez is csak egy géphang! – figyelmeztette Dupladurr, amikor megérezte a hátával, hogy Heri minden ízében remeg.

– Nem, Krampusz, ezúttal nem egy géphang vagytok! – hahotázott Voltmárvolt. – Alkut kötöttem a Sátánnal, és visszatértem az élők világába. Szép, erős, remek minőségű emberi testem lett. Sosem voltam ennyire erős, hatalmas és gonosz. A bosszú szomja olthatatlanul kínozza a torkomat. Végzek veletek, de előtte halálra foglak mindkettőtöket kínozni. A pusztulásotok csak így lesz igazán édes számomra. Amikor majd térden állva könyörögtök nekem a nyomorúságos életekért, akkor még nem fogok véget vetni ennek a játéknak.

– Hát akkor mikor fogsz? – kérdezte kíváncsian Dupladurr.

– Amikor majd a halálotokért fogtok könyörögni – röhögött eszelősen Voltmárvolt. – Annyi sok évet szenvedtem, nélkülöztem, kudarcok értek, lelki nyomorúság miatt szenvedtem miattatok, hogy ezt nem lehet egyszerűen csak két halálos átokkal semmissé tenni. Szenvetnetek kell, mert a szenvedéseitekben gyönyörködve igazán édes lesz számomra a bosszú.

– Azt hiszi, a bosszú valami cukorka! – viccelődött Dupladurr. – Már az előbb is azt ecsetelte, hogy mennyire édes a bosszú...

Heri nem tudott szólni, nem nevetett, nem beszélt, nem mozdult. Csak rettegett, és nem tudta, mitévő legyen.

– Ne dühíts fel Dupladurr! – ordította Voltmárvolt. – Ha feldühítesz, sokkal szörnyűbb gonoszságokat fogok veletek művelni.

– Szeretjük a kihívásokat – hahotázott Dupladurr. – Meg persze továbbra sem hiszem, hogy valóban te vagy az. Amikor legutóbb láttalak, még nyihogtál. *Falóban*, mi is történt veled, hogy ennyire friss lettél és üde?

– Már mondtam, hogy alkut kötöttem a Sátánnal – kiabálta Voltmárvolt. – Talán nem figyeltél?

– Már hogyne figyeltem volna! – kuncogott Dupladurr. – De sajnos semmitmondó válaszaidból csak a fennhéjázás csendült ki, nem pedig az értelmes válasz bontakozott ki. Ugyan olyan nevetlen, tanulatlan zabigyerek vagy, mint amilyen voltál!

– Professzor úr! – könyörgött halkán Heri. – De tessék tovább dühíteni, mert mindjárt meg fog ölni minket!

– A fiúnak igaza van! – ordította Voltmárvolt. – Ha túlfeszíted a húrt, elpattan. Dühíts fel egészen, és akkor azonnal végzek veled.

– Dehogy is végzel, dehogy is... – kacagott Dupladurr. – Hiszen nem is vagy itt valójában. Csak egy vacak kis asztrális kivetítés vagy. Egy hologram legfőlőbb, amit kintről irányítanak. Esetleg egy feltuningolt diavetítő. De hogy nem vagy itt, azt lefogadom. Hiszen ha itt volnál, akkor látnánk is. Ám mivel nem vagy itt, nem látunk. Szerintem, még csak egy gagyi hologram sem vagy, és ha nem tévedek, éppen a sarki telefonfülkéből beszélsz. Még nem találtuk meg a hangszórókat, de ami késik, nem múlik...

– Micsoda gyenge érvelés! – gúnyolódott Voltmárvolt. – Ezt a labirintust én terveztem. Tökéletes csapda, mert egyszerű, ugyanakkor zseniális. Belülről soha nem fogjátok tudni feloldani a mágiát, amely védi. De idebent az én játékszabályaim érvényesek. Bármit megtehetek veletek.

– De ettől még igaz, amit mondtam – mondta Dupladurr. – Nem vagy itt fizikai valóban, csak az asztrális szádat járatod. Gyáva kis féreg vagy, pont olyan, mint amilyen gyerekkorodban voltál. Csak a kiszolgáltatottak, a gyengék, az elesettek kínzásában leled örömet, de ha egy nálad erősebb varázslóval találkozol, már nem mersz kiállni vele. És idebent még a mágiád sem működne!

– Miket mersz beszélni nekem, te vén szatyor!? – ordította magából kikelve Voltmárvolt. – Én vagyok a világ leghatalmasabb fekete mágusa, aki legyőzte még a halált is. Rájöttél, hogy a mágiák nem működnek a labirintusban, mert a labirintusban nem működik a mágia? Ó, milyen okos vagy!

De miért érdekelne ez téged, hiszen ezsem ágában sincs, hogy bemenjek hozzátok! Különben pedig, vedd tudomásul, hogy te vagy a kis pondró, egy jelentéktelen kis porszem, akit még eltaposni sem érdemes. Nyomorúságos kis öregember vagy, akinek nagyobb a szakála, mint az esze...

– Ne merészed kritizálni a szakállamat! – fortyant fel Dupladurr. – Minden mást szidhatsz, kivéve a szakállamat!

– Szakáll? Ez? Azt hittem, csak borostás vagy... – vihogott Voltmárvolt.

– Személtáda! – dühöngött Dupladurr. – Azonnal hagyd ezt abba! El a kezeket a szakállamtól!

– Még mit nem! – röhögött Voltmárvolt. – Lefogadom, hogy nem is igazi. Szerintem műszálás... Biztos be szokott pállani a melegben... – Harminc éve növesztetem, és már egy éve a bokáig ér! Neked soha nem lesz ilyen szép szakállad, mert már nem lesz időd, hogy ilyet növessz. Hamarabb meg foglak ölni! Majd ha én öllek meg, levágom a tiédet és parókát csinálok belőle. Vagy az is lehet, hogy lábtörölt. Még nem döntöttem el – felelte Voltmárvolt.

– Atya ég! Mi lesz ebből! – gondolta a félelemtől remegve Heri, de megszólalni nem mert, csak kapkodta a fejét pánikba esve.

– Nem fogsz te megölni senkit, mert gyáva vagy, mint egy nyúl! – hahotázott Dupladurr. – Hiszen most, hogy a mágiám sem működik, még mindig annyira rettegsz tőlem, hogy elő sem mersz bújni abból a pöcegödörből, ahol lefogadom, hogy elrejtőztél.

– Mit merészség állítani? – üvöltött artikulátlan hangon Voltmárvolt. – Itt vagyok a sziget szigetén, itt vagyok a Fekete Krumplinyomóim társaságában, és várom a szövetségeseidet, akik mit sem sejtve hamarosan ideérnek. Akkor aztán két legyet ütök majd egycsapásra. Egyszer és mindenkorra leszámolok a nevetséges kis követőiddel, és persze rögtön ezután veled is.

– Talán annyira félsz az én, hm... követőimtől, hogy te magad, saját kezűleg fogsz velük harcolni? Ennyire rettegsz tőlük, hogy a nevetséges Fekete Krumplihámozóidban már nem is bízol meg?

– Ne sértegesd a híveimet, te mómia! – ordította megint Voltmárvolt. – Igen, még az előbb úgy gondoltam, én magam fogok leszámolni velük, de most annyira feldühítettél, hogy átengedem a nevetséges pancserek kiiktatását a híveimnek. Nem hiszem, hogy bármiféle gondot okoznának nekem. Nekem, akinek fontosabb dolga is van annál, minthogy a drága idejét arra pazarolja, hogy ostoba, képzetlen, pipogya varázslókat gyilkolasszon. Szíves örömet meg fogják ezt tenni hú Krumplinyomóim. Nem árt, ha kicsit edzésbe állnak megint. Hatalmas háborúra készülök, meghódítom a világot. Persze te akkor már nem leszel az élők sorában. Heri Kókler kis barátoddal együtt addigra már a föld alatt fogtok rohadni. Vagy az is lehet, hogy talán éppen itt...

– Mindig is nagyon tudtál hazudozni, dumálni, süketelni! – kacarászott Dupladurr. – De attól még a tény tény marad, hogy egy gyáva féreg vagy. Hozzád képest a betoji Cickafark egy háborús hős, akinek bátorság érdemrendet kellene adományozni.

– Mit beszélsz? – hökkent meg Voltmárvolt. – Hogy én gyáva vagyok?

– Igen, azt – erősítette meg Dupladurr. – Már közel fél órája sértegetjük egymást, de még mindig nem mertél ideállni elélem, és azt mondani, gyáva vagy, Voltmárvolt. Pedig én csak egy ostoba öregember vagyok, akinek ráadásul nemrégiben még a varázserejét is elvetted. Már szinte legyőztél, de még mindig félsz tőlem! Hát látod, Volti, ezért vagy te egy gyáva nyúl!

– Nem vagyok Volti, és nem vagyok gyáva sem! – tajtékzott Voltmárvolt. – Bátor vagyok, hatalmas és legyőzhetetlen. Nincs a világon senki, aki nagyobb lenne és erősebb, mint én.

– Mégis félsz az idős, nyugdíjas pedagógusoktól, mint amilyen én is vagyok – nevetgélt tovább Dupladurr. – Gyáva, gyáva!

– Nem vagyok gyáva, csak óvatos! – felelte Voltmárvolt sziszegve. Láthatóan megint kiütközött az a kigyó természete.

– Csigabiga gyere ki! – énekelte Dupladurr, miközben tovább kacarászott.

– Ezt nem tűröm tovább! – ordította Voltmárvolt.

– Én sem tűrném, hanem bátran előlépnék. De persze kettőnk között az a különbség, hogy te egy gyáva kis féreg vagy, én pedig egy hatalmas varázsló, aki bátor, akár egy oroszán – Dupladurr hátrafordult, megfogta egy pillanatra Heri karját, és egy szemvillanásával jelezte neki, ne szóljon egy szór sem, tudja ő, hogy mit csinál.

Herinek nem volt ideje még bólintania sem, mert egyszer csak néhány méternyire tőlük ott állt előttük Voltmárvolt. Rejtély, miként tudott ilyen gyorsan idepottyanni. Persze az is lehet, hogy nem pottyant, hanem egy titkos rejtekajtón keresztül jött.

– Tessék! Hát itt vagyok! Én vagyok! Látod már, hogy bátor vagyok? Te vagy a hazug és az ostoba, te fecsegő vénember!

Dupladurr professzor követhetetlen gyorsasággal lehajolt a földre, felkapott egy jókora követ, majd hatalmas erővel fejbe dobta vele Voltmárvoltot.

– Nesze, te piszokfajzat! – kiáltotta Dupladurr. – Lefogadnám, hogy nem tudtad, hogy senior hógolyódobó európabajnok vagyok?

Voltmárvolt homlokán csattant a kő, és a gonosz fekete mágus megtántorodott, mint egyszeri japán a földrengés közben. A homlokához kapott, és legnagyobb meglepetésére nem csak jókora púp nőtt a kobakján, hanem a feje is vérzett, méghozzá erősen.

– Most jött el az ideje, hogy elkapjuk! – kiáltotta Dupladurr, és rohanni kezdett Voltmárvolt felé. Heri némi tétovázás után követte.

Voltmárvolt nagyon megrémült, amikor amazok ketten teljes sebességgel, ordítva, halálos fenyegetéseket kiabálva, rohantak feléje. Mivel tényleg gyáva volt, akár egy átlagos féreg, sarkon fordult, majd elrohant.

– Hiába szaladsz, úgymint utolérünk! – kiabálta Dupladurr, de amikor Voltmárvolt eltűnt egy kanyarban előlük, majd a kanyar is eltűnt, legalább ilyen váratlanul, mert a labirintus hirtelen megint megváltoztatta a formáját, már tudta, hogy tévedett.

– Az ördögbe is! Pedig milyen közel voltunk hozzá! – bosszankodott Dupladurr professzor.

Heri csak lihegett mellette. A futástól és a félelemtől úgy vert a szíve, hogy azt hitte, mindjárt kiugrik a torkából.

– Professzor úr! – hörögte. – Nem kellett volna ennyire felbosszantania!

– Bizony, nem! – ordította Voltmárvolt hangja. – Nagyon nagy hibát követtetek el, nyomorultak! Sikerült úgy felbosszantanotok, hogy olyan rettenetes kínhalálban lesz részetek, amit legszörnyűbb rémálmaitokban sem gondoltatok. Én most megyek, és megépítem a Horror Házát. A Fekete Krumplinyomóim pedig hamarosan leszámolnak a nevetséges kis barátaitokkal. Rokfort hamarosan megint az enyém lesz. De ezúttal egészen. De persze ti akkor már úgysem lesztek életben.

Dupladurr ezúttal nem szólt egy jó darabig, csak magában mosolygott azon, hogy szegény Heri Kókler mennyire meg van szeppenne.

9. Egyiptomi jelen(t)és

A Nap még alig kelt fel, amikor a katonák és a fáraó intézője, Naneszivass megjelentek a szabad földművesek munkásszállásánál. Főszér kíváncsian dugta ki a fejét az ajtón. Ebben a pillanatban ébredt fel éppen, mert meghallotta az izgatott kiabálást. Egy munkás, a neve nem jutott eszébe, de a hangját valahonnan ismerte, hangosan bizonygatta, hogy nem ő az az ember, akit a katonák keresnek. Néhány másik ember is megjelent, akik megerősítették, hogy ez az ember nem Főszér, akit a fegyveresek keresnek, mert nevezett néhány házzal odébb lakik.

A katonák és az intéző nem tétováztak tovább, elindultak Főszérék háza felé. Most már ha akarhatott volna, akkor sem futhatott volna el, éppen ezért úgy döntött, inkább elébe megy a bajnak. Főszér fogta magát, felöltötte az ünneplő ágyékkötőjét, a vállára vetette a batyuját, amelyben minden fontosabb szerszáma és műszere helyet kapott, majd kísértelt az ajtón, egyenesen a katonák elé. Díszes ruhájáról, és az egy madár, három szkarabeusz bogaras kitűzőjéről azonnal felismerte, hogy melyikük lehet az intéző, Naneszivass.

– Főszer vagyok, nagyuram! Határtalan öröm és megtiszteltetés számomra, hogy a nagy és fényességes fáraó személyesen téged küldetett értem.
– Főszer illendő módon a földre vetette magát előtte, megcsókolta a lábait, majd amikor a kissé meglepett Naneszivass intett neki, hogy felállhat, talpra szökkent.

– Szóval, te vagy Főszer?! – hümmögött Naneszivass.

– Másvalakire számítottál, nagyuram? – kérdezte alázatos tisztelettel Főszer.

– Mi tagadás, azt gondoltam, hogy kicsit nagyobb vagy... – ismerte el Naneszivass. A katonák is izgatott beszélgetésbe kezdtek, de Főszer ekkor még nem tulajdonított neki nagyobb jelentőséget.

Főszer elmosolyodott:

– Sajnálom, nagyuram, de bárhogya is igyekeztem, csak ekkorára nőttem.

– A fényességes és hatalmas fáraó úgy rendelkezett, hogy látni akar téged.

– Határtalan megtiszteltetés ez nekem, nagyuram! – hajolt meg mélyen Főszer.

– Nem félsz, Főszer? – kérdezte a másik arcában kutatva Naneszivass. – A fáraó hatalmas és a haragja is néha legalább ennyire rettenetes!

– Nem félek, nagyuram! A hatalmas fáraó bizonyára több hasznomat fogja venni élve, mint halva.

– Ezt majd meglátjuk... – hümmögött Naneszivass. – És most várj egy pillanatra, Főszer. A katonáimmal meg kell játszanunk az esélyeidet.

Főszer értetlenkedve pillantott Naneszivassra.

– Ne aggódj, mi nem bánthatunk senkit. Csak azért jöttünk, hogy a hatalmas fáraó színe elé kísérjünk. De előtte még meg szoktuk tenni a téteket.

– Téteket? – értetlenkedett Főszer.

– Fogadásokat kötünk. A katonák egy része az életedre, a másik része a halálodra fogad – magyarázta Naneszivass. – Külön papiruszon meg lehet tippelni a halálod körülményeit, a kínzások számát és azt is, hogy fogsz-e majd beszélni, vagy már előbb meghalsz. Más egyéb apróságokra is szoktunk fogadni, de ezekkel nem lehet olyan nagy pénzeket nyerni, mint azzal a kettővel, amit az előbb említettem. Bár a bónuszok adott esetben sokat jelenthetnek... – Naneszivass faképnél hagyta a meglepett Főszert. Kisvártatva, akár egy tőzsdei ügynök, kiabálni kezdett: – Ki fogad rá? Igen... És ki fogad ellene? Gyerünk, fiúk, kérem a téteket! Ma volt a zsoldosztás! Ne garaszkodjatok! Itt a nagy lehetőség! Mindenki tippeljen, ma szerencse ér majd mindenkit, mert telihold napja van. Igen, kérem a téteket! Főszer csak ámult és bámult. Soha nem hitte volna, hogy a tiltott szerencsejáték már ilyen méreteket öltött a hadseregben is. Amikor mindenki fogadott, Naneszivass visszatért Főszerhez, és udvariasan megkérdezte, hogy nem szeretné-e, hogy vigye a csomagját.

Főszer meglepődött.

– A fáraó meghagyta, hogy a legnagyobb tisztelettel bánjunk veled. Azt kérte, ne bántalmazzunk, hanem udvariasan kísérjünk oda hozzá. Amikor megkérdeztem, hogy mit ért ez alatt, akkor közölte, hogy például kérdezzem majd meg tőled, hogy nem szeretné-e, hogy cipeljem a csomagjaidat.

– Hát, ha már a hatalmas fáraó is felvetette, akkor azt hiszem, nem szabadna megsértenem azzal, hogy visszautasítom ezt az ajánlatot – hajolt meg Főszer ismét.

A menet megindult, a munkások összesűgva, de leginkább szemlesütve figyelték őket. Néhányan közeledtükre inkább visszamentek a házaikba, mert féltek még a katonák látványától is. Az pedig, hogy a köztisztletnek örvendő Főszerért egy nap, vagyis ma, eljöttek a katonák, hogy a fáraó színe elé kísérjék, sokakat megrettentett.

– Nem fogunk soha elfelejteni! – kiáltotta egy elérzékenyült hang valahol a tömegben. Főszer felismerte, mert ez a jó barátja, a biztonsági őrként működő Securitas hangja volt. Kissé nehéz felfogású fickó volt, de a szíve aranyból volt. Amióta pedig Főszer egyszer kivette a vakbelét, és ezzel megmentette az életét, Securitas Főszer feltétlen hívévé vált.

– Remélem is! – intett vissza Főszer jókedvűen.

A fáraó palotája lenyűgöző volt. Olyan hatalmasnak tűnt, hogy amikor közel értek hozzá, akkor Főszer egészen megdöbben a nagyságától.

– Ebben a házban laknak a fáraó szolgálói – mondta Naneszivass vigyorogva. – A nagy fáraó egy másik épületben lakik, amely ennél százszor nagyobb. Mindjárt odaérünk.

– Óóóó – hebegte Főszer. – Ezt nem gondoltam volna – ismerte el döbbenten.

A katonák egyik fele nagy örömmel és hangosan kiáltozni kezdett, boldogan rázták a lándzsáikat, látható, hogy valami nagy öröm érte őket. Ám a fegyveres alakulat másik fele bosszankodott, és a földhöz vagdosták a lándzsáikat.

– Könnyen kitalálható, hogy melyik fele nyert a fiúknak és melyik fele veszített – heherészett Naneszivass. – Mivel nálam vannak a szelvények, majd a végén összesítjük az eredményeket. Ma jó napom van, mert eddig nyelésben vagyok. Elárulom, hogy az életedre fogadtam Főszer. Úgyhogy, kérlek, ne okoz csalódást. Próbálj a fáraóval nagy tisztelettel beszélni, ígérj meg neki mindent. Ha értesz a gyógyításhoz, nagyon valószínű, hogy a kegyeibe fogad. Ha pedig esetleg új fegyvereket is fel tudsz találni, akkor szinte biztos, hogy még hosszú évekig szolgálhatod őt.

– Érték valamelyest az orvosláshoz – ismerte el Főszer. – Fegyvereket még nem terveztem, de azt hiszem, remek ötleteim vannak, úgyhogy szívesen megpróbálnám, nagyuram.

– Remek, remek! – dörzsölte a markát Naneszivass. – Te vagy az én emberem, Főszer! Ma hatalmas nyereményre fogok szert tenni, mert eddig két bonusz nyereményem is van. Először nyertem, mert arra fogadtam, hogy nem fogsz menekülni előlünk, nem kell majd erőszakkal elfognunk. Második bonusz nyereményem pedig az volt, hogy vajon meglepődsz-e azon a kijelentésen, amikor azt mondom, ez nem a fáraó palotája, hanem csak a szolgáké. Úgyhogy kettőből kettő. Ha ezek után még életben is maradsz, megütöm a hónap eddigi legnagyobb nyereményét. Már közel négy hete nem volt telitalálat. A nyereményalap úgy felhalmozódott, hogy hatalmas pénzösszeg fogja ütni a markomat.

– Mindent meg fogok tenni azért, hogy a segítségemmel nyerj, nagyuram – hajlongott Főszer.

– Helyes, Főszer! – veregette vállon Naneszivass. – De tudod mit! A legjobb az lesz, ha magam foglak beajánlani neki. Akkor szinte biztos, hogy nem fog megöletni. Az esetek 51 százalékában ez így volt. Már tizenöt éve folytatunk ezzel kapcsolatban kutatásokat, és az eredmény egyértelmű. Az ügyfelekre jó hatással van, ha én mutatom be őket a fáraónak, mert egy százalékkal jobb így az életben maradási arányuk.

– Hát ez valóban csodálatos lenne! – mosolygott Főszer. – Határtalan kegy ez tőled, nagyuram!

– Tudom, fiam, tudom! – nézett le Főszerre jóságosan a nálánál jóval magasabb Naneszivass. – Nem is értem, miért vagyok hozzád ennyire jó, hiszen még szinte nem is ismerlek?

Főszer nem szólt, csak hajlongott.

A fáraó palotáját néhány perc múlva érték el. Ez tényleg sokkal nagyobb volt, mint a szolgáké. Főszer annyira elámult, hogy még a száját is eltátotta. Annyira megdöbben, hogy még a háta mögött zajongó, megint a fogadásaik miatt örömködő vagy bosszankodó katonákat sem hallotta.

– Igen, hároból három eddig! – csapott a magasba Naneszivass. – Mondom, hogy ma jó napunk van! Tudtam, hogy el fogja tátani a száját! Nyelésben vagyok, fiúk! Csak így tovább, Főszer!

Főszer csak vigyorgott, de azért érzett egy kis izgalmat, amikor Naneszivass oldalán megindult a döbbenetes méretű épület felé. A katonák menet közben elvonultak, így most már csak ketten lépkedtek a lépcsőkön, amely a hatalmas épülethez vezetett fel.

– Tudom, hogy sikerülni fog! – veregette hátba Fószer Naneszivass.
– Magam is remélem, nagyuram! – felelte Fószer kissé kiszáradó szájjal.

A palota aijtájában a testőrség sorfala előtt vonultak be a fényességes fáraó színe elé. Még mielőtt Fószer jobban szemügyre vehette volna a fáraót, Naneszivass finoman kirúgta a lábait, jelezve ezzel, hogy itt most azonnal a földre kell borulni.

Fószer és Naneszivass éppen a földre voltak borulva, amikor a fáraó rettentő módon elkezdett nevetni.

– Tudtam, tudtam! – kiabálta és felpattant színarany trónjáról. – És nyertem, nyertem! – kiabálta örömmel és a feleségéhez, Nőfejtűhöz fordult.

– Látod asszony, megmondtam, hogy Naneszivass személyesen fogja bekísérni! Mivel te az ellenkezőjére fogadtál, így most az enyém a Nílustól keltre eső északi országrész fele, amit feltettünk a nyereményalapba.

– Ez nem igazság, Nabunkódonor! – kényeskedett Nőfejtű. – Mostanában mindig te nyersz. Néha olyan érzésem van, mintha manipulálnád a fogadást. Mintha előre megbeszelnéd Naneszivassal, hogy mi fog történni.

– De drágám! Hát mit merészeled feltételezni egy élő istenről, magáról Ré-ről, aki lényegében én vagyok és egyenlő a napistennel?

– Én nem merészelek feltételezni semmit, fenséges hatalmas fáraó – visszakozott Nőfejtű. – Nem bánom, elismerem, vesztettem. Tiéd az az előbb megnevezett országrész.

– Hurrá, nyertem, igen, ó, igen! – ugrott a magasba a fáraó, és örömtáncot lejtett. Körülötte a szolgák is izgatottan beszélgetni kezdtek, és amíg a fáraó és a neje nem figyeltek oda, kézen-közön gyorsan pénzek cseréltek gazdát.

Miközben Fószer és Naneszivass még mindig a földön feküdtek és a hideg követ melegítették a hasukkal, a fáraó intett az egyik szolgának. A szolga térült-fordult, majd kisvártatva behozott egy kerekeken gördülő aplikációs táblát, amelyen cserélhetőek voltak az országrészek. Az ország egyik fele piros volt, a másik meg kék. A piros volt Nőfejtűé, a kék pedig Nabunkódonoré. A piros országrészek azonban már csak egy picit kis helyen csoportosultak, a többi országrész már mind-mind kék volt, akár az óceán.

– Nyerésben vagyok! – örömködött a fáraó, és még mindig ugrált örömeiben.

– Nekem meg megfájdult a fejem! – bosszankodott a neje, majd a kíséretével együtt elvonult.

– Hé, ti ketten! – kurjantott a fáraó! – Gyertek ide, de rögtön!

Fószer és Naneszivass a fényességes fáraó elé járultak.

– Remek munkát végeztél, Naneszivass! – dörzsölte a kezét a fáraó. – Leléphetsz! A megbeszélte kenőpénzt, amiben a fogadás megnyerésének elősegítése érdekében megegyeztünk, a kenőpénzügyi kincstárnokom ízben kifizeti neked.

– Köszönöm, ó fényességes! – hajbókolt Naneszivass. – Máris színe elé járulok! De íme, itt vannak Fószer holmijai ebben a zsákban, amelyeket most lábaid elé teszek.

Naneszivass miközben kihátrált, még észrevétlenül rákacsintott Fószerre, aki sajnos ezt nem vette észre, mivel ha az emberre észrevétlenül kacsintanak rá, akkor azt nem tudja észrevenni.

– Szóval, te vagy Fószer! – mérte végig a fáraó egy perc elteltével hősünetet.

– Igen, hatalmas és fényességes fáraóm! – vágta hanyatt magát a fáraó előtt Fószer.

– Nos, nem azért hívatlak, mert elégedetlen volnék Kófaragói munkáddal. Nem akarlak megbüntetni, sőt, meg akarlak jutalmazni.

– Köszönöm, fáraóm! – hálálkodott Fószer.

– Fülembé jutott, hogy milyen remek újításokat javasoltál a nagy piramisom építésével kapcsolatban. Néhány hónap telt csak el, de máris látom, hogy az ötleted be fog válni. A nyugodtan mondhatom, hogy korszakalkotó jelentőségű ötleted, mely szerint egyszerre kezdjék el építeni a munkások a piramis valamennyi oldalát, ne pedig csak mondjuk, a keletit, remekül bevált. Azóta a piramis már nem dől le állandó jelleggel, és már látok reményt rá, hogy még az életem folyamán megépül. Úgyhogy, Fószer, tudd, hogy hálás vagyok neked, hiszen az életemet köszönhetem neked.

– Az életedet, ó, fáraóm? – csodálkozott Fószer.

– Igen, méghozzá az örök életemet! – bólogatott a fáraó. – Ha nem készül el a piramisom, lemaradok az örök életről. És azt pedig nem akarom. Annyira nem, hogy szinte belehalnék, ha így történne. Úgyhogy, óriási nagy szolgálatot tettél nekem. Hatalmas kegyet akarok feléd gyakorolni. Ezért úgy határoztam, hogy kérhetsz tőlem akármit, teljesíteni fogom.

– Lehetnék én helyetted, ó nagy fényességű, a fáraó? – vetette fel némi töprengés után Fószer.

– Nem, ezt az egyet nem lehet! – nevetett a fáraó. – De ezen kívül bármit kérhetsz.

Fószer töprengett egy darabig, majd kibökte:

– Szeretnék az udvari főtudósod lenni. Találmányokat ötléne ki, hatalmas orvostudományi csodákat művelne, sőt, még legyőzhetetlen fegyvereket is tervezne neked, ó, hatalmasság!

– Fegyvereket is? – harapott rá a csalira a fáraó.

– Bármit! – bólogatott Fószer. – Néhány segítőre szükségem van, akik nekem dolgoznának, de igazából egy közepesen jó fizetéssel, de élethosszig tartó alkalmazással már megelégednék. Persze az élethosszig tartó azt jelentené, hogy engem semmiképpen sem szabad soha megölnöd, sem neked, sem másnak, és meg kell várni, hogy természetes halállal hunyjak el.

– Minden megoldható, Fószer, vedd úgy, hogy máris el van intézve. De ez a természetes halál nem lesz egyszerű. Annyi itt az intrika, a gonoszkodás, a féltékenykedés és a mérgezés, hogy szinte minden évben meg szokott valaki halni teljesen véletlenül is. Általában a szándékos halál ötvenszer gyakoribb, de sajnos, egyre több a rosszul kivitelezett gyilkosság, a trehány merénylet, a halálos mérgek nem eléggé átgondolt használata.

– Ez rossz hír, nagyon rossz! – sajnálkozott Fószer.

– De tudod mit, majd megoldom ezt a problémát is, ha tervezel nekem egy csodafegyvert, ami legyőzhetetlenné tesz, amely kiterjeszti a hatalmamot és melynek birtokában én leszek a világ legerősebb és legnagyobb ura.

– Minden megoldható, ó, fényességes Fáraó! – biztosította Fószer.

– Rendben, Fószer, akkor vedd úgy, hogy fel is vagy véve. Lesz egy magánlakosztályod a palotámban, étel, ital, illatszerek, nők, férfiak, transzvesztiták, semleges neműek, bármi a rendelkezésedre áll. – A fáraó intett a teremszolgák egyikének, és megparancsolta neki, hogy vezesse a hálálkodó Fószer az új kérésébe.

Amikor közölte vele a szolga, hogy ez itt minden az övé a mai naptól kezdve, Fószer elámult a hatalmas gazdagságon. Miután kitombolta magát örömeiben, hogy mekkora ugrást tett a karrierjében felfelé, leheveredett az ágyára és mély álomba zuhant, mert a nagy öröm is néha úgy kimeríti az embert, mintha valami rossz történt volna vele.

Maga sem tudta, hogy meddig aludt, mélyen, álomtalanul, amikor egyszer csak megjelent egy nagyon valóságos és élethű álomban Dupladurr professzor, és a következőket mondta neki:

– Fószer! Én vagyok az, Krampusz Dupladurr professzor! Nem tudok többé eljönni hozzád, mert bajba kerültem. Egy csapdába, amiből egyelőre nem tudok kiszabadulni. De nem feledkeztem meg rólad, barátom! Soha ne csináld meg a Fáraó Átkát! Ne állj a fáraó szolgálatába! Soha ne állj

szóba Magawatt Voltmárvolt, mert különben el fog pusztulni a világ! És most jól figyelj rám, mert nem tudom, csak egyszer elmondani, mert mindjárt lejár az időm: Most el fogom magyarázni, hogy hogyan kell időgépet csinálni...

10. Csata

Miután Cvölf az elf megszerezte a Varázskönyvet az amazonoktól, és visszaúszott a ruháiért a másik partra, majd felöltözött és újra felfegyverkezett, útnak indult ismét. Zárójelben azért megjegyezhetjük, hogy milyen biztonságos világ is volt ez, ahol az ember, vagyis az elf egy álló óráig őrizetlenül hagyhatta a drága fegyvereit, íjat, nyilat, dobótöröket és rendes töröket, az ősenek felbecsülhetetlen értékű kardját, valamint a ruháit, és mire visszatért, a cuccai még mindig ott voltak a helyükön, a kutya sem akarta ellopni.

Bizony, ilyen csak a mesében van, de jó tudni, hogy legalább létezik ilyen mese. Vannak bizony olyan országok és olyan helyek ezen a nagyvilágon, hogy az ember kiteszi egy pillanatra az autóból vezetés közben a bal kezét, és amikor visszahúzza, addigra már le is lopták az óráját.

Cvölf azonban nem foglalkozott most a biztonság kérdéseivel, hanem belelapozgatott a könyvbe, amelyben olyan varázseljárásokat és mágikus okosságokat talált, amelyeknek legnagyobb részéből egy kukkot sem értett. De mivel olvasott volt, éppen ezért okos is, azonnal rájött, hogy ez a Varázskönyv egy hatalmas nagy kincs. Úgy okoskodott, hogy bizonyára nem véletlen, hogy az amazonok nem szívesen adták oda neki. És nem véletlen az sem, hogy neki ezt a könyvet kellett megtalálnia, és bizonyára az sem véletlen, hogy ezt a könyvet neki éppen Heri Kóklernek kell majd elvinnie.

Cvölf továbbra is hegyeken, völgyeken kelt át, a knamezőkön sétált, vízfolyásokon, természetvédelmi területeken, katonai lőtereken vágott keresztül. Ám mivel bolondé a szerencse alapon neki ezer szerencséje volt, így sehol nem robbant fel, nem lőtték le, mint egyik vadász a másikat szokta a nagy izgalomban, amikor a vadat várják a haver helyett. Hanem unalmas és eseménytelen két nap után megérkezett egy tisztásra, ahol legnagyobb meglepetésére egy igazi óriás küzdött tucatnyi, feketébe öltözött, fekete krumplinyomókkal díszített köpönyeget viselő varázslóval.

Cvölf annyira meglepődött, hogy amikor meglátta a harcolókat, egy pillanatra nem is jött rá, hogy ez az óriás Heri Kókler egyik legjobb óriás barátja, Rubeóla Hibrid. A gonoszok, akikkel pedig a feldühödött óriás halált megvető bátorsággal harcolt, nem mások, mint Gigawatt Voltmárvolt legkegyetlenebb és legkiválóbb fekete mágusai, a Fekete Krumplinyomók. Cvölf első rémületében visszaugrott egy fa mögé, és onnan lesett kifelé. A küzdelem egyenlőtlen volt, a csata pedig rosszul állt Hibrid szempontjából.

– De hiszen ez Hibrid! – jött rá Cvölf is ebben a pillanatban. Persze, jobb később, mint soha. Cvölf elsápadt, azután meg elvörösödött, amikor meglátta, hogy kikkel harcol az óriás.

– A Fekete Krumplinyomók! – suttozta magának. Lekapta a válláról az íjat, majd a tegezéből, amelyet soha nem magázott, egy nyílveesszőt vett ki, és ráhelyezte az idegre. De nem csak az íj, hanem Cvölf is tiszta ideg volt. Úgy remegett a keze, hogy két lépésről nem hogy egy embert, de még egy kerítés falát sem lett volna képes most eltalálni.

Cvölf mélyeket lélegzett, és igyekezett megnyugodni. Bár ebben Hibrid kiabálása némileg akadályozta:

– Nesztek, nyomorultak! Gyertek csak, gyáva férgek, hogy a fene ette volna meg az anyátokat! Az apátok mindenéről meg nem is beszélve! Hogy inkább maradtatok volna mindannyian a pokolban! De tudjátok mit?

– Nem? – kérdezték meglepődve eddig az óriás körül rajzó, és őt varázspálcáikból villámként felfénylő gyilkos átkokkal romboló Krumplinyomók. Egy pillanatra megálltak, és kíváncsian figyelték a hőiesen harcoló óriást, aki boszorkányos ügyességgel forgatta a kezében szorongatott bunkót, amely olyan hatalmas nagy bunkó volt, hogy mindenki azonnal tudta, ha ránézett, hogy ez a bunkó aztán tényleg soha nem járt faiskolába.

– Visszasküldelek titeket mind egy szálig a pokolba! – ordította Hibrid, majd azonnal rárontott két Fekete Krumplinyomóra, akik riadtan rebbentek szét előre.

Cvölf halottakat keresett a csatatéren, de halottak nem voltak, sem sebesültek. Ennek az lehetett az oka, erre az elf két perc alatt rájött, hogy bár Hibrid hatalmas és erős volt ugyan, de a Fekete Krumplinyomók viszont gyorsak voltak, és Hibrid minden egyes halálos csapása előtt kitértek. Ám a varázspálcáikból az óriásra záporozó átkok szinte mindegyike Hibridbe vágódott. Az óriásnak óriási ereje volt, ezért nem lehetett egykönnyen legyőzni, ráadásul, mint egykori *levezetős* hallgatónak, volt annyi gyakorlata a varázsvédekezésben, hogy ne lehessen azért egy-két halálos átkokkal megölni.

Cvölf ekkor felfigyelt arra, hogy Hibrid már rettentően fáradt. Ezt abból következtette ki, hogy a bunkóját egyre lassabban lóbálta, és most már egyre kisebb lyukakat ütött vele a földbe.

– Meg kell mentenem Hibridet, meg kell mentenem Herit és meg kell mentenem a világot! – mondta izgatottan Cvölf, és elszánt tekintettel felajzotta az íjat. Beszívta a levegőt, bent tartotta, majd elengedte az első nyílveesszőt, amivel a hozzá legközelebb álló Fekete Krumplinyomót célozta meg. Igen ám, csak hogy a megcélzott áldozat gyorsan és sebesen mozgott, elugrott a nyílveessző elől, amely így Hibrid fenekébe fúródott!

– Áúúú! – ordított fel az óriás. Amikor meglátta a fa mögül kikandikáló, riadt képű elfet, felordított!

– Hát te meg ki a fene vagy?

– Cvölf vagyok, az elf! Azért jöttem, hogy megmentselek!

– Inkább ne mentsél meg! – ordította Hibrid, és kitépte a nyílveesszőt a fenekéből. Ettől még jobban ordított, ami bizony fenyegető látvány volt. A Fekete Krumplinyomók is hátratántorodtak, és felváltva bámulták Hibridet és Cvölföt az elfet, aki az előbb meglötte az óriást. Egyelőre abbahagyták a támadást, és várták, hogy kiderüljön, hogy ez a fura figura vajon kivel van, és mit akar itt egyáltalán.

– Azt mondd, hogy elf vagy? – bődült nagyot Hibrid.

Cvölf annyira meg volt illetődve, hogy nem mert megszólalni, csak bólogatott.

– Ha elf vagy, akkor miért nem lösz pontosan azzal a vacak nyiladdal? Ha engem akarsz megmenteni, akkor miért az én hátsómat gondolod céltáblának?

– Bocsánat! – hebegte Cvölf. – Ne haragudj, Rubeóla, véletlen volt.

– Honnan tudod a keresztnevedet? – lepődött meg Hibrid. – Szinte senki nem hív így, mindenki Hibridnek szólít.

– Olvastam az eddigi összes Heri Kókler könyvet és mindent tudok rólad – vallotta be Cvölf.

Hibrid még egyszer megnézte Cvölföt, majd megrázta a fejét – Te nem lehetsz elf! Azok magas, szőke, kékszemű fickók, sudár termetűek, halkan járnak mint az árnyék, egész nap képesek egy vágató ló sebességével loholni az erdőben, és halálos pontossággal bánnak az íjjal. Te abszolúte nem ilyen fickónak tűnsz, és mint látom, csapnivalóan nyilazol! Bár, ami fura, hogy hegyes füled van neked is...

– Ezer bocs! – kért elnézést Cvölf. – Azonnal jóvá teszek mindent.

– Rendben! – bólintott az óriás. – Mutasd meg, hogy nem egy vacak kis erdei gnóm vagy, mint aminek kinézel, hanem egy igazi elf! Cvölf összeszorította a fogát és újabb nyílveesszőt tett az idegre.

Hibrid dühösen fújtatott egyet, majd visszatért a munkadarabjához, akit az előbb *félbe hagyott*. Ugyanis Hibrid az imént véletlenül eltalálta a bunkójával az egyik fekete Krumplinyomót, amitől az áldozat egyik keze leszakadt. És a másik is, meg a két lába. Olyan rosszul nézett már ki, hogy ebben a kéz és láb nélküli állapotában igazi katona nem, legfeljebb csak törzsőrmester lehetett volna.

– Ez az, így harsognak az óriások! – ordította Hibrid, mert ebben a pillanatban kezdett megrészegülni a vad csatától és a vér szagától. A Fekete Krumplinyomó ordított, mert rosszul érezte magát és szerintem, haza akart menni. De erre nem volt sok esélye, mert Hibrid felordított, meglegette a bunkóját, és mint egy élő golflabdát, a törzsőrmesterré vált, se keze-se lábú fickót a többi közé ütötte. De nem csak hogy oda ütötte, hanem ezzel a remek mozdulattal három ellenséges varázslót is letarolt, akár egy kugligolyó a bábukat.

Cvölf az előbb kilőtt nyílveesszője után, amely Hibrid hátsójába fúródott egy másikat tett az idegre. Megint gondosan célzott, majd lőtt egy nagyot. A megcélzott, egy Fekete Krumplinyomó volt, aki Hibrid felé rohant, hogy a hátába kerülve egy halálos átokkal keresztülszúrja. Hibrid, aki négy másikkal hadakozott, és mivel hátul nem volt szeme, nem vette észre ezt a gonosz merénylőt. Az aljadék már éppen Hibridre irányozta a pálcáját, és ki akarta mondani a gyilkos varázslatot, amikor a fenekébe fúródott Cvölf nyílveesszője.

– Ááááá! – ordította a Krumplinyomó, és fájdalmas arccal hátrafordult, hogy kihúzza a nyílveesszőt az ülepéből. De ez nem volt egyszerű, mert Cvölfnek csakis kampós végű, harci nyílveesszői voltak, amelyeket egy halandónak, aki nem volt óriás, nem lehetett csak úgy kihúzni, legfeljebb beletörni. A Fekete Krumplinyomónak is csak ennyit sikerült elérnie. Abban a pillanatban, amikor letörte a nyílveesszőt, felnézett. A fájdalomtól és dűhtől eltorzult arcában égő gonosz sárga szemei találkoztak Cvölf pillantásával. A Fekete Krumplinyomó felemelte a varázspálcáját, készen arra, hogy hamuvá varázsolja a tekintettől szinte megbabonázott Cvölföt, amikor a semmiből egy hatalmas erővel érkező bunkó lecsapott a fejére, és valószínűleg péppé zúzta az egész fekete figurát. Azért nem lehet ezt biztosan állítani, mert a nagy kráterben, amely az ütés nyomán keletkezett azon a helyen, ahol az alak az előbb még állt, már csak valami bizonytalan színű biomassza csicsogott a földben.

– Köszönöm! – hebegte Cvölf. – Megmentettél!

– Ahogy te is engem! – kacsintott Hibrid, és hirtelen hátrafordulva, kissé leguggolva, fél fordulatból, akkorát suhintott, hogy három Fekete Krumplinyomót sikerült lekaszálnia.

Cvölf újabb nyílveesszőt lőtt ki egy Hibridet támadó alakra. A nyílveessző azonban egészen másfelé röpült valamiért, mint ahová kilötte. Igaz, óriási szerencsére elsuhan Hibrid lábai között, nem szakított le közben semmit, nem okozva az óriásban óriási károkat, hanem tovább suhan és átlőtt egy ordítóva rohanó ellenséges varázslót, aki éppen halálos átokkal akarta megsemmisíteni Hibridet.

Cvölföt először majdnem kiverte a víz, hogy már megint milyen veszélyes lövést eresztett meg. Ám amikor látta, hogy a nyílveessző milyen remekül célba talált, igaz, egyáltalán nem oda, ahová ő szánta, az elf kihúzta magát, és növekvő önbizalommal újabb és újabb nyílveesszőket lövöldözött ki.

A Fekete Krumplinyomók nem voltak ostobák. Már világosan tudták, ahhoz, hogy legyőzzék Hibridet, az elfet is ki kell nyífantaniuk. Kettéosztották erőiket, és most már négyen Cvölföt is halálos átkokkal támadták. Cvölf annyira megrémült, hogy rémületében elkezdett percenként tizenöt nyílveesszőt kilövöldözni. Legnagyobb meglepetésére mindegyik célba talált, és a rátámadó Fekete Krumplinyomók, leginkább egy sündisznóhoz hasonlítva, halkan jobblétre szenderültek.

– Tudok nyilazni! – ordította diadalittasan Cvölf.

Hibrid éppen egy Fekete Krumplinyomó karrierjét és őt magát is kettétörte a bunkójával, amikor a fák közül előbukkant Meggenya professzor. De nem csak előbukkant, hanem boszorkányos gyorsasággal és ügyességgel, akár egy vadászó nagymacska, rávetette magát az utolsó életben maradt ellenséges fickóra, és a varázspálcájának hegyével egy perc alatt halálra csiklandozta. A csataterem remek látványt nyújtott. A három győző körül tucatnyi, láb alól eltett Fekete Krumplinyomó hullája díszelgett.

– Győztünk! Győztünk! – ordította Cvölf, és előrohant a fák közül.

– Sima győzelem volt! Persze leszámítva azt a kínos jelenetet, amikor popon lőttél, te törpe! – fenyegette meg tréfásan Hibrid.

– Nagyon sajnálom! – sajnálkozott Cvölf.

– Hát még én! – vigyorgott Hibrid. – De nem haragszom, mert derekasan harcoltál. Cvölf kissé elpirulva a szemtől pofába történő megdicsérestől, most picit zavartan, de azért nagyon tiszteletteljes arccal hajolt meg Meggenya professzor asszony előtt.

– Kinyerma Meggenya professzor asszony! Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Cvölf vagyok, az elf.

– Örvendek, Cvölf! – rázta meg a kezét Meggenya professzor. – Engedd meg, hogy gratuláljak neked! Igazán hősieen harcoltál! Meg kell mondjam, hogy minden elismerésem a tiéd, hiszen kiválóan lőttél az ijáddal.

– Tegyük azért hozzá, hogy némi bizonytalankodás után jött bele igazán a fiú! – vigyorgott Hibrid, és némileg eltűnözve a fájdalmát a hátsóját masszírozta. – Meggenya professzor! Ön a legjobbkor érkezett! Ha nem intézi el azt az utolsó figurát, akkor azt is nekünk kellett volna.

– Cvölf vagyok, az elf! – rázott kezét Hibriddel a kiváló lövész.

– Én meg Hibrid vagyok. Nagyon örvendek! De mondd csak, kiskomám, mi járatban vagy te itt, ahol a madár sem, csak ellenséges Fekete Krumplinyomók hadserege jár?

– Hosszú történet ez! – felelte óvatosan Cvölf.

– Mondd csak el bátran! – bízta Meggenya is.

Cvölf a csatamező közepén, ellenséges hullák között, töviről hegyire elmondott mindent, ami vele történt eddig. Mesélt a rémálmáról, mesélt a vándorlásáról, elregélte az amazonokkal történt kalandját, és megmutatta a Varázskönyvet is, amit sikerült megszereznie.

Meggenya professzor, amikor meglátta a könyvet, teljesen elámult. Olyan izgalomba jött, hogy bár leplezni akarta örömét és csodálkozását, mégis majdnem felkiáltott örömeiben.

– Cvölf, az elf! Olyan hatalmas szolgálatot tettél nekünk azzal, hogy megszerezted ez a Varázskönyvet, hogy azt el sem tudod képzelni!

– Ó, én sok mindent el tudok képzelni, mert igen élénk a fantáziám – szerénykedett Cvölf.

– Ebben a Varázskönyvben benne foglaltatik minden mágikus eljárás, minden varázskötés és annak oldása is. Aki ennek birtokában van, az a leghatalmasabb és a legrefináltabb varázslók tudásával fog rendelkezni. Hajó kezekbe kerül, akkor a világban béke, rend, harmónia és boldogság fog uralkodni. De ha rossz kezekbe kerül, akkor a világot olyan pusztítás és rettenet érheti, amely eddig még soha nem következett be.

– Jaj nekem! – fogta a fejét Cvölf. – Akkor ez egy rettentően veszélyes könyv!

Hibrid is bólogatott.

– Magam is úgy vélem, hogy egy ilyen könyvet azonnal biztonságba kellene helyezni.

– Haladéktalanul meg fogom ezt tenni, de erre várnotok kell egy percet, mert meg kell nézzek még benne valamit – Meggenya professzor fellapozta a könyvet, a tartalomjegyzékből kikeresett valamit, majd figyelmesen elolvasta amit akart. Majd a homlokához kapott és felkiáltott! Ó, hát ezt csinálta az az átkozott Voltmárvolt! Mindjárt gondolhattam volna! De most már tudom, hogy mit tehetünk azért, hogy levegyük az átkot és kiszabadítsuk Dupladurr professzort és Heri Kóklert.

– Mit? – kérdezte Hibrid és Cvölf egyszerre.

Ám Meggenya professzor nem tudott válaszolni, mert ebben a pillanatban egy ellenállhatatlan erő kitépte a kezéből a Varázskönyvet, amely a levegőben sűrítve a tisztás másik oldalán álló férfi kezébe repült.

Magas, erős férfi volt, de vonásai nem szépek, hanem gonoszak és rútak voltak. A tekintete pedig kegyetlen volt, akár egy prédára leső kígyóé.

– Voltmárvolt! – sikoltotta Meggenya, és előrántotta a varázspálcáját.

– Kedves Kinyerma! Azt hittem, az előbb már éppen eleget harcoltál! Vigyázz magadra, mert a te korodban már nem árt az óvatosság! – nevetett

gonoszul Voltmárvolt.
– Te korcs féreg! – szitkozódott Meggenya. – Védj magad, ha kedves az életed!
– Nagyon tévedsz, ha azt gondolod, hogy harcolni akarok veled! – hahotázott Voltmárvolt.
– Nem akarsz harcolni? – lepődött meg Meggenya.
– Nem! – erősítette meg Voltmárvolt. Hibrid és Cvölf is csodálkozva nézett Voltmárvoltra.
– Ez a Varázskönyv sokkalta jobban érdekel, mintsem hogy azzal töltsen el ezt a remek napot, hogy veletek játszadozzam. Ellenben itt vannak kiváló Fekete Krumplinyomóim, akik már alig várják, hogy véretek vegyék.
– Már nincsenek itt! – mondta Hibrid. – Mind egy szálíg legyőztük őket!
– Ó, Rubeóla! Sokkal ostobább vagy, mint harminc éve! Talán máris utolért az agkori szenilitás? Hát nem gondolsz arra, hogy ezek csak a felderítőim voltak?
– Hát... mi tagadás... nos... hmm... erre nem gondoltam – vallotta be Hibrid.
– Na látod! – heherészett Voltmárvolt. – Pedig gondolhattál volna rá! De persze a te agyi képességeiddel az is nagy dolog, hogy már ügyelni tudsz a ki és belégzéseidre, és nem fulladsz meg.
Hibrid vicsorgott, Meggenya dühöngött, Cvölf pedig egy nyílvestűt helyezett az idegre és kilőtte Voltmárvolt felé. De a nyílvestűt hiába is bűbájlta meg a legutóbbiakhoz hasonlóan Meggenya, hogy hajszálpontosan a célba érjenek, ez a nyílvestű amint Voltmárvolt közelébe ért, a fekete mágus egyetlen kézmozdulatára szappanbuborékká vált. Voltmárvolt felemelte hegyes karmokban végződő ujjait, és hahotázva kipukkasztotta a szép nagy buborékot.
– Cvölf, te kis gnóm! Hát tényleg azt gondoltad, hogy ártani tudsz nekem?
– Igen! – vallotta be Cvölf.
– Mekkora tévedtél! – ordította hirtelen, minden átmenet nélkül Voltmárvolt, és intett egyet. Erre vagy kétszáz Fekete Krumplinyomó bukkant elő az erdőből, és körbevették őket.
– És most, ha megengeditek, én távozom. Ma még sokat kell olvasnom, úgyhogy a fiúkra bízom a mészárlást – Voltmárvolt sátáni kacajt hallatott, majd egy pukkanást követő fekete füstben eltűnt.
– Nem adjuk olcsón az életünket! – ordította Hibrid, és megmarkolta a bunkóját.
– Abban biztosak lehettek! – kiáltotta Meggenya professzor is, és előreszegezte a varázspálcáját.
Cvölf nem szólt semmit, csak egy újabb nyílvestűt illesztett az idegre.
– Remélem, ez már nem lesz olyan selejtes, mint az előbbi – motyogta maga elé.
Amikor az ellenség megindult feléjük, Cvölf elengedte a nyílvestűt. Legnagyobb ámulatára az egyetlen kilőtt nyílvestűből osztódásos varázseljárással hirtelen kéttucatnyi lett, és mind belevágódott egy szempillantás múlva a gonoszán ordító Fekete Krumplinyomókba.
Cvölf legalább annyira meglepődött, mint amennyi az ellenséges mágusok – haláluk előtt egy másodperccel.
Meggenya professzor elmosolyodott, és barátságosan csak annyit mondott:
– Cvölf! Már az előbbi csata folyamán megbűvöltem az íjadat! Úgyhogy ne vacakolj, ne célozgass, csak lövöldözz nyugodtan össze-vissza! A nyílvestűid célba fognak találni, erről én gondoskodom!
Cvölf arca egy pillanatra felderült.
– Köszönöm, professzor! Világ életemben ilyen fegyverre vágytam!
– Hát akkor használd, barátocskám! – sürgette Meggenya.
Hibrid észrevette, hogy Meggenya professzor kezében egy tűzgolyó materializálódik, ami elkezdett növekedni, és hamarosan akkora lett, mint egy teniszlabda. Az óriás erre bólintott, majd felemelte a bunkóját, mert mindjárt rájött arra, hogy hamarosan újabb sportos hadművelet fogja kezdetét venni.

11. Mágia mágia ellen

– Most! – kiáltotta Meggenya professzor, és feldobta Hibrid elé a tűzlabdát, amely ezidáig lassan, de mégis folyamatosan növekedett a kezében, akár egy lufi.
Persze ez a hasonlat, mint minden rendes hasonlat, erősen sántított. A lufi nem lufi volt, hanem egy fortyogó, izzó tűzgömb, félelmetes fegyver, a rettenetes kínhalál maga.
Hibrid tudta ezt, és olyan precizitással ütötte meg a bézbőlütővé nemesedett bunkójával, olyan finoman, mégis határozott erővel, hogy a tűzgolyó remek pályát leírva, de anélkül, hogy még túl korán, előttük szétrobbant volna, az ellenség felé sűrített. Miközben repült, több láb átmérőjű gömbbé fúvódott, majd ezernyi izzó, lángoló darabra robbant szét az elképedt és halálra vált Fekete Krumplinyomók fölött.
Ám közöttük is voltak természetesen képzett varázslók, sőt, a fekete mágia iszonyatos erejét birtokolták, amelyet fehér mágus soha nem tapasztalhatott volna meg anélkül, hogy a saját lelkét ne kellett volna adnia érte. Nem véletlen tehát, hogy a gonosz és sötét mágusok közül néhányan azonnal fekete energianyalábokat bocsátottak ki a tűzgolyó felé. Kifelé fordított tenyerük közepéből különös erő terjedt, felemelkedett a levegőbe, majd egyetlen hatalmas, forgó feketeséggé állt össze. Ez az erőter kisvártatva szétfutott felettük gömb alakban, és felfogta a milliányi halálos lángcsóvát, amely Meggenya és Hibrid közös lángbombájából záporozott feléjük.
– Gyenge próbálkozás, Meggenya! – hahotázott egy holló károgó hangján az egyik fekete csuklyás alak. A rusnya pófája nem látszott tisztán, de a professzor azonnal megismerte, hogy ez a valaki nem más, mint Lucifer Máyfolt, Voltmárvolt jobbkeze, feltehetően a haderő parancsnoka.
– Máyfolt! – vicsorogta Meggenya. – Végre, szemtől szemben találkozunk!
– Ne örülj ennek, boszorkány! Ez egyszersmind életed utolsó legszörnyűbb másodperce is egyben! – hahotázott. Felemelte a varázspálcáját, kettőt suhintott vele, és Meggenyára mutatott, így tett a közvetlenül mellette álló öt másik Fekete Krumplinyomó is. A pálcáikból fekete, kígyószerű villámlás cikázott elő, és hihetetlen sebességgel a kör közepén egymás hátát fedező, egyelőre elszántan védekező Meggenya professzor, Hibrid és Cvölf felé vágódott. Úgy sűrített, suhogott a levegőben, mint valami rettenetes pörgő légörvény.
Meggenya azonban nem hiába volt a földkerekség egyik legkiválóbb és legnagyobb erejű fehér mágusa. Gúnyosan felnevetett, majd megérintette Hibrid és Cvölf vállát, mire a másik két harcostársával egyetemben olyan villámsebessen szökkent fel közel ötven láb magasra, hogy a rendkívüli emelkedéstől és a rájuk nehezedő hihetetlen gravitációs erőtől mindannyiuk arca eltorzult, és ha nem is veszítették el az eszméletüket, mindenesetre megszedültek egy kicsit.
A Fekete Krumplinyomók, akik az előbb körbevették őket, döbbenet bámulták, hogy amazok hárman a rendkívüli súlypontemelkedés következtében úgy eltűntek a kör közepéről, mint a gomolygó köd a ragyogó napsütésben.
Igen ám, de a nagy elcsodálkozás és bámulás közben azok a Fekete Krumplinyomók, akik Máyfoltékkal ellentétes oldalon álltak, elfelejtettek védekezni az eredetileg másnak szánt halálos energia ellen. Az pedig, mint minden újtára bocsátott és szabadjára engedett gyilkos varázserő,

értelem és érzelem nélkül megszáldogott tovább, és lenyakazott féltucatnyi varázslót, méghozzá a saját haderő emberei közül.

– Ördög és pokol! – káromkodott Mátyólt. – Azonnal alakzatba rendeződni!

Meggenya professzor és repülő barátai odafönről látták, hogy a rengeteg Fekete Krumplinyomó, akik ezidáig kör alakot formáltak, és így tartották őket bekerítve, fél perc alatt egyetlen, hatalmas félkörre rendeződött.

– Adj egy nyílveesszőt, Cvölf! – mondta a teljesen meglepett és még levegőt venni is elfelejtő elfnek Meggenya.

Amikor az elf odanyújtott egyet a tegezéből, amit sohasem magázott, Meggenya megsuhogtatta a varázspálcáját és átkot mormolt, majd megérintette a nyílveessző hegyét. Amikor ezzel megvolt, visszaadta Cvölfnek.

– Ezt lödd ki! – utasította Cvölföt, aki nem habozott, hanem kilötte, ahogy megparancsolta neki Meggenya professzor.

– Jaj, professzor! – sápirozott halálra váltan Hibrid, aki pánikvasként kapaszkodott a bunkójába. Szegény fickó minden ízében reszketett, akárcsak egy légkalapácsos bácsi. – Még meddig fogunk idefent maradni? Még soha nem mondtam, de rettenetes tériszonyom van!

Meggenya nem válaszolt, hanem Cvölf nyílveesszőjét követte a szemével. A süvítő lövedék iszonyatos erővel vágódott a Fekete Krumplinyomók közé, és azonnal felrobbant. A robbanás után egy olthatatlanul égő tűztenger csapott fel és elborította a fekete mágusokat, akik közül tucatnyi azonnal szörnyethalt, még mielőtt a többiek képesek lettek volna bármit is tenni.

– Ezt kapd ki, Mátyólt! – vicsorgott Meggenya, majd Hibridre vigyorgott.

– Egy óriás és tériszonya van?! Hát ki látott már ilyet? – kacagott fel.

– Szerintem is menjünk le! – javasolta Cvölf, akin látszott, valószínűleg még a föld alatt, hegyi törpék társaságában is jobban érezné magát, mint idefent a levegőben. A lába a semmi felett kalimpált, de legnagyobb ámulatára nem esett le, hanem lebegett, mint egy levitáló jógi a Himalájában.

– Ahogy óhajjtátok! – nevetett Meggenya, és megsuhogtatta a varázspálcáját. Ennek eredményeként a tér megnyúlt egy kissé körülöttük, egyszerre az a képtelenül fura érzésük támadt, hogy egyszerre tartózkodnak két helyen, majd váratlanul azt látták, hogy máris a Fekete Krumplinyomók háta mögött tartózkodnak, mindössze néhány száz lépésnyire.

Cvölf tudta a dolgát, ahogy szilárd talajt érzett a lába alatt, azonnal megint nyilazni kezdett. A nyílveesszői rettenetes pusztítást végeztek a megint teljesen meglepett ellenség soraiban. Cvölf iszonyattal vegyes megrökönyödéssel vette tudomásul, hogy a nyílveesszői nem csak hogy megsokszorozódnak a kilövés után, hanem minden egyes becsapódáskor fel is robbannak, és a fém nyílhegyek ezernyi apró repeszre szétrobbanva Fekete Krumplinyomók tömegét sebesítik meg ezzel.

Meggenya professzor felemelte a varázspálcáját, majd megforgatta háromszor a feje fölött, valami érthetetlen nyelven mormolt valamit, végül az ellenségre bökött a műszer végével.

A levegő a következő pillanatban megremegett előtte, majd óriási hangrobbanás következett. A következő pillanatban már csak annyi látszott, hogy az összes Fekete Krumplinyomó a földön hever, és a gyomrát markolássza.

– Mit csinált velük, professzor? – kérdezte Hibrid döbbenettel.

– Megtapasztalták, hogy milyen az, amikor a hangrobbanás szele meglegyinti őket – szerénykedett Meggenya.

– Elfogyott az összes nyílveesszőm! – jelentette Cvölf.

– Nem baj, Cvölf, már amúgy sem lesz szükségünk rájuk! – mondta Meggenya. – A csatának vége, ideje kerekét oldanunk!

Hibrid és Cvölf ezzel teljes mértékben egyetértett. Mintha összebeszéltek volna, mindhárman megiramodtak az erdő felé, egyenesen a biztos halálba. Ám Meggenya professzor még az utolsó pillanatban belökte őket egy árokba, ami ezer szerencsájukra, és az írói gondviselés eredményeképpen, éppen ott húzódtott előtűk.

– Na, de professzor! – méltatlankodott Hibrid, aki meglepődött azon, hogy egy látszólag törékeny testalkatú, közel ötvenéves, és ugyanennyi kilós, vékonyka boszorkány úgy hajigálja, mintha az ötszáz kilós testecskeje mindössze egy pihepuha tollpárna volna.

Cvölf nem szólt semmit, mert arccal befelűródott a homokba. Mivel jólnevelt fiú volt, a szülei megtanították neki kis korában, hogy teli szájjal nem beszélünk, nem szólt semmit most sem, csak köpködött.

– Mire volt ez jó? – kérdezősködött tovább Hibrid, és felemelte a fejét, hogy kinézzen.

Bár ne tette volna! A fejük felett ebben a pillanatban iszonytató sebességgel valami megfoghatatlan, fekete színű, jeges hideget árasztó légörvény húzott el, amelynek az alja valósággal levágta Hibrid fejéről a kedvenc piros színű simlis-sapkáját.

– Jaj, nekem, a sapókám! – kapott volna utána önkéntelenül, de nem tudott megmoccanni sem, mert Meggenya megbénította, úgyhogy még lélegezni is alig tudott.

– Ne mozogj már, Hibrid! – mondta fojtott hangon a professzor. – Ha ez a fekete jégvágó elkapja a kezedet, a következő könyvben már te leszel Kampókéz kapitány!

Hibrid elsápadt, és most már akkor sem moccant volna, ha nem lett volna még mindig megbénítva.

– Megint az ellenség? – suttozta rémülten Cvölf.

Meggenya bólintott.

– Amikor errefelé szaladtunk, érzékeken túli érzéseimmel azonnal megéreztem, hogy telis-tele van velük az erdő. Az utolsó pillanatban, igaz, de még éppen idejében ahhoz, hogy kikerüljük a halálos bűbájait.

– Be vagyunk kerítve! – jajongott Hibrid, aki meg is volt bénítva, de most ezt még csak szóvá sem tette.

– Több százan, de akár több ezren is lehetnek! Érzékelttem egy pillanatra a semmi máshoz sem hasonlítható, undorító jelenlétüket – fintorgott Meggenya.

– Támadjuk meg őket! – javasolta Cvölf, és előhúzta ősenek legendás kardját, mivel nyílveesszője már amúgy sem volt több.

– Csak lassan a testtel, barátom! – csitította Meggenya. – Óriási túlerőben vannak! A meglepetés erejét az imént a szolgálatunkba tudtam állítani, de tartok tőle, hogy többé már nem leszek képes megzavarni őket. Hatalmas fekete mágusok is vannak közöttük, akik még nálam is sokkal erősebbek lehetnek. Nem tudom, hogy hányan vannak, nem tudom, mit akarnak, nem tudom, mivel fognak támadni legközelebb és persze azt sem tudom, hogy van-e nálam elég vécepapír, ha nagyon berezelnének attól amit mondok.

– Ha ennyi mindent nem tud professzor, akkor most mit fogunk tenni? – lehelte halkan Hibrid.

Cvölf is kérdő tekintettel pillantott Meggenyára, aki egy pillanatig gondolkodott csak, majd kivágta.

– Látjátok, hogy mi ez itt a kezemben? – kérdezte, majd felvett egy kis homokot, és hagyta, hogy az ujjai között visszafolyjon a földre.

– Csak nem... homok? – kérdezte Hibrid picit bambán.

– De bizony, hogy az! – felelte Meggenya. – Éppen ideje, hogy a szemükbe fújja ezt egy jó kis szélvihar!

– Hűha! – mondta tiszteletteljes csodálattal Cvölf, és nem tudott semmi mást sem kinyögni. Meggenya professzor az utóbbi oldalakon olyan oldaláról mutatkozott meg, amelyről ő, a legnagyobb Heri Kókler rajongó sem olvasott még soha eddig egyetlen könyvben sem. Meggenya professzor ugyanis nem csak kiváló pedagógus, szigorú, de igazságos igazgatóhelyettes, hanem még iszonyatosan nagy harcos is volt. Igaz, eddig még csak kevesen látták harcolni, és rendszerint csak a hozzá hasonló nagy varázslók, a saját kollégái tudták, hogy mennyire rettenthetetlen és bátor katona. Persze az ellenség is meg szokta tudni ezt a csatában, de rendszerint alig néhány tizedmásodperccel azután, hogy eme

felbecsülhetetlen értékű információ birtokába került, tragikus hirtelenséggel elhunyt, így aztán már nem terjeszthette Meggenya professzor rettenetes hírnevét.

Meggenya a hátára feküdt, behunyta a szemét, közben láthatóan megidézett valami varázslatot. A körülöttük lévő homok, több száz láb szélességben, lassan felemelkedett a levegőbe, majd minden átmenet nélkül egy olyan rettenetes forgószél kerekedett a semmiből, amelyet még nem láttak. Ám a forgószél, ahogy megszületett, azonnal fel is emelkedett, majd iszonytató energiával dübörögve, szétterjedt oldalirányba. Amikor olyan sebesen forgott, hogy már alig lehetett átlátni rajta, felszippantotta maga előtt a többi homokot is, majd váratlanul, de legalább ilyen irtózatossal sebességgel megindult előre, hogy mindent és mindenkit letaroljon.

– Ezzel egy darabig biztosan el fognak szórakozni – kacsintott Hibridre és Cvölfre Meggenya professzor.

– Most már tényleg le kellene innen lépnünk, professzor! – javasolta Hibrid.

– Magam is úgy vélem! – bólintott Meggenya. – De attól tartok, be vagyunk kerítve. Ha kiterjesztem emberfeletti érzékelésemet, mindenütt csak Fekete Krumplinyomókat érzékelek. Szinte bűzik tőlük az egész környék.

– Netudtki idehozta volna az összes fekete követőjét? – csodálkozott Hibrid.

– Fogalmam sincs! – felelte az igazságnak megfelelően Meggenya. – De ha valóban arra készül, amit nekünk is elmondott, akkor nagyon is valószínű ez a feltételezés. Le akarja kötni az erőnket, még azon az áron is, hogy jól tudja, rettenetes veszteségeket fognak elszenvedni.

– De hiszen csak hárman vagyunk, professzor! – figyelmeztette Hibrid. Meggenya elmosolyodott:

– Lefogadom, hogy még csak most jöttél. Én már tegnap óta itt vagyok. Mint ahogy mindenki az Élet Kommandóból is. Olyan harcban edzett rendkívüli erejű mágusok vannak itt, mint Vószem Zordon, Lompos professzor, Nimphománia, a görög varázslónő, de itt van még Black Jack is, Heri keresztapja is. Itt van valahol Mr. és Mrs. Ribizly is, ma érkezik pizzának álcázva Hurrá Slukkpor és még számtalan más varázsló, akik mind-mind megkapták a professzor telepátikus üzenetét.

– Tehát másoknak is megjelent Dupladurr professzor? – csodálkozott Hibrid.

– Remélem, Hibrid, nem gondoltad azt, hogy csak neked jelent meg? – nevetett Meggenya professzor.

– Hát... hm... mi tagadás... á... nem... – hümmögött Hibrid, és vörös lett, akár a cékla.

– Ne keseredj el, először én is azt hittem, megőrültem. Azután jöttek a gyerekek és helyre tették. Akkor megértettem, hogy a professzor él és bajban van, Herivel együtt segítségre szorul.

– Meg kell mentenünk Herit és a professzort! – szolt közbe Cvölf. – Azonnal a Hat Tyúk Tavához kell mennünk! Nekem is jelenésem volt, de nekem meg Heri Kókler jelent meg.

– Igen, erről már meséltél – bólintott Meggenya. – De akár hiszed, akár nem, kedves barátom, már nem kell a Hat Tyúk Tavához menned...

– Nem? Hogy hogy nem? – értetlenkedett Cvölf.

– Azért, te kertitörpe, mert már itt vagy a tótól talán csak néhány száz méternyire – heherészett Hibrid, és barátságosan vigyorgott az elképedt Cvölfre.

12. Egy kis meglepetés

Miközben Meggenya professzor, Hibrid és Cvölf, az elf a gödörben kuksolt és azon tanakodott, hogy mit tegyen a szorult helyzetben, az égen villámok cikáztak keresztül. De nem csak hogy keresztülcikáztak, hanem irtózatossal mennydörgés közepette bele is vágtak a fába, amelyekre tényleg igaz lett így a mondás, a fák nem nőnek az égig. Hát ezek a fák már biztosan nem nőttek! Ugyanis a Meggenya professzor által megidézett rettenetes forgószél nem csak hogy a magukkal hurcolt homok miatt letarolta az erdőt, de a villámok még a fákat is felgyújtották. A Fekete Krumplinyomók, már akik életben maradtak, kétségbeesett lépésre szánták el magukat. Harci alakzatba rendeződtek, majd kitörtek az erdőből és egyenesen a mélyedésben rejtőző három alak felé rohantak.

Meggenya megérezte, hogy valami történt. Óvatosan kikémlelt, és elállt a lélegzete. Több száz Fekete Krumplinyomó száguldott feléje, de most már száz méter széles arcvonulat képeztek, és semmi kétség sem férhetett hozzá, hogy ezek elől már nem lehet elfutni.

– Kezdenek kifárasztani a fiúk! – sóhajtott Meggenya. Lehunyta a szemét, majd a varázspalcáját a kezébe szorítva felállt a mélyedés szélére és egy másodpercig szűrés tekintettel nézte a közeledő, megvadultan ordító ellenséget. Cvölf kirántotta a kardját, és mindenre elszánt tekintettel melléje lépett, jelezve, hogy ha harcolni kell, akkor rá lehet számítani.

Meggenya rámosolygott egy pillanatra, majd Hibridet kereste a szemével, akire *óriási szükség* volt most ebben a pillanatban. Meggenya aztán hirtelen észbekapott és Hibridre mutatott a pálcájával, aki még mindig a gödörben hevert megbénítva. Amint levette róla az átkot, az óriás óriási lendülettel felugrott és most már ő is viczorogva méregette a közeledőket.

– Úgy nézem, némileg túlerőben vannak! – mondta, majd egy nagy sercintés után a tőlük ötven lépésnyire álló fára köpött. A fa recsegni-ropogni kezdett, majd a száz évesnél is idősebb tölgy egyszerűen váratlanul kidőlt. Éppen úgy, hogy sorompóként zárta le előttük az utat.

Hibrid, aki nagy környezetvédő volt, sajnálkozva fogta a fejét: – Ó, bocsánat, én nem akartam...

– Nem is rossz ötlet! – nevette el magát Meggenya.

– El fogunk bújni mögé és itt védjük magunkat? – érdeklődött Cvölf.

– Ennél sokkal jobb ötletem támadt! – vigyorodott el Meggenya professzor.

– Éspedig? – kérdezte Hibrid.

– Mindjárt meglátjátok! – mondta Meggenya. Behunyta a szemét, mert összpontosítani kezdett. Varázsigéket mormolt, majd a pálcájával a kidőlt fára mutatott. A fa ugyanabban a pillanatban kezdett el levitálni, mint amikor lángba borult. Mindhárman önkéntelenül is hátrahőköltek, de csak egy pillanatra érezték a rettenetes hőséget, amelyet a fa körül tekergő mágustűz kibocsátott magából, mert Meggenya megint az égő és lebegő fára mutatott a pálcájával. Erre, mintha íjból lőtték volna ki, az egész lángoló rettenetet örületes sebességgel meglódult az ellenség felé. De a száguldás közben nem csak hogy még jobban kezdett el égni, hanem még vízszintes irányban pörögni is kezdett, akár egy szélforgó.

– Ugye, hogy nem is rossz? – nevette el magát Meggenya, amikor a rögtönzött harci eszköz becsapódott a Fekete Krumplinyomók közé, akik képtelenek voltak megállítani, eltéríteni, legfeljebb csak menekülhettek előle, de azt is csak változó sikerrel tudták megtenni. A lángoló, sistergő, perzselő rettenet valósággal rendet vágott az ellenség soraiban, és amikor elszáguldott tizenhárom áldozatának letaglózása és lángra lobbantása után, hátulról ismét támadott. – Meggenya professzor, ön valóságos tűzvarázsló! – mondta hatalmas nagy csodálattal Cvölf, aki eddig azt hitte, ekkora nagy mágus csak egyetlen egy él a földön, Dupladurr professzor.

– Tudod, Cvölf, fiatal koromban igazán tüzes menyecske voltam. A hosszú évek alatt sikerült ezt a képességemet a lehető legjobban kifejlesztenem. Szegény néhai férjem, aki tűzoltó volt, és varázslatosan ügyességgel tudott bánni a fecskendőjével – na, de ez ma már csak szép, szerelmes emlék nekem – a megmondhatója, hogy mennyire az voltam. A tűz elemmel való varázslás szakértője lettem, de ezt csak kevesen tudják rólam, mert nem reklámozom, szerénységem pedig tiltja, hogy önletrajzi könyvet jelentsek meg magamról, amelyben részletesen dicsőíteném tudásomat és saját magamat. Úgyhogy, jól nézd meg, amit látsz, mert nem sok élő ember mondhatja el magáról, hogy saját szemével látta, mire

vagyok képes, ha egyszer tüzeskedni kezdek.
Ebben a pillanatban Meggenya keze a levegőbe markolt, majd a következő pillanatban összeesett, akár a colstok.
Hibrid és Cvölf riadtan fordultak hátra, és még riadtabbak lettek, amikor meglátták, hogy közel háromszáz Fekete Krumplinyomó került a hátukba. A csapat élén Lucifer Máyfolt állt. Még mindig füstölgött a varázspálcájának a vége. De nem a melegtől, hanem a hidegtől. Ugyanis egy jeges átkot lőtt ki a mit sem sejtő, neki háttal álló Meggenyába. A professzor nem ájult el, csak talán néhány másodpercre, de holtápadtan hevert a földön, és még arra is képtelen volt, hogy felálljon. Csak a fejét emelte fel, és rémülten meredt a Fekete Krumplinyomókra.
– Nagy hibát követél el, Meggenya! – hahotázott Máyfolt. – Azaz kettőt is! Először is elfelejtetted, hogy soha nem szabad életben hagynod a megsebzett ellenfeledet, másrészt pedig nem védted úgy a hátadat, ahogy azt kellett volna. És azóta, hogy a hangrobbanásoddal kis időre megbénítottál minket, további erősítést is kaptunk. Most már nem menekülhettek előlünk!
– Mint ahogy te sem, Máyfolt! – hallatszott egy borízú hang valahol a rengetegnyi Fekete Krumplinyomó háta mögött.
Máyfolt és a piszok sok Fekete Krumplinyomó háta mögött ott állt Vószem Zordon állig felfegyverkezve, és mindenre elszánt tekintettel vicsorgott, mint egy farkas.
– Be vagy kerítve Máyfolt! Add meg magad, tedd le a fegyvert és akkor nem esik bántódásod! Rendes tárgyalásod lesz, ügyvédet is fogadhatasz és akármilyen mocsadék is vagy, lesznek emberi jogaid.
Máyfolt először megrémült, de amikor látta, hogy mindössze Vószem Zordon áll vele szemben, nem pedig egy másik hadsereg, lila lett a feje a dühtől.
– Megörültél, Vószem? – ordította. – Vagy talán gúnyolódni merészszel velünk? Hát nem látod, hogy mi közel háromszázan vagyunk, te pedig csak egyes egyedül!? Komolyan azt gondolod, hogy akár egy percig is ellenállhatsz rettentő haragomnak és Fekete Krumplinyomóimnak?
A Fekete Krumplinyomók bólogattak és vicsorogtak, ezzel is jelezve, hogy ők is így gondolják, amit parancsnokuk mondott.
– Mi a válaszd, Máyfolt? – sürgette Vószem. – Leteszed a fegyvert, vagy inkább a rettenetes halált választod?
Máyfolt eszelősen nevetni kezdett.
– Te megörültél, Vószem!
– Soha nem voltam ilyen tiszta elmeállapotban, mint amilyenben most is vagyok – vigyorgott Vószem. – Szóval?
– Szóval, fogjátok el ezt a vén bolondot! – Máyfolt intett az embereinek, akik meg sem tudtak még moccanni, amikor hirtelen valami nagyon furcsa történt. Vószem Zordon hahotázni kezdett, annyira nevetett, hogy még a könnye is kicsordult. De nem ez volt a legfurcsább! Hanem az, hogy a mögötte lévő nem igazi erdőrészet, amelynek eddig két lába volt, ám valamiért ez senkinek sem tűnt fel eddig, mert a Fekete Krumplinyomók nem erre figyeltek, hanem a nagy hangon dumáló Vószemre, egyszerre csak eltűnt. Az erdőrészet, ami eddig remek háttér volt Vószem háta mögött, most átváltozott Hurrá Slukkporrá és a mögötte eddig elrejtőzött kétszáz varázslóvá, akik szempillantás alatt tízes csapatokba és alakzatba rendeződtek, majd megtámadták Máyfolt Fekete Krumplinyomóit.
– Hurrá Slukkpor! – dühöngött Máyfolt.
– Sosem hittem volna, hogy ennyire fogsz nekem örülni! – hahotázott Slukkpor és a következő pillanatban, teljesen váratlanul, már-már orvul, sütőtökké varázsolta Lucifer Máyfolt fejét.
– Tök jól áll ez neked! – kiáltott utána Slukkpor, amikor a dühöngő Máyfolt elsodródott előle, majd eltűnt a kibontakozó hatalmas nagy küzdelemben.
Hurrá Slukkpor sem ért rá vele tovább foglalkozni, mert egy tucatnyi rátámadó Fekete Krumplinyomót békává, egy tucatnyi másik ellenséget pedig gólyává változtatott.
– És most jó szórakozást kívánok, nektek! – heherészett, de nem sokáig, mert egy vicsorogva rárontó illetőt sürgősen metélőhagymává kellett változtatnia.
– Nagyon állat! – mondta elégedetten, de helytelenül, mert ugye a metélőhagyma nem állat volt, hanem növény.
Olyan csata bontakozott ki, amelyet eddig még nem látott a világ. Fekete mágusok lőttek ki jéghideg, fagyasztó átkokat, lángoló máguskezek védték ki ezt, majd perzselő mágustüzek kaptak lángra ugyanezen varázslók tenyerében. Szempillantás alatt újabb és újabb tűzlabdák zuhogtak előre, amelyeket fekete, sötét, gomolygó felhők védték ki, és szívták magukba az elhaló varázserejüket.
Varázslóvédek száguldottak, amelyek vagy szétrobbantak és rettenetes pusztítást végeztek az ellenség soraiban, vagy pedig ezek is elhaltak a különféle mágikus erejű védő-pajzsokon. A csata döbbenetes erővel tombolt. Fehér mágusok és fekete mágusok serege lassanként teljesen összegabalyodott és kegyetlen, halálos kényszerű bontakozott ki, ahol minden megengedett volt, csípés, rúgás, ütés, vágás, csavarás, sőt még a csiklandozás is.
Hibrid és Cvölf nem kapcsolódott be a küzdelembé, csak akkor, amikor néhány Fekete Krumplinyomó azt vette fejébe, hogy foglyul ejti a földön fekvő, még mindig gyengélkedő Meggenya professzort.
– Gyertek csak, nyomorultak! – vicsorogta Hibrid. Az egyiket, amelyik kissé óvatlan volt, péppé lapította a bukójával. A reccsenés és a szerteszt fröccsenő Fekete Krumplinyomó látványa egy másodpercre elbizonytalanította a másik hármat.
Cvölf felismerte a kedvező pillanatot, előhúzta az egyik dobótörét, majd a másikat is. De nem nézegette egy pillanatig sem a szép, díszes markolatot, hanem hatalmas erővel a közeledő ellenség felé hajította.
Az egyik tör megsebesítette az egyik Fekete Krumplinyomót, de a másik egyszerűen elpárolgott, amikor a társa felemelte a varázspálcáját és rámutatott vele a nyaka felé repülő halálos fegyverre.
– Ó! – mondta Cvölf, és kivonta a kardját, a másik kezébe pedig a törét fogta. Nem a dobót, mert azt már eldobta, hanem azt, amelyiket nem szokta soha eldobni.
Csak most!
Ezzel rendkívüli módon meglepte azt a Fekete Krumplinyomót, aki mindenre számított, csak arra nem, hogy Cvölf eldobja felé azt a törét is, amelyik nem volt dobótör.
De ettől függetlenül hegyes volt! Annak a rendje és módja szerint bele is fűródott a fickó homlokába.
– Ez nem ér! – hörgötte a fekete mágus, miközben kilehelte sötét lelkét.
– Bravó, Cvölf! – vigyorogta Hibrid, és hátbavágta az elfet, aki ettől a finom ütéstől repülni kezdett, mint a madár.
– Segítség, repülök! – kalimpált a kardjával a levegőben Cvölf, a megriadt elf. Úgy megrémült, hogy mindent és mindenkit lekasztalt az őrről kapálózás közben, ami egészen addig tartott, míg az elf előreszegezett, erősen markolt kardja, röppályája ívének végén, felnyársalt egy újabb ellenséges elemet, majd azzal együtt beleállt egy fába.
Cvölf kirántotta kardját a Fekete Krumplinyomóból és a fából, majd dühösen ennyit mondott:
– Utálom a rablőhúst!
Hibrid közben lebunkózott két, rátámadó fekete köpönyeges alakot, akik egyáltalán nem haragudtak meg emiatt, hogy csak úgy, se szó, se beszéd, lebunkózta őket egy böhm nagy óriás, aki még az iskoláit sem fejezte be, mert elképesztő gyorsasággal jobblétre szenderültek.

– Most már ideje mennünk! Derekanak harcoltatok, de még fontos dolgok vannak ránk, úgyhogy nem szeretném, ha meghalnátok!

– Black Jack! – hökkent meg Hibrid.

– Személyesen! – derült fel Cvölf is, mert még nem látta élőben a hatalmas nagy hőst, akiről viszont már annyit, de annyit olvasott.

Black Jack ellenben még nem olvasott Cvölfről, de legalább is nem hallott róla, mert amikor meglátta, hogy feléjük tart, karddal a kezében, rászegezte a pálcáját, és azt kiáltotta.

– Állj, vagy meghalsz!

Cvölf megállt a levegőben, méghozzá két lépés közben, mintha csak gólyalábon akarna állni. Persze nem akart, dehogya is akart, de a mágia megakadályozta, hogy befejezze a lépést, amit elkezdett.

– Ki vagy, felelj, nyomorult! – kiáltott rá Black Jack vicsorogva.

– Ne bánts d őt, Jack! – kiáltotta Hibrid. – Ő Cvölf, az elf. Remek harcos, megmentette az életemet, bár egyszer fenéken is lőtt, amit nem felejték el azért egykönnyen, mert még mindig rettentően fáj a helye, de különben meg, nem árt ha tudod, hogy velünk van.

– Ha ő nincs, talán már mind halottak vagyunk! – nyögte Meggenya professzor is, akinek már volt annyi ereje, hogy feltápáskodjon. Madám Ragtapasz, az egyik új rokforti ápolónővér az iskolaorvosi szobából, már ellátta néhány kézrátételes borogatással a lapockáját, ahol a majdnem halálos átok a testét érte, így már jobban lett annyira, hogy képes legyen óvatosan mozogni és beszélni.

Black Jack leengedte a pálcáját, majd szélesen elmosolyodott. – Ne haragudj bátor elf! De tudod, nem árt az óvatosság. Köszöntelek téged, és örülök, hogy itt vagy velünk. Nagy megtiszteltetés ez, hogy egy hős elf is a csapatunkban harcol ezek ellen a férgek ellen. Cvölf egészen le volt nyűgözve. Még soha senki nem üdvözölte így. Már éppen el akart érzékenyülni, amikor Black Jack megszorongatta a kezét. De nem csak azt tette, hanem be is mutatta annak a szörnyetegnek, amelyik ebben a pillanatban ereszkedett le a levegőből. A hátára valami csomagba bugyolált, hosszú eszközök voltak odaerősítve.

– Ő Szado Mazsi, a genetikailag manipulált Szerencsemalac. De mi csak Malackának hívjuk, mert borzasztó külalakja ellenére egyébként jó fej.

– Persze, nem ázik be! – vigyorgott Malacka, és hagyta, hogy Cvölf csülköt rázzon vele.

– Örvendek! Már sokat hallottam rólad! – mondta tisztelettel a hangjában Cvölf.

– És még sokat is fogsz, ha most elhúzzuk innen a csikot! – mondta Malacka, majd Heri Kókler keresztapjához fordult.

– Jack! Meghoztam a seprűket, amiket kértél. A magasból láttam, hogy rengeteg Fekete Krumplinyomó tart még idefelé. Nem csak gyalogosok, hanem varázsseprűs légideszant alakulatok is.

– Honnan van Netuddkinek ennyi embere? – csodálkozott Hibrid.

– Fogalmam sincs – felelte Jack. – De ezen most nincs időnk gondolkodni. Itt vannak a seprűk! Meggenya professzort Malacka elviszi, de ti ketten velem együtt jöhetek varázsseprűvel.

– Kétlem, hogy képes lennétek felemelkedni ezzel – rázta a fejét Hibrid. – Mondjátok meg, hogy hová mentek, és én inkább majd gyalog megyek.

– Látnod ott kétszáz méternyire arra azt a nagy fát, ott a nádas előtt?

– Persze! – felelte Hibrid.

– Na, nem oda megyünk! – magyarázta Black Jack. – Hanem attól egy másik irányban van egy hátrébb lévő csapás a nádasban. Ott fogunk várni rád! Odatalálsz majd?

– Természetesen! – bólintott az óriás.

Cvölf, aki egy ideig méregette a kezébe nyomott varázsseprűt, kibökte. – Köszönöm, de én is inkább gyalog mennék. Még soha nem repültem ilyenre, és félek, most sem fogok repülni, csak lezuhanni. Inkább segítek Hibridnek. De mondjátok csak, nincs véletlenül néhány nyílvesztőtök?

13. Baromfitanács

– Kedves varázslókollégák és ti gyerekek, akiknek nem volna szabad itt lennetek, mert ez a hely életveszélyes. De sajnos az a disznó Malacka, aki elárulta nektek a rettentően veszélyes Hat Tyúk Tavának pontos földrajzi elhelyezkedését, még nem érkezett meg. De ha megérkezik, garantálom, hogy jól ülepen billentem! – mondta bosszankodva Black Jack.

– A gyerekek a legjobb helyen vannak, ahol csak lehetnek! – vetette közbe Mr. Ribizly. – Itt vannak velünk!

– Ne bosszankodj, Jack! – csitította a magát kissé felhergelt kollégáját Mrs. Ribizly is. – Majd mi vigyázunk rájuk.

Black Jack nagy levegőt vett, majd kissé megenyhülve folytatta:

– Ezer szerencse, hogy nem esett bajuk, és az alagút végén, amelyen keresztül idejöttek, nem várta őket egy csapatnyi átkozott Fekete Krumplinyomó. Mert ha így lett volna, akkor bizony meglehet, hogy rosszabbul is végződhetett volna ez a kaland.

– Igazán sajnálunk, hogy gondot okoztunk – mondta megszeppenve Controlles. Mi csak úgy éreztük, hogy jönnünk kell, mert a legjobb barátunk nagy bajban van. És a jelenés is azt mondta, hogy jöjjünk. Az ikrei hevesen bólogattak, hogy mennyire így gondolják ők is. A kis Genny anyukája ölében üdögélt, és onnan kémlelte a tavat.

– Hol vannak azok a csirkék, Anya? – kérdezte hangosan és váratlanul. Annyira váratlanul, hogy Hermelin ettől elfelejtette a szövegét, és így bocsánatot sem kért a felnőttektől azért, hogy ő is itt van.

– Nem csirkék, te kis csacsi! – nevette el magát az anyja. – Ezek tyúkok. Méghozzá a varázsfajtából.

– Ezeket a tyúkokat nem lehet elpusztítani! – vette át a szót megint Black Jack. – Nem csak nekünk, de még Dupladurr professzornak sem sikerült. Egyszerre kellene valamennyit legyilkolni, mert csak így pusztíthatóak el állítólag. De most már ebben sem vagyok biztos. Itt valami nagyon gonosz és sötét mágia működik, és az, hogy Krampusz és Heri nem jöttek vissza, csak megerősíti a gyanúmat.

– De hol van Meggenya professzor és Malacka? – kérdezte Arcszőr bácsi idegesen. – Nem azt mondtad Jack, hogy hamarosan itt lesznek? Már több órája itt kellene lenniük! Nem is beszélve arról, hogy Malacka legalább olyan gyorsan tud repülni, mint mi a varázsseprűinken. Nem értem, hol lehetnek már?! Sürgősen csinálnunk kellene valamit, mert délután van, közeledik az este, sötétben pedig már nem tehetünk valami sokat.

– Ha kell, akkor nélküle is el kezdjük! – mondta Black Jack némi gondolkodás után.

– De mit akarsz tenni tulajdonképpen? – kérdezte Mr. Ribizly.

– Utánuk kellene mennünk! – mondta Black Jack. – Átkeltek a sziget szigetére, és azóta nyomuk veszett. Talán elfogták őket a Fekete Krumplinyomók... Nem tudom, mi történhetett. De azóta semmi hír sincs felőlük. Nagyon, de nagyon aggódom! – Black Jack kétségbeesett arcot vágott.

– Az előbb azt mondtad, a Hat Tyúkot kellene valahogyan egyszerre elpusztítani, mert a varázslat ettől fog megtörni... – vetette közbe Mr. Ribizly.

– De azt is mondtam, hogy ezt már próbáltuk, de nem sikerült. Dupladurr professzor arra gyanakodott, hogy a sziget szigetének közepén lehet egy erőközpont, amely a mágiát irányítja. Azért ment oda, hogy ezt kikapcsolja. De ezek szerint nem sikerült, mert a Hat Tyúkot még mindig védi a mágia.

– Igen, ezt mi is érezzük – hunyta be a szemét Mrs. Ribizly. – Krampusz nem járt sikerrel.

– En azt mondom, az egész sereg haladéstalanul keljen át a sziget szigetére, és keressük meg őket! – heveskedett Black Jack.

– Ez öngyilkos terv, Jack! – figyelmeztette Mr. Ribizly. – Az egész haderőnk itt harcol ezen a parton, és minden erőnkre szükség van ahhoz, hogy fel tudják tartóztatni az ellenséget arra az időre, hogy mi itt valamit cselekedhessünk. Ha elszakadnának az ellenségtől és a sziget szigete felé vennék az irányt, a Fekete Krumplinyomók üldözni kezdenék őket. Meglehet, mivel nem ismerjük a terepet, hamarosan két tűz közé kerülnénk, az ellenség pedig könnyűszerrel felmorzsolná az erőnket.

– Elismerem, igazatok van! – kesergett Black Jack. – De egyszerűen megőrjít ez a helyzet, hogy itt van szinte mindenki, aki számít, és aki nem kell Rokfort védelméhez, ennek ellenére mégis kevesen vagyunk. Elkésérik, hogy ne mondjam, teljesen megőrjít, hogy nem tehetünk semmit. A gyerekek aggódva figyelték a felnőttek beszélgetését.

– Segíthetnénk befogni azt a Hat Tyúkot – vetette fel Hermelin. – Talán mi gyerekek jobban be tudnánk őket cserkészni...

– Sajnos, semmit sem érünk vele, mert mint ahogy már említettem, nem lehet őket elpusztítani. Valami trükkös mágia védi őket. Mi már Malackával próbálkoztunk egyszerre eltenni őket tyúkláb alól, de hiába. Valami varázslat miatt nem pusztulnak el, hanem felélednek, mint egy főnix

– magyarázta Black Jack. – Dupladurr professzor is arra gyanakodott, hogy a mágia központja valahol a sziget szigetén van elrejtve – most már Black Jack is csak ismételni tudta önmagát.

– Hátborzongató! – jegyezte meg Mrs. Ribizly.

– Akkor itt fogunk ülni, és egyszerűen csak ölbe tett kézzel várjuk, hogy leszálljon az este, reggel meg hazamegyünk? – kérdezte Controlles csalódottan.

A felnőttek rosszkedvűen hallgattak, a többi gyerek pedig magába roskadva üldögélt félkörben azon a stégen, amelyet a nádas rejtekében még Malacka és Black Jack épített néhány hete, hogy innen indíthasson titkos felderítő akciókat. Ebben a pillanatban hangos szárnycsattogást hallottak. Mindenki nagy meglepetésére és örömére végre megérkezett az elveszettnek hitt Malacka. A hátán ott kapaszkodott Meggenya professzor. A Szerencsemalac leereszkedett a stégre, Meggenya pedig lecsusszant a hátáról. Mindketten iszonyatosan kimerültnek látszottak. Malacka minden ízében remegett, képtelen volt megállni a lábán, ezért lerogyott a stég egyik oldalán, ahol éppen nem ült senki, és hangosan fújtatott.

– Vize! – hörögte. Majd amikor rájött, hogy ez elég hülye egy kérés, hiszen éppen egy tó felett tanyáznak, Malacka egyszerűen belefordult a vízbe. Hatalmas csobbanással elmerült a tóban egy másodpercre. De csak annyira, mert a víz olyan sekély volt, hogy amikor kurta lábaira állt, csak a mellkasáig ért. A víz egy fél percig sistergett felhevült teste körül. Malacka mohón ivott néhány percig, majd amikor teletankolta magát, kirepült a vízből.

Meggenya viszont kapott egy kulacs vizet Black Jacktól. Miután szomját oltotta, beszélni kezdett.

– Megtaláltam a megoldást! Hála Cvölfnak! – Meggenya körbenézett, de nem látta sehol az elfet. Idegesen kérdezte:

– Hol van Cvölf? És Hibrid?

– Ki az a Cvölf? – kérdezte Mr. és Mrs. Ribizly, valamint a gyerekek.

– Cvölf egy elf. A világ legnagyobb Heri Kókler rajongója. Igazi fanatikus. Ha ő nincs, hamarosan mindennek vége lenne. De úgy fest, ennek a remek kis fickónak a segítségével talán meg tudjuk menteni Dupladurr professzort, Herit és a világot – magyarázta Meggenya.

– Beszélj, Kinyerma! – biztatta Mrs. Ribizly, mert megől a kíváncsiság!

Meggenya még ivott egy kortyot, majd belekezdett:

– Cvölf megszerzett az amazonok szigetéről egy Varázskönyvet. Egy nagyon különleges könyvet, amelyben benne van mindenféle varázslat, ami csak létezik a világon. Fekete és fehér mágia is, némelyik részletesen le van írva benne, némelyikre csak utalás történik. Jómagam nem olvastam ezt a könyvet, csak átfutottam, de megkerestem benne azt a varázslatot, ami kellett nekem. Hatalmas tudásanyag rejtőzik benne, sajnos tartok tőle, hogy ha ez a könyv rossz kezekbe kerül, akkor a világot szörnyű nagy veszély fenyegeti majd.

– De ugye nem került rossz kezekbe? – kérdezte Mrs. Ribizly reménykedve.

– Nos, attól tartok, a lehető legrosszabb kezekbe került! – ismerte el Meggenya sajnálkozva. – Netuddki elvette tőlünk, nem sokkal azután, hogy még ezt az utolsó információt kinéztem belőle.

– Netuddkinál van?! – szisszentek fel a felnőttek és a gyerekek, Malacka pedig rémületében megint belefordult a vízbe, de ezúttal nem azért, mert megint inni akart.

– Sajnos, úgy tűnik, tudta, hogy a könyv Cvölfnél lesz. Fogalmam sincs, hogy honnan tudta, de tudta. Azután elvette tőlünk.

– De hát hogy engedheted? – tájékozott dühében Black Jack. – Én inkább mágustűzzel azonnal elégettem volna. Még az is jobb lett volna, minthogy az ő kezébe kerüljön.

– Pont Netuddkihez! – sopánkodott Mrs. Ribizly is.

– Ez rettenetes! – sóhajtott Mr. Ribizly letörten.

– Gondolhatod, hogy ha tudtam volna, akkor megakadályozom! – védekezett Meggenya. – De valahogy távolról, telekinézis segítségével kitépte a kezemből. Az egyik pillanatban még az én kezemben volt, a másik pillanatban viszont már az övében...

A gyerekek annyira meg voltak rémülve, hogy egyszerűen szólni sem tudtak.

Egyedül a kis Genny volt az, aki reménykedve nézett Meggenya professzorra.

– Azt tetszett mondani az előbb, hogy talán mégis van remény... – mondta halkan Meggenya felé fordulva.

– Igen, tényleg! – kapott a fejéhez az általános letargia közepette Meggenya professzor.

– Beszélj Kinyerma! – biztatta Mrs. Ribizly. – Minden kis esély jobb annál, mintha csak várjuk a halált.

– A könyvben olvastam erről a fajta varázslatról – kezdte Meggenya.

– De hogy találta rá? – kérdezett közbe Black Jack.

– Nagyon egyszerűen! Benne volt a tartalomjegyzékben, ahonnan egyszerűen kikerestem.

– Hihetetlen! – suttogta Black Jack.

– Mit kell tennünk? – kérdezte Mr. Ribizly, aki gyakorlatias ember lévén máris cselekedni akart, de ehhez az információra is szüksége volt persze.

– A könyvben azt olvastam, hogy a varázslat egy csapda. A Hat Tyúk Tava egy csapda. A sziget szigete egy újabb csapda, mert ott van egy olyan útvesztő, amibe ha valaki belekeveredik, akkor onnan soha többé nem jut ki élve.

– Jaj nekem! – sírta el magát Hermelin. – Minden boszorkány ösztönöm azt súgja, hogy Heri odabent van a professzorral!

– Sajnos, azt kell mondjam, Hermelinnek igaza van – bólogatott Meggenya. – A csapdába besétáltak, és már nem tudtak megszabadulni onnan.

– De az hogy lehet, hiszen Dupladurr professzor a világ egyik leghatalmasabb fehér mágusa? – kérdezte Black Jack. – Csak ki tud találni valamit?

– A sziget szigetének közepén nem működik a mágia! – mondta Meggenya.

– Olyan nincs, hogy a mágia ne működjön! – rázta a fejét Mr. Ribizly.

– De sajnos van! – felelte Meggenya, és a szeme sarkából látta, hogy Malacka is bólogat, Black Jack pedig magában hümmög.

– Ezért nem tudtak visszajönni! – szólt közbe Controlles.

– Így van! – helyeselt Meggenya professzor. – A mágia azért nem működik, mert egy varázslat gondoskodik róla, hogy elszívja a mágiát minden

Olyan előlényből, aki rendelkezik vele.

– De hát ez lehetetlen! – tiltakozott Arcször bácsi. – Még életemben nem hallottam ilyesmiről!

– Ez jellemző rád, Arcször! – szolt rá a felesége. – Ha valamiről te nem hallottál, netán esetleg nem hiszel benne, az szerinted már nem is létezhet!

– Nem így gondoltam, drágám... – magyarázkodott Arcször bácsi kissé égve, akár a rongy.

– De bizony, hogy így gondoltad! – heveskedett Mrs. Ribizly.

– Ne veszekedjétek már, az Isten szerelmére! – csitította őket Black Jack. – Van elég gondunk, igaz? Hagyjátok, hogy Kinyerma folytassa!

Meggenya pedig folytatta:

– A könyvben le volt írva a mágia részletes működése. Hosszú volna most elmagyarázni, de a lényeg, hogy én lassan megértettem a működését. És szerencsére azt is megtaláltam, hogyan lehetséges feloldani a varázslatot.

– Hogyan? – kérdezte szinte teljesen egyszerre mindenki.

– Először azt hittem, hogy nem értem, amit olvastam – magyarázta Meggenya. – Ugyanis a könyvben az állt, hogy el kell pusztítani a Hat Tyúkot, és a mágia amely a varázslatot fenntartja, megszűnik.

– De ez nem működhet, hiszen számtalanszor próbálkoztunk! – vetette közbe Black Jack is, és idegesen járkálni kezdett.

– Rosszul csináltátok! – rázta a fejét Meggenya. – Ugyanis az is ott állt, némileg rejtélyesen és kétértelműen leírva, hogy az avatatlanok ne értsék a varázsljárás leírását, hogy a Hat Tyúkot úgy kell elpusztítani, hogy közben semmiképpen sem szabad őket elpusztítani.

– Ez aztán tényleg fenemód rejtélyes! – jegyezte meg Mr. Ribizly. – Utálom a rejtélyeket! – dühöngött Black Jack. – Sik ideg vagyok már mindentől!

– Nyugalom, barátaim! – eresztett meg egy kis mosolyt Meggenya. – Azt hiszem, nem állunk olyan rosszul, mint ahogy most magatokban gondoljátok.

– Beszélj, Kinyerma, mert ha nem beszélsz, itt kapok mindjárt agyvérzést! – hörögte Black Jack.

– A Hat Tyúkot úgy kell kicsinálni, hogy közben nem szabad őket bántani! – mondta széles mosollyal Kinyerma.

– Már mondtad ezt! – vetette közbe Black Jack. – De ennek semmi értelme!

– De nagyon is van! Először én is azt gondoltam, hogy ez teljes képtelenség, nonszensz, lehetetlenség, egymásnak ellentmondó badarság, de miután elmentem a Sikerkovácshoz, már tudom, hogy egyáltalán nem az!

– Hogy érted azt, hogy elmentél a Sikerkovácshoz? – kérdezte Black Jack.

– Talán nektek is feltűnt, hogy picit késve értünk ide – vette át a szót Malacka. – Hát most már elárulhatjuk, hogy a Sikerkovácsnál jártunk.

– Ki a fene az a Sikerkovács? – tépte a haját Black Jack.

– A Sikerkovács különös fickó – merengett el Meggenya. – Nem messze innen, a közelben fekvő Vénusz-dombon lakik, a tótól egy óra repülésre. Magának való férfi, de hatalmas nagy varázserővel rendelkezik.

– Azt hittem, valami kovácsféle? – vetette közbe Black Jack.

– Lényegében az is. De nem vasat, fémet meg ilyeneket kovácsol, hanem olyan terveket, amiket siker koronáz. Ezért ő a Sikerkovács.

– Hihetetlen! – csodálkozott felnőtt és gyerek egyaránt.

– Biztosan kitaláltátok már, de a Varázskönyvben olvastam róla. Teljesen véletlenül akadt meg a szemem rajta, amikor a Hat Tyúk Tavát kerestem.

– Na és, mit mondott neked ez a Sikerkovács? – kérdezte Mr. Ribizly.

– Azt javasolta, hogy úgy pusztítsam el a Hat Tyúkot, hogy közben nem akarom elpusztítani őket.

– Nem bírom tovább! – hörögte Black Jack és a fejét fogta.

– Miután megkértem, magyarázza el részletesen, hogy mit kell tenni ahhoz, hogy megszűnjön a varázs, egy darabig csak káromkodott és Voltmárvolt kétes erkölcsű, nagyon ősi hivatást űző, nemi betegségeket terjesztő édes jó anyukáját szidalmazta durva és szeméremsertő szavak kíséretében.

– Máris kedvelem ezt a fickót! – vidult fel Black Jack.

– Kiderült, hogy a Hat Tyúk Tavának egész varázslatát ő hozta létre – folytatta Meggenya, de Black Jack megint közbemorgott.

– Lehet, hogy elhamarkodott voltam az előbb?

– De nem önszántából tette, hanem azért, mert Voltmárvolt és Fekete Krumplinyomói kényszerítették rá. Még évtizedekkel ezelőtt hozta létre Netuddki ezt a baljóslatú helyet, feltehetően azért, mert csapdába akart egyszer ejteni valakit.

– De hogy került bele a Varázskönyvbe ez a varázslat, illetve a leírása? – kérdezte Malacka nagyon okosan.

– A Varázskönyvet független mágusok szerkesztőbizottsága állította össze. Voltmárvolt pedig volt annyira felfuvalkodott és önimádó, hogy nem volt képes rá, hogy teljesen titokban tartsa, micsoda remek csapdát is készített. Ami a maga nemében tényleg zseniális – ismerte el Meggenya.

– Én inkább velejéig gonosznak érzem! – dühöngött Black Jack.

– Mert az is! – helyeselt mindenki.

– De hadd folytassam! – intett csendre mindenkit Meggenya. – A Sikerkovács elmagyarázta, hogy a Hat Tyúkot hogyan lehet úgy kinyiffantani, hogy közben mi nem akarjuk őket semmilyen módon sem elpusztítani. Ugyanis, ha bárki így akarná őket legyilkolni, a mágia természete miatt ez nem sikerülhetne, mert egy védővarázslat azonnal működésbe lépne, és felülná az egészet.

– Mi hát a megoldás? – kérdezte kimerülten Black Jack.

– Rá kell venni a Hat Tyúkot arra, hogy egymást gyilkolják halomra – jelentette ki Meggenya professzor.

– Kérvényt írunk nekik, vagy randizzunk velük, és kérjük meg őket szépen, hogy ha lehet, még ma délután végezzék ki egymást. De ha lehet, ne vacakoljanak, mert már a haderőnk a végét járja. – Black Jack a fejét rázta.

– Cinikus vagy! – rázta a fejét Meggenya. – A dolog nagyon egyszerű. A Sikerkovács elmondta, hogy mit kell tennünk.

– Miért nem ezzel kezdted? – kiáltotta Black Jack.

– Már mondtam volna, de folyton közbeszóltok, így aztán állandóan újra össze kell szednem a gondolataimat. Ráadásul, úgy hasogat a hátam, ahol az a piszok Máyfolt meglőtt, hogy el sem tudom mondani.

– Inkább azt mondd el, hogy mit tegyünk! – sürgette Black Jack.

– Hát jó! – egyezett bele Meggenya. – Tényleg sokat beszéltem már, az időnk fogytán, egyetértek veletek, inkább cselekedjünk. Figyeljétek rám, mert most el fogom mondani a receptjét annak, hogyan készül a Hat Tyúk kicsinált Sikerkovács módra.

– Mik a hozzávalók? – kérdezte a gyakorlatias Mrs. Ribizly, aki nagyon értett a főzéshez, mivel tizenvalahány gyereke volt és meg kellett tanulnia, hogyan kell sok éhes száját befognia.

– Talán meg fogtok lepődni, de először is egy kakas kell hozzá, nem pedig a Hat Tyúk – nevette el magát Meggenya.

14. Válaszút

– Professzor úr! – mondta teljesen kiszáradó szájjal Heri. – Azt hittem, mindjárt meg fogunk halni.

– Láttam, fiam, hogy berezeltél – nevette el magát Dupladurr. – De hidd el, végig ura voltam a helyzetnek. Voltmárvoltot belekényszerítettem egy olyan játszmaiba, amelyiknek csakis az lehetett a vége, hogy feladva eddigi álláspontját, hatalmas nagy egójának engedelmeskedve, bejöjjön hozzánk a labirintusba. Az már külön pech, hogy nem tudtam erősebben homlokodon trafálni. Pedig milyen szép is lett volna, ha csak úgy szétloccsantom az agyát! – merengett el egy pillanatig a professzor saját, kissé vérengzős gondolatán.

– Nagyon félted, hogy feldühödj, és megöl minket! – vallotta be Heri, aki még nem tudott napirendre térni az események felett.

– Hidd el, Heri, hasznos volt, hogy ennyire feldühíthettem. Voltmárvolt mindig is híres volt arról, hogy ha feldühödött, akkor lila köd szállt le a szeme elé, és miközben teljesen kivetkőzött magából, olykor ostobaságokat is elkövetett. De nézd a dolog jó oldalát, lássuk csak, hogy mit sikerült elérnünk vele kapcsolatban!

– A professzor úr megsebesítette a homlokán – vetette közbe Heri.

– Ez csak az egyik dolog. Igazából nem hittem én sem, hogy ilyen könnyen ki fogom ütni a történetből, csak titokban reméltem. Persze azért megpróbáltam... De ami lényegesebb, hogy igen sok mindent megtudtunk róla. Miközben dicsekedett, fennhéjázott, elárulta, hogy mik a tervei. Sikerült elérni, hogy ne ő maga irányítsa a harcot, amely a Hat Tyúk Tava körül sejtésem szerint már teljes erővel tombol, hanem rábízta ezt alvezéreire. Nagy szerencse, hogy addig-addig piszkáltam és gúnyoltam, hogy sikerült máshová irányítani. Ha azt nézzük, hogy egy vérszomjas fenevaddal, egy zseniális stratégiával kevesebb küzd a mieink ellen, máris nagy eredményt értünk el.

– Ez így van, professzor úr – mondta Heri. Elővette a kulcsát, hogy egy utolsó kortyot még igyon belőle, de sajnos azt a bizonyos utolsó kortyot ma reggel már kiitta belőle.

– Elfogyott a vized? – kérdezte Dupladurr.

Heri szomorúan bólintott.

– Az enyém már tegnap este elfogyott – mondta a professzor. – De ne aggódj, biztos vagyok benne, hogy a legkiválóbb varázslókéllégáim hamarosan kimentenek minket innen.

– És ha addig szomjan halunk? – aggódott Heri.

– Néhány napig biztosan ki fogjuk még bírni – számolgatott a professzor. Még mielőtt Heri bármit is válaszolhatott volna, megremegett a föld a lábuk alatt, és iszonyatos robaj hallatszott valahonnan a hátuk mögül.

– Mi volt ez, professzor úr? – sápadt el Heri.

– Fogalmam sincs – vallotta be Dupladurr. – De abban biztos vagyok, hogy nem jelent jót.

– Folyamatosan reng alattunk a föld! – remegett meg Heri hangja is.

– Én is érzem! – mondta a professzor.

A hátuk mögött ebben a pillanatban iszonyatos robajlással bedőlt a labirintus egyik kőfala, majd akár a dominók, a falak egymásra dőlve, egymást ledöntve, elkezdtek összeomlani.

– Hol láttam én már hasonlót? – kérdezte Dupladurr Herit.

– Jaj, ha jól emlékszem, akkor a Stonehenge-nél. Akkor ott kő kövön nem maradt!

– Attól tartok, Heri, hogy most is ez lesz a helyzet – mondta Dupladurr, miközben igyekezett leplezni a fiú előtt rémületét.

– Mit tegyünk? – jajongott Heri. – Írjunk végrendeletet?

– Á, dehogy, hová gondolsz, Heri? – intette le az igazgató.

– Miért, azt gondolja a professzor úr, hogy megmenekülhetünk? – reménykedett a szegény fiú.

– Nem, ezt kizártnak tartom – hűtötte le Dupladurr. – Inkább az a gond, hogy nincs nálunk sem papír, sem ceruza.

Heri még jobban elsápadt.

– De csak tennünk kellene valamit! – hebegte pánikba esve.

– Rendben van, Heri, mindjárt kigondolom, hogy ilyen esetekben, amikor minden kezd összedőlni körülöttem, mit is szoktam csinálni – vakargatta a feje búbját Dupladurr.

Heri kérdő tekintettel bámult rá.

– Tudod mit, fiam! – bökte ki végül Dupladurr.

– Nem, professzor úr... – sírta már majdnem a szegény fiú.

– Rohanj utánam, ahogy csak a lábad bírja! – kiáltotta a professzor, majd felhúzza kissé a Fekete Krumplinyomó öltözetét, hanyatt-homlok rohanni kezdett.

Heri csak egy ezredmásodpercig tétovázott, utána ő is futott már, akár a nyúl.

Most már, amikor utolérte a professzort, úgy futottak, mint két nyúl. A hátuk mögött és körülöttük hangos robajjal dőlt össze a labirintus. Ezer szerencséjükre, de talán nem teljesen véletlenül, előttük újabb és újabb falak nyíltak meg, képződtek átjárók, vagy éppen úgy dőltek le a hatalmas kötömbök, hogy keresztül tudtak rohanni rajta.

Váratlanul egy hatalmas és látszólag áthatolhatatlan akadályhoz értek, amely egy sziklafal volt valójában, és égbe nyúlóan emelkedett fel előttük. Semmiféle más irányba már nem lehetett tovább menni, mert a hátuk mögött és mindkét oldalirányban egyre gyorsabb ütemben omlott össze a labirintus.

– Csapdába kerültünk! – ordította túl Heri a rettenetes robajlást.

– Nézd, ott! – mutatott a falra Dupladurr.

Két ajtó tárult fel váratlanul előttük. Az egyikre az volt írva, hogy A BIZTOS HALÁL, a másikra pedig az, hogy HERI KÓKLER ÉS A HORROR HÁZA.

– Most melyiket válasszuk? – kérdezte Heri bizonytalanul.

– Lehet, hogy az egyik csapda, fiam! – kiáltotta Dupladurr.

– De hát melyik? – tördelte a kezét Heri. – Annyira bizonytalan vagyok magamban... Vagy mégsem?

– Ezt csak úgy tudhatjuk meg, ha szétvállunk. Én berontok az egyikben, te pedig a másikban. Ha nem halunk meg, akkor tudni fogjuk, hogy jól döntöttünk. De ha meghalunk, akkor már úgysem lesz érdekes.

Heri nem tudott megszólalni, csak bólintott.

– Isten veled, Heri! – mondta a professzor, és megölelte előbb a fiút, azután magát. – Én akkor megyek! – kiáltotta, majd feltépte A BIZTOS HALÁL feliratot viselő ajtót, és berontott rajta. Amint az ajtó becsukódott mögötte, az ajtó semmivé vált, eltűnt, felszívódott, mintha soha nem is lett volna ott.

– Te jó ég! – nyögte Heri, akinek több sem kellett erre, és úgy rontott be a HERI KÓKLER ÉS A HORROR HÁZA feliratú másik ajtón, hogy a kilincs is majdnem a kezében maradt. Hirtelen megragadta egy leírhatatlan erő, azután ellenállhatatlan erővel beszippantotta őt a következő rész.

Black Jack úgy örömköndött, aká egy kisgyerek. Örömtáncot lejtett Malackával, pacsit adott Meggenyának, megölelte és megcsókolta Mrs. Ribizlyt és többször hátbavágta a férjét. Nem az övét, mert nem volt neki, naná, mert nem olyan fiúka volt, hát persze, hogy nem, hanem Mrs. Ribizlyét.

– Hát nem hiszem el, hogy mégis sikerült! – ordította boldogan, és elővett a hátizsákjából egy üveget. Kinyitotta, és nyakalni kezdte a benne lévő alkoholmentes málnaszörpöt.

– Gyere, Arcsőr! Igunk előre a medve bőrére! – tréfálkozott hatalmas nagy jókedvében.

A hangulatuk az egekbe emelkedett. A Hat Tyúk itt hevert a stégen, mindannyian feldobták a talpukat, kilehelték a lelküket, már ha volt nekik egyáltalán, megdöglöttek, kinyíftak, de bárhog is cizellálom, abszolúte nem árthattak már senkinek sem.

– Mindezt köszönhetjük a Sikerkovácsnak! – kiáltozott Meggenya. – Na és persze Cvölfnek meg a Varázskönyvnek.

– És persze neked, Kinyerma! – ölelgette Mrs. Ribizly is olyan boldogan, mintha oka lett volna rá.

– No, meg nekem, mert fogtam neked egy kakaskát! – mondta Malacka.

– Hát persze, neked is! – pacsizott vele Meggenya.

– És ne felejtsek el Hermelint, aki szokásától eltérő módon, ezúttal engedett kleptomán hajlamainak és eltulajdonított egy nagy adag Erotika Mixtúrát és Aqua Fortunát – visitotta Controlles, az ikrek meg a kis Genny ordítózva helyeselték.

Hermelin szerényen pironkodott, majd kibökte:

– Remélem, Hurrá Slukktor professzor sem fog megharagudni rám...

– Biztos hogy nem, legfeljebb csak megöli – ordították az ikrek. – Merthogy ezt ígérte annak, aki ilyet merészel tenni.

– Talán lesznek enyhítő körülmények... – bizakodott Hermelin.

– Ne aggódj, Hermelin, mi melletted fogunk állni – ígérte Meggenya professzor.

– Megvédenek majd a professzor haragjától?

– Azt nem ígérhetem, de ha megöli, majd szépen eltemetünk, a sírodra pedig ráírjuk, hogy nélküled soha nem sikerült volna megölni a Hat Tyúkot, és megtörni a fekete mágiát – kacsintott rá Meggenya, akinek fekete mágiája nem volt, de fekete humora annál inkább.

Hermelin nem látszott túl boldognak, pedig minden oka meg lehetett volna rá.

– Ne majrézz már, kislány! – kurjantotta Black Jack. – Hát persze, hogy megvédünk! Te vagy a nap egyik hőse!

– Á, ugyan már! – szerénykedett Hermelin. – Csak azért, mert amikor Meggenya professzor megkérdezte, hogy nincs-e egészen véletlenül valakinél egy kis adag Aqua Fortuna és Erotika Mixtúra, én jelentkeztem...?

– Köszönet és hála neked, Hermelin! – ölelte meg Kinyerma.

Ebben a percben megérkezett egy különös páros. Az óriási Hibrid és a meglehetősen törpe kinézetű Cvölf, az elf. Mindketten bűzlöttek az izzadságtól, stresszhormonok erős szagától, vértől és a hínártól. Utóbbi az előbb ragadt rájuk, amikor a vízben gázoltak, hogy elérjék a stéget, de az már amúgy sem osztott, nem szorított semmit.

– Mi történt, amíg nem voltunk itt? – kérdezte Hibrid, majd a kinyúvadt baromfiakra tévedt a pillantása.

– Grillpartya készülünk? – morogta. – De nem lesz kevés a kaja? A fél fogamra sem lesz elég. Olyan farkaséhes vagyok, hogy egy fél disznót meg tudnék enni!

Malacka diszkréten köhintett.

– Jaj, ne haragudj Malacka! – kapott észbe az óriás. – Mekkora egy bunkó voltam! Igazából marhát akartam mondani...

– Igen, tényleg marha vagy! – heherészett Malacka.

– Ó, marhára vagyok éhes, nem pedig rád! – próbálta menteni a menthetőt Hibrid. – De igazad van, én is egy marha vagyok... Marha nagy és marhára fáradt. Meg marha éhes... Különbén pedig, ha érdekel valakit, jó híreim vannak! Marhára megvertük őket. Először attól féltem, a vízbe szorítanak minket, de akkor Lompos professzor és Vószem Zordon professzor élén megindult a seregünk előre. A vizet, amiben már bokáig álltunk, mondjuk mások, akik nálam kisebbek, már nyakig is, forró gőzzé alakították és az ellenségre fújták valami mágiával. Úgy hullottak a Fekete Krumplinyomók, hogy öröm volt nézni. Visszavertük őket, a sereg felét elpusztítottuk, a másik felét pedig megfutamtítottuk. A csapataink még most is üldözik őket... És veletek mi újság?

– Hibrid! – bökte oldalba Cvölf, akinek kicsit gyorsabb volt a felfogása, mint az óriásnak. – Hát nézz már ide! – bökött a kiterített Hat Tyúkra.

– Jé, ezek kipurcantak! – kiáltott fel Hibrid! – De hiszen, ez a Hat Tyúk! Az a bizonyos Hat Tyúk! Az ész megáll! Hú a mindenit! Hurrá, hát sikerrel jártatok ti is?

– Amint látjátok! – felelte Meggenya professzor somolyogva.

Cvölf és Hibrid kaptak enni és inni, közben pedig Black Jack előadásában – akinek megeredt a nyelve a nagy mennyiségben elfogyasztott, meglehetősen tömény alkoholmentes málnaszörpötől –, meghallgatták, hogyan is pusztította el néhány varázsló és egy csapatnyi gyerek Gigawatt Voltmárvolt legfeketébb és leggonoszabb mágiájának termékeit, a Hat Tyúkot.

– Szóval, amikor már tudtuk, hogy csakis úgy lehet őket kinyíftatni, hogy nem akarjuk őket kinyíftatni, akkor Meggenya professzor megkérdezte, hogy nincs-e véletlenül valakinél az a két lötyi. Ezer szerencsénkre volt, ugyanis Hermelin néhány hete elcsent egy-egy üveggel Hurrá Slukktor órájáról és elrejtette őket egy biztos helyen. Ki tudja, hogy miért, most magával hozta, és ha már magával hozta, hát mi felhasználtuk.

Cvölf és Hibrid mohón ettek és ittak, de közben hegyezték a fülüket. Black Jack folytatta:

– Ezután az a jelenet következett, hogy Malacka elővette a zsákjából a kakaskát, amit útközben vett egy gazdától...

– Valójában nem pénzért vettem, mert az nem volt nálam, hanem igazából elvettem... – vallotta be töredelmesen Malacka. – Ordított is utánam szegény, hogy te tolvaj disznó...

– Na, ez most mindegy! – legyintett Black Jack. – A lényeg, hogy megvolt a kakaska. Akkor Meggenya professzor megitta vele az Aqua Fortunát, hogy szerencséje legyen, a Hat Tyúkot pedig fondorlatos módon, Erotika Mixtúrába áztatott kendermaggal etette be.

– Hogy sikerült magához hívnia mind a hatot? – kérdezte Cvölf tele szájjal.

– Matematikai módszerrel! – heherészett Black Jack.

– Hogy mivel? – hördült fel Hibrid is.

– Mondom! Matematikai módszerrel. Kiállt a tópartra és kiáltott.

– Mit kiáltott? – kérdezte az elf és az óriás egyszerre.

– Azt hogy pí, pí, pí. Ennek a matematikai értelmű kifejezésnek hatalmas ereje volt a tyúkokra. Akár hiszitek, akár nem, erre mind odagyűltek. Ezután már nem kellett mást tenni, csak megetetni őket a spéci csirketáppal.

– Mire valók ezek a folyadékok? – kérdezte Cvölf, aki nem volt jártas a bájitalok készítésében. Ami azt illeti, Hibrid sem volt, de ő nem merte megkérdezni, nehogy butának nézzék.

– Az Erotika Mixtúra szerelmi kötéseket hoz létre. Aki ebből iszik, olthatatlan szerelemre lobban az iránt, akit meglát. Az Aqua Fortuna pedig egy szerencselötyi. Bingópárlatból és négylevelű lóhere főzetből készül. Ha jól tudom, némi rotyogtatás után még kéményseprő aromát is kell bele

tenni.

Hermelin bólintott, hogy jól tudja, Black Jack pedig folytatta.

– Amikor beetették a Hat Tyúkot, bedobtuk közé a kakaskát.

– Háhá! – beleszerettek a tyúkok! – hahotázott tele szájjal Cvölf, aki mivel már több mint száz éves volt, hallott már ilyesmiről.

– Az hagyján! – hahotázott most már nem csak Black Jack, hanem az összes jelenlévő is. – A tyúkok nem akartak született feleségek lenni, ezért öltre mentek egymással. Olyan női pankráció kerekedett, hogy öröm volt nézni. Hiába no, hat nő akkor tudja legjobban kicsinálni egymást, ha összevesznek egy pasin. Most is ez történt. A Hat Tyúk kinyírta egymást, Heri és a professzor azóta nyilván kiszabadult, már várjuk őket vacsorára, a sötét mágiának vége, miénk a győzelem! Van még esetleg valakinél ilyen jófajta málnaszörp?

(Folytatása következik!)

Stats:

K.B. Rottring:

Heri Kókler és az elf rémálma

2007.

© K. B. Rottring 2007.

Kiadja az Excalibur Könyvkiadó

A kiadásért a grönlandi fókavadászok a felelősek

A könyvben elhelyezett hejesírási hibákért

a szövegszerkesztő a hibás

Vírusirtó az nem volt!

Írta: az író

Megtördelte: a megtördelő

Megolvasta: a megolvasó

Kiborítókép: már megint ez a Szűcs Pista bácsi!

Nyomdai munkálatok: Nóvum Kft.

ISBN: 978-963-9285-57-6

Tartalom

- [1. A regény rabjai](#)
- [2. Az elf rémálma](#)
- [3. Balhé a tó körül](#)
- [4. Jelenések](#)
- [5. Elf-túra](#)
- [6. Malac szerencse](#)
- [7. Fekete mágia](#)
- [8. A labirintusban](#)
- [9. Egyiptomi jelen\(t\)és](#)
- [10. Csata](#)
- [11. Mágia mágia ellen](#)
- [12. Egy kis meglepetés](#)
- [13. Baromfitanács](#)
- [14. Válaszút](#)
- [15. Győzelem?](#)
- [Stats](#)